

PEONY

คำสาปร้าย

남자
공작가의
하녀로

빙의했습니다

คุณชาย

ซาตาน

6

จบ

จูลีนา เขียน
Vitamin B แปล

ตอนพิเศษ (1)

โปรเจกต์ทำให้เลอันโตรกินผัก

ฉันได้ยินคนพูดบ่อย ๆ ว่าฉันเป็นคนไม่ค่อยทุกข์ร้อนกับเรื่องใดและเคยนึกสงสัยอยู่ว่ามันเป็นคำตำหนิหรือเปล่า แต่พออยู่ไปเรื่อย ๆ แล้วไม่มีปัญหาอะไร ฉันจึงมองว่ามันเป็นคำชมแทน

แต่ในที่สุด นิสัยเช่นนั้นของฉันก็สร้างเรื่องขึ้นจนได้วันหนึ่งในฤดูร้อนที่อากาศร้อนจัด เลอันโตรโผล่มาจ้องลอเรนโซที่ยืนอยู่ตรงหน้าฉันเขม็งด้วยสีหน้าโกรธเกรี้ยว ภาพที่เห็นตรงหน้าทำให้ฉันเหวี่ยงแตกพลั๊ก

“พวกเธอสองคนดูสนิทกันดีนะ”

เสียงของเลอันโตรทุ้มต่ำลงกว่าเมื่อก่อนพอสมควรหลังจากเข้าสู่ช่วงวัยแตกหนุ่มเมื่อไม่นานมานี้ แค่เห็นแววตาก็มองออกแล้วว่าเขายากฉีกลอเรนโซออกเป็นชิ้น ๆ มากเพียงใด แต่แล้วริมฝีปากของเขาที่ฉันคิดมาตลอดว่าแดงไป

หรือเปล่าสำหรับเด็กผู้ชายก็เผยอขึ้นเล็กน้อย ทว่าปัญหาคือ การที่มันถูกยกขึ้นแค่ฝั่งเดียวจนผิดรูป

“เอ่อ คือว่า...”

ลอเรนโซเปิดปากพูดด้วยความตกใจ แต่ดูเหมือนเขาเอง ก็รู้ตัวอยู่แล้วว่ามันสายเกินไปที่จะแก้ตัว

จากนั้นลอเรนโซจึงแต่ได้ยิ้มแห้งโดยไม่พูดอะไร เพราะรู้ว่า การปิดปากเงียบน่าจะส่งผลดีต่อตัวเองมากกว่า

ฉันท้าวออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าวแทนลอเรนโซ ดวงตาสีน้ำเงินของเลอันโดรจึงเคลื่อนมามองฉัน และเมื่อสายตากู่ฉัน จับจ้องมาที่ถุงกระดาษสีน้ำตาลใบใหญ่ที่ฉันกอดไว้แนบอก ฉันคิดว่าตอนนี้แหละคือโอกาสจึงเผยยิ้มกว้างออกมา

“คุณชายคะ! ตอนนี้เป็นเวลาเรียนวิชาประวัติศาสตร์ ไม่ใช่หรือคะ”

“ถูกต้อง”

“แล้วทำไมคุณชายถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะคะ สงสัยวันนี้คุณครูสอนประวัติศาสตร์คงต้องร้องให้อีกตามเคย...”

“ไม่ใช่เรื่องที่ฉันจำเป็นต้องรู้สึกหน่อย”

มันก็จริงค่ะ...ฉันเกือบจะตอบออกไปอย่างนั้น เลอันโตร
ปล่อยให้คำบ่นของฉันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาและไม่สนใจเลย
สักนิด เพราะอย่างนี้ฉันจึงปล่อยไว้และเพิกเฉยต่อสถานการณ์
นี้ไม่ได้

ดูเหมือนว่าลอเรนโซจะคิดเหมือนฉันจึงยิ้มเจื่อนและ
ค่อยๆ ถอยออกไป

จากนั้นเลอันโตรก็เดินเข้ามาแทนที่ลอเรนโซทันทีราวกับ
รออยู่แล้ว จากนั้นเขาก็แย่งถุงสีน้ำตาลที่ฉันถืออยู่ไป

“เธอเป็นสาวใช้ที่ต้องคอยดูแลฉันนะ ทำไมถึงมาช่วย
งานที่ห้องครัว”

ฉันยังไม่ทันได้ตอบอะไร เลอันโตรก็ทำเหมือนกับว่ามัน
เป็นความผิดของลอเรนโซ เพราะจากที่เขา มองลอเรนโซด้วย
หางตา ก็ดูเหมือนเขาจะสรุปว่าอย่างนั้นไปแล้ว

“เพราะฉันเบื่อแล้วก็ไม่มีอะไรทำค่ะ วันนี้เป็นวันที่คนส่ง
ของหยุด แล้วผักที่จะใช้ทำมื่อเย็นก็มีไม่พอค่ะ”

“ก็เลยไปซื้อแครอตมาหรีอ”

เลอันโตรมองแครอตเต็มถุงและแสดงสีหน้าไม่พอใจ
เดิมทีก็ไม่พอใจที่ลอเรนโซกับฉันอยู่ด้วยกันอยู่แล้ว พอเห็นว่า
ฉันซื้อแครอตมา เขาก็ยิ่งอารมณ์เสียเข้าไปใหญ่

“คะ แครอต อร่อยนะคะ”

“ไม่อร่อย”

“อร่อยคะ”

“บอกว่าไม่อร่อยไง”

“คุณชายทราบใช่ไหมคะว่าสาวใช้ประจำตัวมีสิทธิ
ปรับเปลี่ยนอาหารของคุณชายได้ ถ้าคุณชายยังเป็นอย่างนี้อีก
ฉันจะไปบอกให้แม่ครัวทำไข่เจียวแครอต สตูแครอต และสเต็ก
แครอตนะคะ”

“เธอคิดเรื่องเลวร้ายแบบนั้นได้ยังไง...”

เลอันโตรอำปากค้างราวกับช็อกกับสิ่งที่ได้ยิน เหมือนกับ
คิดว่าฉันตั้งใจจะทำความผิดแครอตจริงๆ

ความจริงแล้วแครอทพวกนี้เป็นส่วนผสมสตูสำหรับพวกคนรับใช้ต่างหาก ทุกคนที่อยู่ในคฤหาสน์รู้กันอยู่แล้วว่า เลอันโดรเกลียดแครอทขนาดไหน

“คุณชายก็รู้นี้แหละว่าฉันทำความคิดอันเลวร้ายให้เป็นความจริงได้ เพราะฉะนั้นรีบกลับไปหาครูสอนประวัติศาสตร์ ก่อนที่ฉันจะทำอย่างนั้นเถอะค่ะ”

“อือ”

เลอันโดรพยักหน้าทันทีราวกับลูกแกะเซื่องๆ ก่อนจะหันหลังกลับไปโดยที่ยังถือถุงไว้และชะงักกึก

“ฉันเอาแครอทพวกนี้ไปฝังดินระหว่างทางกลับห้องเรียนได้ไหม”

“ไม่ได้ค่ะ เอามาให้ฉันเลยค่ะ”

คุณชายคนนี้คิดจะแอบเอาแครอทไปทิ้งให้หมดสินะ... ฉันรู้ทันความคิดอันชั่วร้ายของเขาจึงแย่งถุงแครอทคืนมาทันที

เลอันโดรบ่นงัวม้งาและเดินจากไปอย่างไม่มีทางเลือก
หลังจากกุมล้าคอของลอเรนโซและตึงให้ออกห่างจากฉัน
เรียบร้อยแล้ว

แต่ดูเหมือนว่าเขาจะยังค้างคาใจอยู่จึงหันกลับมามอง
ตาละห้อยเป็นระยະ แต่ถึงจะทำอย่างนั้น ฉันก็ไม่ได้คิดจะ
เรียกเลอันโดรไว้หรอก

หลังจากเลอันโดรเดินไถลออกไปจนเหลือแค่เป็นจุด
เล็กๆ ฉันจึงหันไปมองลอเรนโซ เขาสูบต้นคอตัวเองและกลับมา
ยืนข้างฉันเหมือนเดิม

“ขอโทษนะคะ อย่างน้อยก็ปกป้องแครอทพวกนี้ไว้ได้”

“โล่งอกไปที่ ผมดีใจนะครับที่ได้ไปกับเอเวลินา”

ฉันเห็นด้วยกับเรื่องนั้นเหมือนกัน ต้องขอบคุณลอเรนโซ
ที่รู้จักที่ทางในดินแดนของดยุกเป็นอย่างดี ฉันจึงได้ไปเดินเล่น
ในหมู่บ้านพร้อมกับชมดอกไม้ไปด้วย

เมื่อเห็นฉันพยักหน้าอย่างพึงพอใจ ลอเรนโซจึงพูดต่อ

“แต่ดูเหมือนคุณชายจะไม่ชอบผมนะครับ ก่อนหน้านี้ผมก็เคยไปซื้อบรอกโคลีคนเดียวครับ วันนั้นคนส่งของหยุดพอดี แล้วคุณชายก็โผล่มาแบบไม่ให้สัมผัสให้เสียงแล้วเอาถุงที่ผมถืออยู่ไปหมดเหมือนกันครับ”

“ใช่”

“ไม่ต้องฟังตอนจบของเรื่องนี้ก็พอจะเข้าใจว่าบรอกโคลีพวกนั้นจะลงเอยอย่างไร ฉันทยกมือขึ้นมาลูบแก้มที่ขมขื่นอยู่รอดปลอดภัยอย่างเศร้าใจ

“เอเวลินา รู้ไหมครับที่ผมไปเจอบรอกโคลีพวกนั้นที่ไหน”

“ที่ไหนหรือคะ”

“มันถูกปลูกใกล้ๆ กับดอกไม้อื่นๆ ในสวนครับ ผมคิดว่าบรอกโคลีเป็นดอกไม้จนเกือบจะเดินผ่านไปเลยครับ”

ถึงจะไม่ได้เห็นกับตาตัวเอง แต่เลอันโดรก็มีมุมที่น่ากลัว และโหดร้ายไม่ใช่เล่นเหมือนกันสินะ คิดได้อย่างไรถึงเอา

บรอกโคลีไปซ่อนไว้ในดงดอกไม้ ไม่จำเป็นต้องคิดเลยว่าใครกัน
แน่ที่ใจร้ายใจดำจริงๆ

“คุณชายทำอย่างนั้นได้ยังไงกันคะ บรอกโคลีร่อย
จะตายไป!”

ฉันเผยความไม่พอใจออกมาขณะเดินไปห้องครัวกับ
ลอเรนโซ ส่วนลอเรนโซก็พยักหน้าอย่างเอาจริงเอาจัง

“นั่นสิครับ คราวหลังเวลาที่ผมซื้อผักมา ผมจะเดินแอบๆ
คุณท่าน จะได้ไม่เกิดเรื่องอย่างนี้อีก”

“ฉันชอบคนที่กินผักเก่งค่ะ”

“ผมกินผักเก่งนะครับเอเวลินา”

“ฉันก็เหมือนกันค่ะ”

“อ้อ ครับ”

ลอเรนโซเหวอไปครู่หนึ่ง

ฉันดูเหมือนคนที่รักตัวเองมากเกินไปหรือเปล่า หรือมัน
ฟังดูเหมือนคนขี้อวด ฉันกังวลใจขึ้นมาทันที

แต่ผ่านไปไม่ได้ไม่นาน ลอเรนโซก็กลับมามีความสุขเหมือนเดิม โชคดีที่ความกังวลของฉันเป็นแค่ความกังวลไปล่วงหน้าเฉยๆ

“อะແມ່ม จะว่าไปแล้ว ตอนนี้คุณชายโตขึ้นแบบพรวดพราดเลยนะคะ”

ฉันเป็นฝ่ายเริ่มต้นบทสนทนาก่อนหลังจากครุ่นคิดอยู่สักครู่ ลอเรนโซหันมามองฉันด้วยความแปลกใจ

“เอเวลินาคงไม่ได้คิดว่าคุณชายเป็นถ่วงอกจริงๆ ใช่ไหมครับ...”

“ฉันก็คิดคล้ายๆ อย่างนั้นแหละค่ะ แต่เรื่องนั้นไม่สำคัญค่ะ การเลือกกินอาจทำให้เสน่ห์ของคุณชายลดลงครึ่งหนึ่งเลยนะคะ”

ในนิยาย เอลิโอนอราไม่ได้คู่กับเลอันโดร เพราะฉะนั้นฉันจึงจำเป็นต้องใส่ใจกับความเป็นไปได้ทั้งหมด

แน่นอนว่าเลอันโดรหล่อกว่าดิเอโกร้อยล้านเท่าก็จริง แต่เอลิโอนอราแอบรักดิเอโกข้างเดียวมาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว

เพราะฉะนั้นถ้าตั้งใจจะทำให้เอลิโอนอราที่ตกหลุมรัก
ดีเอโกหัวปักหัวปำหันมามองให้ได้ เลอันโดรก็ต้องสมบุรณ์แบบ
เท่านั้น แต่เขาดันเป็นคนเลือกกินเนี่ยนะ ไม่อยากจะเชื่อเลย

“การเป็นคนเลือกกินทำให้เสน่ห์ลดลงหรือครับ ความ
จริงแล้ว ผมกินลูกพีชไม่ได้ครับ แต่ไม่ใช่ว่าเลือกกินนะครับ ผม
มักจะเป็นลมพิษทุกครั้งทีกิน...”

เอ๊ะ ฉันรู้สึกเหมือนได้ยินลอเรนโซพูดอะไรบางอย่าง
แต่เสียงของเขามันไม่เข้าหูฉันมานานแล้ว ไม่รู้ว่าลูกพีชมาได้
อย่างไร แต่อย่างน้อยเลอันโดรก็กินผลไม้เก่งเลยละ

“ลอเรนโซ ช่วยฉันหน่อยนะคะ”

“แน่นอนครับ ถ้าเป็นสิ่งที่ผมทำได้ ไม่ว่าจะเป็นอะไร
ผมยินดีช่วยครับ”

“จริงนะคะ ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ช่วยออกไปที่หมู่บ้านกับฉัน
อีกได้ไหมคะ”

“คุณกำลังชวนผมไปเที่ยวหรือเปล่าครับ”

“ไม่ใช่ค่ะ”

“เอ่อ ไม่ใช่สินะครับ”

ไม่ใช่อยู่แล้ว ฉันไม่มีเวลาว่างจะไปเที่ยวกับใครหรอก

เลอันโตรต้องสมบูรณ์แบบในทุกๆ ด้าน ห้ามเลือกกิน
โดยเด็ดขาด ถึงแม้ว่านิสัยของเขาจะค่อนข้างห่างไกลกับคำว่า
สมบูรณ์แบบก็ตาม...แต่ลองมาแก้เรื่องนั้นก่อนดีกว่า

“พรงนี้ลอเรนโซว่างตอนไหนคะ”

“ความจริงแล้ว พรงนี้เป็นวันหยุดของผมครับ”

“โอ๊ะ ฉันก็เหมือนกันคะ สุดยอดไปแล้ว”

“นั่นสิครับ เวลาพอดีกันเป๊ะเลยนะครับ”

พวกเราคุยกันอย่างเพลิดเพลिनจนมาถึงห้องครัวโดย
ไม่รู้ตัว ฉันวางถุงแครอทลงพร้อมกับยิ้มกว้าง

พรงนี้ฉันจะออกไปที่หมู่บ้านกับลอเรนโซแล้วซื้อผักมา
ให้เต็มกระบุงและจะซ่อนผักไว้ในอาหารทุกจานที่เลอันโตรกิน
เพื่อไม่ให้เขาปฏิเสธได้

พอเริ่มคุ้นชินกับรสชาติของผักไปที่ละนิด สักวันหนึ่งเขาจะต้องเลิกเลือกกินแน่นอน มันเป็นแผนการที่สมบูรณ์แบบความรู้สึกที่เหมือนกับกำลังแอบวางแผนลับหลังเขาทำให้ฉันเพลื่อยิ้มบ่อยๆ

สาวใช้คนหนึ่งที่ได้เดินผ่านมาถามฉันว่า “เอเวลินา ทำไมถึงยิ้มมีเลศนัยอย่างนั้นล่ะ” แต่ฉันแค่ยกไหล่และไม่ได้ตอบอะไร

เพราะถ้า “โปรเจกต์ทำให้เลอันโดรกินผัก” หลุดไปเข้าหูของเลอันโดรจอมหุติแล้วละก็ เขาคงไม่ตะตองอาหารอีกแน่ๆแน่นอนว่าฉันต้องไปแอบบอกหัวหน้าแม่ครัวเป็นนัยๆ ว่าจะให้คนอื่นรู้ไม่ได้เด็ดขาด

ฉันไม่สนใจที่สาวใช้คนนั้นพูดว่า “เอเวลินาเอาแต่ยกไหล่จนข้อต่อจะหลุดแล้วมั้ง” และตรงไปยังห้องครัว

จะว่าไปแล้ว ฉันลืมหักทาลอเรนโซ่ไปเสียสนิทเลยเมื่อกี้เหมือนได้ยินเสียงใครบางคนดังขึ้นที่ด้านหลังด้วยว่า “ลอเรนโซ่ สู้เขานะ!” ฉันเองก็ต้องสู้เพื่อให้แผนการของตัวเองสำเร็จลุล่วงด้วยเช่นกัน

“อารมณ์ดีจังเลยนะ”

“คุณชายคะ นี่เป็นการทักทายแบบใหม่หรือคะ”

ถึงจะฟังดูเหมือนประชดประชัน แต่ขณะเดียวกัน
น้ำเสียงของเขาก็เต็มไปด้วยความจริงใจจนฉันถึงกับหยุดพับ
เสื้อเชิ้ตของเขาและเงยหน้าขึ้นมา

หลังจากช่วยชีวิตแครอทไว้ได้แล้ว ฉันก็เห็นเลอันโดร
ยอมจากไปแต่โดยดีจึงคิดว่าเขากลับไปเข้าเรียนแล้ว คิดไม่ถึง
เลยว่าเขาจะมานั่งรออยู่ในห้องตัวเองแบบนี้

คนเราจะหน้าไม่อายุถึงขนาดนี้ได้อย่างไรกัน ตอนนี้เป็น
เวลาเรียนวิชาประวัติศาสตร์แท้ๆ แต่เลอันโดรกลับโดดเรียนมา
นั่งอยู่ริมหน้าต่างหน้าต่างาเฉย

ฉันคิดว่าเขาจะยอมแพ้และกลับไปเข้าเรียนถ้าทำเป็น
มองไม่เห็นเขา แต่เขากลับจับตามองฉันตลอดเวลาที่ฉันทำ
ความสะอาดห้องโดยไม่สนใจหนังสือประวัติศาสตร์ในมือแม้แต่น้อย

พอเห็นว่าฉันไม่พูดอะไรสักที ในที่สุดเขาก็เริ่มบทสนทนาก่อน

“ไม่ใช่สักหน่อย ใครเขาทักทายแบบนี้กัน”

“คุณชายไงคะ”

“ก็ฉันสงสัยว่าเธอจะเมินฉันไปถึงเมื่อไหร่”

“ฉันก็สงสัยเหมือนกันค่ะว่าคุณชายจะโดดเรียนไปถึงเมื่อไหร่”

“ประวัติศาสตร์ของจักรวรรดินะ เรียนด้วยตัวเองก็พอแล้ว”

“ว้าว เก่งมากเลยคะ”

“อย่ามาประชดประชัน”

“คุณชายประชดก่อนนะคะ”

“...”

เลอันโดรเงยบเหมื่อนกับลืมนไปว่าจะพูดอะไร

สงสัยฉันน่าจะพุดถูก เขาเลยหาข้ออ้างไม่ได้อีกต่อไป
ใช้ไหมล่ะ ถ้าฉันไม่พุดอะไร เขาก็คงเข้าเรียนนับครั้งได้

เพราะเมื่อลองมาคิดดูแล้ว เลอันโตรมักจะอยู่ข้างฉัน
เสมอ แม้กระทั่งช่วงเวลาที่เขาคงจะต้องแยกกับฉันก็ตาม

“คุณชายคะ หรือว่า...”

ฉันเว้นจังหวะสักครู่พร้อมกับลอบสังเกตดูท่าทีของ
เลอันโตร เขาสะดุ้งและหลบสายตาเหมือนกับถูกฉันจับได้ว่าคิด
อะไรอยู่ แต่เขาหลบสายตาที่แหลมคมดุจเหยี่ยวของฉันไปไม่ได้
ง่าย ๆ หรือ

“หรือที่คุณชายเป็นอย่างนี้ก็เพราะไม่ได้ทำสุสานแคโรต
คะ”

“น่ารำคาญชะมัด”

น้ำเสียงของเลอันโตรฟังดูแข็งกร้าวขึ้นเล็กน้อย แต่พอ
ลองคิดถึงช่วงวัยของเลอันโตรแล้ว ก็มีความเป็นไปได้ที่เขา
อาจจะน้อยใจเพราะเรื่องสุสานแคโรตจริงๆ ในเมื่อเขาเกลียด
ผักถึงขนาดนั้น

“อะไรคะ ฉันหรือคะ”

“อืม”

“คุณชายจะใจดีและปฏิเสธหน่อยก็ได้นะคะ”

“ทำไมฉันต้องทำอย่างนั้นด้วย คนที่ทำให้ฉันรำคาญได้ก็มีแค่เธอคนเดียว”

ช่วงเป็นเกียรตอย่างจริงจังนี่ฉันทำอะไรลงไปเนี่ย ยังไม่ทันได้เริ่ม “โปรเจกต์ทำให้เลอันโตรกินผัก” เลยแท้ๆ

“อะแหม่ คุณชายคะ คุณชายไม่ได้ยินเรื่องแปลกๆ จากที่ไหนใช่ไหมคะ”

“เรื่องอะไร”

เลอันโตรปิดหนังสือประวัติศาสตร์ตั้งพีบแล้วกระโดดลงมาจากริมหน้าต่าง ดูจากความสงสัยที่ปรากฏในดวงตาที่หริ่งเล็กน้อยแล้ว แสดงว่าเขาน่าจะยังไม่รู้แผนการของฉัน

“ไม่มีอะไรคะ แล้วคุณชายไม่ไปเข้าเรียนวิชาประวัติศาสตร์หรือคะ”

“ไม่เห็นจำเป็นต้องไปสักหน่อย”

“คุณชายควรจะต้องไปไม่ใช่หรือคะ”

“ไม่ เธอลองคิดดูนะ สิ่งที่สำคัญไม่ใช่อดีต แต่เป็น
ปัจจุบันต่างหาก”

“ใครเป็นคนคิดว่าทะเลเช่นนั้นขึ้นมาคะ”

“ฉันเอง”

เพื่อเจ้ออะไรของเขาเนีย พอฉันไม่ตอบโต้ เขาก็นั่งลง
ตรงข้ามฉันเงิบๆ

“คุณชายนั่งบนพื้นไม่ได้หรอกนะ ถ้าจะไม่ไปเรียนจริงๆ
ก็ไปนั่งบนโซฟาดีๆ เกอะค่ะ”

“ไม่เอา แล้วก็เลิกชวนคุยได้แล้ว ตอนนี้ฉันกำลังยุ่งกับ
การดูเธออยู่”

“ไหนบอกว่ารำคาญฉันไงคะ”

“ฉันพูดอย่างนั้นเมื่อไหร่”

ยังไม่ทันไรว่าที่ตึกก็พลิกลิ้นเสียแล้ว...

เลอันโดรนั่งชันเข่าข้างหนึ่ง ต่อมาก็เริ่มทำแขน เขายึดตาหียีและนั่งเท้ากางในท่านั้น รู้สึกเหมือนเพิ่งได้อุ้มเขาที่ตัวเล็กกว่าฉันเมื่อไม่นานมานี้เอง รู้ตัวอีกทีเขาก็โตขึ้นขนาดนี้แล้ว

แน่นอนว่าฉันไม่ได้มองว่าเลอันโดรเป็นถ่วงอกจริง ๆ แต่ก็ไม่ได้ต่างกันมาก ฉันทิ้งมากที่ได้เห็นไหล่ของเขากว้างขึ้น และกระดูกที่หนาขึ้นราวกับว่าเขาค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นชายหนุ่มที่ละนิด ถ้าไม่ใช่ถ่วงอกก็คงไม่โตขึ้นทุกครั้งที่เราเห็นอย่างนี้

“ถึงจะยืมอย่างนั้นก็ไม่มีประโยชน์ค่ะ พรุ่งนี้คุณชายต้องไปเข้าเรียนนะคะ”

“ฉันยืมยังไงหรือ”

เลอันโดรเอียงคอเล็กน้อยเป็นเชิงบอกว่าไม่เข้าใจที่ฉันพูด

แค่หน้าก็ผิวดกฏกติกากจนได้ใบแดงไปแล้ว ยังจะเอียงคองตานั้นอีก มันไม่เกินไปหน่อยหรือ

ดูเหมือนว่าสีหน้าของฉันที่จ้องมองเขาจะดูตลก รอยยิ้มของเลอันโดรถึงได้กว้างขึ้นทีละนิด ดวงตาสีน้ำเงินที่ถูกบดบังด้วยแพขนตายาวสีดำกลับดูมีความสุขจริงๆ

“เลิกเปลี่ยนเรื่องได้แล้วค่ะ ฉันไม่เข้าใจเลยค่ะว่าการพบเสื่่อมั่นน่านสนใจยิ่งไง คุณชายถึงได้มานั่งดู”

“ฉันไม่ได้สงสัยเรื่องนั้น แต่เห็นเธอทำอย่างนั้นแล้วสนุกดี”

“สาวใช้คนอื่นๆ ก็ทำแบบนี้กันหมดละค่ะ”

“ก็ฉันไม่ได้สนใจสาวใช้คนอื่นๆ นี่”

“แล้วคุณชายสนใจฉันหรือค่ะ”

“ไม่ว่าเธอจะทำอะไร ฉันก็สนใจหมดทุกอย่างนั่นแหละ”

นี่มันเหมือนจะเกินระดับอันตรายแล้ว เพราะคนที่จะต้องดึงดูดความสนใจของเลอันโดรต้องเป็นเอลิโอนอราลี ไม่ใช่ฉัน เมื่อฉันเริ่มกระวนกระวายใจอย่างเห็นได้ชัด เลอันโดรจึงหุบยิ้มทันที

“ทำไม ไม่ชอบหรือ”

“ปละ...เปล่าค่ะ ไม่ใช่ว่าไม่ชอบ...”

“...”

“มะ...ไม่ใช่จริงๆ นะคะ แค่กระอักกระอ่วนนิดหน่อยค่ะ”

“แล้วมันต่างกับคำว่าไม่ชอบตรงไหน”

ทันใดนั้นเอง ฉันจึงรู้ว่าพูดผิดไป เลอันโตรเพิ่งจะพ้นคำสาปได้ไม่นานเท่าไร นิสัยอ่อนไหวของเขาจึงไม่มีทางเปลี่ยนไปภายในช่วงเวลาสั้นๆ

ฉันกัดริมฝีปากเบาๆ เมื่อรู้ตัวว่าทำผิดไป และเมื่อเลอันโตรเห็นอย่างนั้นก็ยื่นมือมาหาฉันทันที จะว่าไปแล้วพวกเรามักจะห้ามกันและกันเสมอทุกครั้งที่มีคนใดคนหนึ่งเผลอกัดริมฝีปาก ฉันรีบแลบลิ้นออกมาเลียริมฝีปาก ในขณะเดียวกันเลอันโตรก็จ้องมองฉันพร้อมกับหรีดตาลง

แต่ฉันกลับไม่กล้ำสบตาเขา ในขณะที่สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่บริเวณริมฝีปากของฉัน ฉันก็ไม่ได้กัดปากแรงขนาดนั้นนี่นา แต่ทำไมถึงได้เจ็บจี๊ดแบบนี้ก็ไม่รู้

“เอ่อ นั่นสินะคะ...”

ฉันรีบซ่อนริมฝีปากพร้อมกับพูดพึมพำ จากนั้นมือของเลอันโดรที่ค้างอยู่กลางอากาศก็ลดต่ำลง บรรยากาศที่แผ่ออกมารอบตัวเขาค่อยๆ หนักอึ้งขึ้นเรื่อยๆ จนฉันสัมผัสได้ และเริ่มรู้สึกกระอักกระอ่วนขึ้นมาจริงๆ

เพราะอย่างนี้การสร้างความมั่นใจในตัวเองให้เขาจึงน่าจะเป็นเรื่องเร่งด่วนกว่าการทำให้กินผัก อืม แต่มันไม่ใช่หน้าที่ฉัน เป็นหน้าที่ของเอลิโอนอราต่างหาก อันที่จริงแล้วการคลายคำสาปก็เป็นหน้าที่ของเอลิโอนอราเช่นกัน

“ก็ได้ เข้าใจแล้ว ฉันไปเข้าเรียนตอนนี้ได้ใช่ไหม”

“คะ?”

จู่ๆ เลอันโดรก็พูดขึ้นมาหลังจากเงิบไปครู่ใหญ่ จนฉันอดสงสัยไม่ได้ว่าเขามีกระบวนการคิดอย่างไรกันแน่ถึงได้สรุปออกมาอย่างนั้น แต่ฉันก็ตัดสินใจพยักหน้าไปก่อน เพราะการเรียนของเขาก็เป็นปัญหาที่สำคัญพอๆ กับการไม่เลือกกิน

“ถ้าอย่างนั้นถึงฉันจะสนใจเธอ เธอก็ไม่ได้ไม่ชอบใช้ไหม”

“คุณชายคะ ฉันไม่เคยพูดว่าไม่ชอบตั้งแต่แรกแล้วนะคะ”

“ก็เธอบอกว่ากระอักกระอ่วนใจนี่”

“ความจริงแล้วฉันไม่ได้กระอักกระอ่วนใจค่ะ”

พอเห็นเลอันโตรดูหงอยไปเช่นนั้น ฉันจึงเลือกที่จะแก้ไขคำพูดของตัวเองให้ถูกต้อง

และแล้วดวงตาของเลอันโตรที่หลุบลงตลอดเวลาที่คุยกันก็เหลือบมองขึ้นมา ดวงตาสีน้ำเงินคู่ นั้นเปล่งประกายระยิบระยับ ก่อนที่เจ้าตัวจะยิ้มแย้มอย่างซุกซน

“เฮ้อ จริงๆ เลย! คุณชายตั้งใจทำอย่างนั้นหรือคะ”

“เพ็งรู้หรือ”

“ตกใจหมดเลยคะ ฉันคิดว่าคุณชายอารมณ์เสียเพราะฉันจริงๆ”

เลอันโตรหัวเราะคิกคักแทนคำตอบ

ฉันนึกว่าตัวเองเป็นคนทำให้บรรยากาศแยลงก็เลยถึงกับ
เหงื่อแตกไม่หยุด แต่อย่างน้อยตอนนี้ก็โล่งใจไปได้เปลาะหนึ่ง
ฉันถอนหายใจพร้อมกับพับเสื้อเชิ้ตที่เหลืออยู่จำนวนหนึ่งให้
เสร็จ

“อย่าทำงานหนักมากเกินไปสิ แบ่งเวลามาหาฉันบ้าง”

“พวกเราก็เจอกันแทบทุกวันไม่ใช่หรือคะ”

“แทบทุกวันก็ไม่ใช่ทุกวันนี้”

เลอันโดรลุกขึ้นยืนทันทีที่พูดจบ

ส่วนฉันก็ลุกขึ้นยืนพร้อมกับยกตั้งเสื้อเชิ้ตขึ้นมาด้วย
ฉันโค้งให้เขาและกำลังจะเข้าไปในห้องแต่งตัว

แต่เมื่อก้าวขาไปข้างหน้าหนึ่งก้าว เงามของเลอันโดรก็
ปกคลุมเหนือศีรษะของฉันทันที ฉันหันกลับไปมองเลอันโดร
แต่ปรากฏว่าเขาไม่ได้มองฉันอยู่และเดินผ่านไปหยิบหนังสือ
ประวัติศาสตร์ที่วางอยู่ริมหน้าต่าง

“ไว้เจอกันค่ะ ตั้งใจเรียนด้วยนะคะ”

“พูดอย่างกับถ้าฉันกลับมาแล้วเธอจะรออยู่ที่นั่นอย่างนั้นแหละ”

เลอันโดรพิมพ์ด้วยน้ำเสียงกระแทกกระทั้น เพราะเขาพูดเสียงเบาแถมโทนเสียงยังทุ้มต่ำกว่าเมื่อก่อน ฉันจึงได้ยินที่เขาพูดไม่ค่อยชัดเท่าไร มือที่กำลังจะเปิดประตูห้องแต่งตัวชะงัก ฉันถามย้ำให้แน่ใจ

“คุณชายช่วยพูดใหม่ได้ไหมคะ”

เลอันโดรไม่มีทางพูดซ้ำให้ฟังอยู่แล้ว เขาแค่ส่ายหน้าและออกจากห้องไปทันทีเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ฉันจึงได้แต่เกาแก้มอย่างงงๆ และมองดูแผ่นหลังของเขา

หลังจากนั้นสักพักฉันก็เดินเข้าไปในห้องแต่งตัว ในตอนที่กำลังจะวางเสื้อเชิ้ตที่ซ้อนกันเป็นชั้นๆ ในตู้เสื้อผ้านั้นเอง เสียงเปิดประตูก็ดังขึ้นพร้อมกับกลิ่นสบู่สดชื่นลอยตลบอบอวล

เลอันโดรย่อตัวลงข้างหลังฉันที่อยู๋ในท่ากึ่งนั่งกึ่งยืน ก่อนจะเอนศีรษะชนหลังของฉัน

“ยายโง่”

เลอันโดรพิมพ์อีกครั้ง ฉันเริ่มแยกไม่ออกแล้วว่าจากตรงไหนถึงตรงไหนเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องล้อเล่นกันแน่ จึงปล่อยให้เขาอยู่อย่างนั้นต่อไปเงียบๆ

จากนั้นเขาก็ซุกหน้าลงกับเส้นผมที่ปล่อยสยายของฉัน ราวกับออดอ้อนอู่อูเอาพร้อมกับดิงแขนเสื้อฉันเบาๆ ไปเรื่อยเปื่อย

“มาเร็วจิงเลยคะ ยังไม่ทันถึงเวลานัดเลย”

ฉันตกด้วยความตกใจ

บนหน้าผากของลอเรนโซที่เสยผมไปด้านหลังอย่างเรียบร้อยมีเหงื่อผุดพราว ส่วนแก้มก็เป็นสีแดงกำ

ฉันอุตส่าห์ออกมาก่อนเวลาสิบนาทีก่อนเพื่อจะได้ไม่มาสาย แต่ก็คาดไม่ถึงว่าลอเรนโซจะมาก่อนเสียอีก

“ไม่เลยครับ ผมก็เพิ่งมาถึงไม่นานเหมือนกัน”

“แหม อย่ามาโกหกหน่อยเลย...”

“เอเวลินาหุตาว่าองไวกับเรื่องแปลกๆ จังเลยนะครับ”

“เหงื่อแตกพลั๊กขนาดนั้น จะให้ฉันไม่สังเกตเห็นได้ยังไง
คะ”

ฉันยิ้มอย่างไม่สนใจเท่าไรพร้อมกับหยิบผ้าเช็ดหน้าออก
จากกระเป๋ากระโปรง แต่ลอเรนโซกลับชะงักไปครู่หนึ่งเหมือนกับ
ลังเลว่าจะรับผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นไว้ดีไหม

เพราะอย่างนั้นฉันจึงเขย่งปลายเท้าขึ้นและเช็ดเหงื่อบน
หน้าผากให้เขา ลอเรนโซถึงกับทำตาล่อกล่ก

“ผมก็มีผ้าเช็ดหน้าเหมือนกันครับ”

“แล้วทำไมไม่เช็ดล่ะคะ”

“ผมไม่แน่ใจว่าจะกังวลจนเหงื่อแตกขนาดนี้ครับ”

ลอเรนโซยิ้มเขิน

ก็จริงอย่างที่เขาว่า เพราะถ้า “โปรเจกต์ทำให้เล่นันโตร
กินผัก” ที่พวกเราวางแผนกันไว้ถูกจับได้ขึ้นมาละก็ คงเป็นเรื่อง

ใหญ่แน่ๆ เพราะคุณชายผู้น่ารักน่าชังของพวกเขาใกล้ว้อย่างกับเปลวไฟยามที่เขาโมโห

“ฉันก็กังวลเหมือนกันค่ะ”

ฉันยิ้มตอบลอเรนโซ ดวงตาของเขาอบอุ่นเป็นประกายชั่วคราวหลังจากได้ยินคำตอบของฉัน ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นเพราะโดนแสงแดดที่ส่องสว่างลงมาพอดีหรือเปล่า

พวกเราลงไปยังหมู่บ้านและเดินเข้าไปในถนนเส้นการค้า ฉันซื้อผักต่างๆ ที่ดูสะอาดตามาทั้งหมดโดยแบ่งตามประเภท

เนื่องจากเงินเดือนของคนรับใช้ในคฤหาสน์ค่อนข้างสูงพอสมควร อีกทั้งฉันยังไม่ค่อยมีเรื่องให้ต้องใช้เงินจึงไม่ค่อยเดือดร้อนถึงแม้ว่าจะซื้อผักมาเป็นกอบเป็นกำก็ตาม

“เอเวลินา อันนี้เป็นไงครับ ถ้าพันด้วยเบคอนแล้วนำไปย่าง คุณชายน่าจะชอบนะครับ”

ลอเรนโซพูดพลางชี้ไปที่หน่อไม้ฝรั่ง ฉันที่คิดได้แค่เมนูไข่เจียวที่ชอยผักจนละเอียดใส่ลงไปรู้สึกทึ่งกับคำแนะนำของเขา

ถ้าให้กินคู่กับเนื้อสัตว์ เลอันโตรอาจจะชอบกินก็ได้ ฉันคิดเช่นนั้นพลางพยักหน้าตอบ

“เป็นความคิดที่ดีนะคะ ถ้าอย่างนั้น เอาอันนั้นด้วยค่ะ”

ลอเรนโซเป็นคนที่มีการยาতি ผักที่ซื้อมามีจำนวนมากจนน่าจะใส่ได้เต็มลังที่มีขนาดครึ่งตัวฉัน แต่มือของฉันยังคงว่างเปล่าเหมือนเดิมเพราะลอเรนโซช่วยถือของทั้งหมดให้

“พวกเรากลับกันดีไหมคะ น่าจะซื้อครบทุกอย่างที่ต้องการแล้ว”

ฉันแลบลิ้นขณะหอบแฮ่กๆ เพราะอากาศที่ร้อนจนแทบหายใจไม่ออก และเพราะว่ามัวแต่เดินไปทั่วถนนเส้นการค้าจึงทำให้ไม่ได้กินมื้อเที่ยง ถ้ากลับไปตอนนี้จะยังมีอาหารเหลืออยู่ไหมนะ เสียงโครกครากดังออกมาจากท้อง ฉันได้แต่หวังว่าลอเรนโซจะไม่ได้ยิน

“หิวหรือครับเอเวลินา”

ให้ตายสิ ถึงจะได้ยินก็ช่วยทำเป็นไม่ได้ยินหน่อยไม่ได้หรือไง ฮือๆ ฉันรู้สึกอับอายขึ้นมาทันที แก้มจึงเปลี่ยนเป็นสีแดง ขณะพยายามหลบตาลอเรนโซ ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่ามันก็แค่การตอบสนองทางร่างกายตามธรรมชาตินี่นา

“คะ...ฉันมัวแต่รีบออกมาก็เลยไม่ได้กินมือเช้าคะ ตอนนั้นกลัวลอเรนโซจะรอนานนะคะ”

นับตั้งแต่ที่เลอันโดรเริ่มเข้าเรียนหลักสูตรอบรมการเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งดยุก หน้าทีของฉันก็ลดน้อยลงพอสมควร ปกติแล้วฉันจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรีบตื่นนอนแต่เช้า พอช่วงนี้กินอาหารครบทุกมื้อไม่มีขาด นาฬิกากระเพาะจึงตอบสนองอย่างตรงไปตรงมาเช่นนี้

“อ้าว ถ้าอย่างนั้นเป็นเพราะผมหรือครับ”

“จะเรียกว่าอย่างนั้นก็ได้ค่ะ”

ฉันยิ้มขณะตอบหน้าตาเฉย

ลอเรนโซทำท่าเหมือนกับครุ่นคิดอะไรบางอย่างสักครู่หนึ่ง ก่อนจะเริ่มเดินนำไปทางถนนเส้นร้านอาหาร พอเห็นฉันไม่เดินตามไป เขาจึงชะงักเท้าและหันกลับมามองฉันพร้อมกับเอียงคอสงสัย

“นานๆ ที่จะได้หยุดแบบนี้ คงน่าเสียดายแย่นะครับถ้ามาซื้อแต่ผักแล้วกลับเลย”

“มันก็ใช่ค่ะ แต่ว่า...”

ชีวิตของฉันหมุนรอบเลอันโตรหลังจากได้เข้ามาอยู่ในนิยาย นี่ไม่ใช่คำพูดที่เกินจริงเลย ถึงแม้จะมาเที่ยวที่หมู่บ้านในวันหยุดแบบนี้ แต่ตอนที่นั่งอยู่ในร้านกาแฟ ฉันก็เอาแต่คิดวนไปวนมาว่า “ตอนนี้เลอันโตรน่าจะทำอะไรอยู่นะ”

นอกจากนั้น ฉันยังตั้งใจไว้แล้วว่ากลับไปที่คฤหาสน์ทันทีหลังจากเสร็จธุระที่ต้องทำในวันนี้ ถ้าลอเรนโซไม่รังไว้ฉันก็คงกลับไปแล้ว

“ผมรู้จักอยู่ร้านหนึ่งครับ นอกจากเมนูปลาจะอร่อยมากแล้ว ของหวานยังน่าประทับใจอีกด้วย ไม่ไปด้วยกันหรือครับ”

ออกมาข้างนอกด้วยกันไม่พอ ยังกินอาหารด้วยกันอีก นี่มันไม่ต่างอะไรกับการออกเตตเลยไม่ใช่หรือ ถ้าคนอื่นรู้ว่าฉันออกมาเดินเล่นในหมู่บ้านกับผู้ชายฮอตๆ อย่างลอเรนโซ มีหวังได้เจอเรื่องปวดหัวเพิ่มแน่ ยิ่งไปกว่านั้นฉันยังไม่อยากทำให้บรรดาสาวใช้รุ่นน้องที่แอบรักลอเรนโซข้างเดียวต้องเสียใจด้วย

“เอ่อ ไว้ครึ่งหน้าแล้วกันคะ อากาศมันร้อนจนอยู่ข้างนอกต่อไปไม่ไหวแล้วค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นเข้าไปในร้านอาหารไม่ดีกว่าหรือครับ”

เฮ้อ อุตส่าห์พูดขนาดนั้นแล้ว แต่จะกลับไปทีقهหาสน์เฉยๆ ก็คงแปลกๆ อยู่ นอกจากนั้นแล้วลอเรนโซยังลงทุนมาช่วยโปรเจกต์ของฉันด้วยไมตรีจิตอันบริสุทธิ์อีก ฉันไม่มีข้ออ้างพอที่จะปฏิเสธข้อเสนอของเขาได้

“งั้นก็เลยตามเลยแล้วกันนะคะ ฉันไม่รู้มาก่อนเลยคะว่าลอเรนโซจะอยากกินอาหารกลางวันกับฉันขนาดนี้”

“งั้นตั้งแต่นี้ไปช่วยเข้าใจผมหน่อยนะคะ”

“...!”

ฉันพยักหน้าตอบโดยอัตโนมัติ เริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมถึง
ได้มีสาวใช้ที่ชื่นชอบลอเรนโซเยอะขนาดนั้น เมื่อถึงนี้ฉันเองยัง
เกือบหัวน้ไหลเลย หรือจะเป็นเพราะฉันไม่ค่อยมีแฟนก็ไม่รู้

ร้านอาหารที่ลอเรนโซพูดถึงอยู่ไม่ไกลจากจุดที่พวกเรา
ยืนอยู่ก่อนหน้านี้ ถ้าต้องการจะหลบร้อน การรออยู่ในร่มจนกว่า
อากาศจะเย็นลงก็ดูเหมือนจะดีกว่าการตรงกลับไปที่อุทยาน
อย่างที่เขาคิดจริงๆ

ฉันถอนหายใจอย่างมีความสุขหลังจากเข้ามาใน
ร้านอาหารและรับแก้วน้ำเย็นมาดื่ม ส่วนลอเรนโซก็วางลังผัก
ลงและเริ่มแนะนำรายการอาหารให้ฉัน

จะว่าไปแล้ว ลอเรนโซดูมีความสุขมาก เขาคิดขนาดนั้น
เลยหรือ ถ้าซื้อแต่ผักกลับไปคงเป็นเรื่องแน่

พนักงานเสิร์ฟถอยหลังกลับไปหลังจากที่พวกเราเลือก
อาหารเสร็จแล้ว จากนั้นก็ถึงเวลาของความเงียบที่น่าอึดอัด
อย่างประหลาด ลอเรนโซดูกระวนกระวายอีกแล้ว ฉันทำคาง
ขณะสังเกตท่าทีของเขาสักครู่ก่อนจะตัดสินใจช่วยเขา

“ลอเรนโซ...ถ้าอยากไปเข้าห้องน้ำก็ไปเข้าได้เลยนะคะ”

“ครับ?”

“ก็คุณทำหน้าที่เหมือนพยายามอันอะไรสักอย่างนี่คะ”

“ผมไม่เคยทำอย่างนั้นนะครับ แต่ไม่ก็เลยเอาเอลินา
จะใส่ใจผมแม้กระทั่งเรื่องเข้าห้องน้ำ...ผมเดาไม่ออกเลยว่า
ความใจดีของคุณจะไปสิ้นสุดที่ตรงไหน”

ลอเรนโซพูดพลางยิ้มเจื่อน

ก่อนหน้านี้ฉันก็เคยได้ยินพวกสาวใช้พูดถึงนิสัยของฉัน
บ่อยๆ ว่าเพราะเป็นฉันเป็นคนแบบนี้ก็เลยดูเลเลอันโตรได้ดีถึง
เพียงนั้น...

ไม่ใช่เรื่องแปลกที่เลอันโตรจะฉุนเฉียวเมื่ออยู่ในสภาพ
ใกล้ตายอย่างนั้น ดังนั้นพอได้อยู่กับเขานานๆ เข้า ฉันจึงติด
นิสัยชอบดูแลคนอื่นมาด้วย

“ขอบคุณค่ะ โอ๊ะ อาหารมาแล้ว นากินจัง”

นอกจากเลอันโตรจะไม่ค่อยเพลิดเพลินกับการกินเท่าไร
แล้ว ยังค่อนข้างกินน้อยอีกด้วย เพราะฉะนั้นฉันจึงไม่รู้ว่าผู้คน
ในอาณาจักรนี้ใช้เวลาในการกินอาหารค่อนข้างนาน นั่นเป็นสิ่ง

ที่ฉันได้เรียนรู้เมื่อฉันมีเวลามากขึ้นหลังจากที่เล่นโทรศัพท์มือถือแล้ว

สิ่งที่ฉันต้องการจะบอกก็คือ ผ่านไปตั้งสองชั่วโมงกว่าพวกเราเพิ่งจะกินมือเที่ยงเสร็จ

ลอเรนโซมีพรสวรรค์ในการทำให้เรื่องเล็กน้อยกลายเป็นเรื่องสนุกได้ คุยกับเขาไปเรื่อย ๆ ก็ถึงเวลาพักของร้านอาหารโดยไม่รู้ตัว

“ขอบคุณที่แนะนำให้รู้จักอาหารอร่อย ๆ นะคะ”

“เดี๋ยวผมจ่ายค่าอาหารเองครับ”

“จ่ายของใครของมันดีไหมคะ”

“ผมบังคับเอเวลินามาที่นี่ครับ ให้ผมจ่ายเถอะครับ”

ฉันตั้งใจว่าจะกลับคฤหาสน์ทันทีหลังจากซื้อผักเสร็จก็จริง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้มาที่นี่เพราะถูกบังคับเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้นฉันก็ไม่ได้รังเกียจที่จะทำโน่นทำนี่กับลอเรนโซด้วย

แต่สุดท้ายฉันก็ไม่พูดอะไรอีกและยอมให้ลอเรนโซเป็นคนจ่ายค่าอาหาร เพราะถ้าเอาแต่ปฏิเสธทุกเรื่องก็คงจะดูแปลก

“ใกล้สี่โมงแล้ว ตอนนี้อากาศน่าจะร้อนน้อยลงแล้วนะคะ”

ฉันออกมาจากร้านอาหารก่อนพลงยกมือขึ้นป้องแดด ไม่นานนักลอเรนโซก็เดินถือของตามออกมา

“อาจจะไม่ขนาดนั้น...แต่ลมเย็นดีนะคะ”

“จั้นเดินไปเรื่อยๆ ก็ได้ค่ะ”

“เอเวลินาตุลุลูลูกกลนนะคะ เป็นเพราะอยากกลับคฤหาสน์หรือเปล่าครับ”

นั่นเป็นเพราะฉันกำลังคิดว่าจะต้องเล่าไปรเจกต์ให้หัวหน้าแม่ครัวฟังอย่างไรต่างหาก อีกทั้งยังอดสงสัยไม่ได้ด้วยว่าในวันที่ฉันไม่อยู่ เลอันโตรจะสบายดีไหม เมื่อวานเพิ่งจะกำชับไปเองว่าห้ามขาดเรียน เพราะฉะนั้นเขาคงไม่โดดเรียนหรอกมัง

แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องตามตรวจสอบทีหลังว่าเขาเข้าเรียนจริงหรือเปล่า เลอันโตรโตพอจะทำอะไรเองได้แล้ว แต่ฉันยัง

รู้สึกเหมือนเขายังเป็นแค่เด็กที่ต้องการความช่วยเหลืออยู่เลย
ไม่ใช่เป็นเพราะคิดถึงเลอันโดรหรอคะ ฮี

“มีที่อื่นให้ไปนอกจากคฤหาสน์ไหมคะ”

“มีอยู่แล้วครับ ออกจากตรงนี้ไปหน่อยก็จะเจอโรงบ่ม
ไวน์...”

“ไปทำอะไรที่นั่นคะ”

ลอเรนโซคงคิดว่าฉันดูมีท่าทีสนใจจึงทำสีหน้าตื่นเต้น

“ไม่นานมานี้แมวที่โรงบ่มไวน์เพิ่งคลอดลูกนะครับ”

“ลูกแมว...!”

“อีกหน่อยถ้าผมซื้อบ้าน ผมอยากเลี้ยงแมวเยอะๆ เลย
ครับ”

“ว้าว เป็นความคิดที่ดีนะคะ”

ฉันก็คงจะทำอย่างนั้นหลังจากได้เห็นฉากจบแบบมี
ความสุขของเลอันโดรกับเอลิโอนอราแล้ว แมวกับเลอันโดร

มีจุดที่เหมือนกันอยู่มาก ไม่ว่าจะเป็นความน่ารักน่าเอ็นดูหรือ
แม้กระทั่งนิสัยที่ไม่ค่อยอ่อนโยนสักเท่าไร...

พวกเราพูดคุยกัซัพเพหระมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งเดินมาถึง
คฤหาสน์โดยไม่รู้ตัว พวกเราตัดสินใจตรงไปยังห้องครัวเป็น
ที่แรกเพื่อนำผักที่ซื้อไปเก็บ แต่ตอนที่เดินมาถึงประตูสำหรับ
คนรับใช้นั่นเอง

เสียงของเลอันโดรซึ่งไม่ควรจะได้ยินที่นี่ แถมยังฟังดู
เหมือนกำลังโกรธจัดก็รั้งข้อเท้าฉันเอาไว้

“เหตุผลที่บอกให้ฉันเข้าเรียนก็เพราะเรื่องนี้อย่างนั้น
หรือ”

“คุณชาย?”

ฉันหันหน้าขวับไปทางต้นเสียง ขณะเดียวกันนั่นเอง
ไปไม้จำนวนหนึ่งก็ถึงกับร่วงกราวจากต้น จากนั้นไม่นานเลอันโดร
ซึ่งสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวเรียบร้อยก็กระโดดลงมาจากต้นไม้

ดูจากไปไม้ใบหญ้าที่ติดอยู่บนเสื้อ ดูเหมือนว่าเขาจะนั่ง
อยู่บนนั้นมาสักครู่หนึ่งแล้ว

เพราะอย่างนี้ไง ฉันถึงไม่อยากออกไปข้างนอกนาน!
ความคิดเช่นนั้นออกมาจากจิตใจสำนึกของฉันทันทีที่สบตากับ
ดวงตาสีน้ำเงินอันเยือกเย็น

นั่นไง เขาโตดเรียนอีกแล้วจริงๆ

จากนั้นเลอันโดรก็ไม่พูดไม่จา

บรรยากาศรอบตัวเขาดูแปลกเกินกว่าจะถามเรื่องเรียน
ฉันจึงไม่กล้าปริปากพูดอะไร

เป็นการเผชิญหน้ากันสามคนที่น่าอึดอัดอย่างมาก
อันที่จริงแล้วฉันไม่ได้ทำอะไรผิดเลย แต่พอได้มาเผชิญหน้า
กับเลอันโดร ฉันกลับรู้สึกหนักใจเหมือนกับทำผิดมา

เป็นเพราะบอกให้เขาตั้งใจเรียนแล้วตัวเองกลับออกไป
เที่ยวเล่นอย่างสนุกสนานกับลอเรนโซหรือเปล่านะ ฉันลังเล
ขณะจ้องตาเลอันโดรครูหนึ่ง แต่ไม่นานเขาก็หันหลังและเดิน
จากไป

ฉันไม่แน่ใจว่าควรวิ่งตามเลอันโตรไปดีไหม แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่สมควรจะบ่น ถึงฉันจะไม่ค่อยมีไหวพริบแต่ก็พอจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร เพราะฉะนั้นฉันจึงทำได้เพียงทอดสายตามองแผ่นหลังของเลอันโตรที่ค่อยๆ ห่างออกไปแล้วถอนหายใจเบาๆ

“เอเวลินา เป็นอะไรไหมครับ”

“คะ? อะไรนะคะ”

ลอเรนโซเอ่ยถามฉันด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล ฉันจึงตั้งใจทำเหมือนไม่มีอะไรและตอบเขาอย่างสบายๆ แต่ก็เก็บซ่อนสีหน้าหงงๆไว้ไม่ได้อยู่ดี ฉันจึงไม่สบตาลอเรนโซและเป็นฝ่ายเดินนำไปก่อน

“จะว่าไปแล้วคุณชายก็เอาแต่ใจตัวเองนะครับ”

ลอเรนโซคงจะสัมผัสได้ว่าบรรยากาศระหว่างฉันกับเลอันโตรไม่ค่อยดีเท่าไร จึงไม่วิจารณ์อะไรเกี่ยวกับคำพูดที่ฉันพูดออกมาเพื่อปกปิดสิ่งที่เกิดขึ้น แค่อึ้งน้อยๆ แล้วเดินตามหลังฉัน

ไว้ค่อยขอโทษที่ทำให้เลอันโตรอารมณ์เสียทีหลังก็ได้ แต่ในตอนนี้ฉันมีเรื่องอย่างอื่นที่ต้องสะสางก่อน ไหนๆ ก็ลงไปซื้อผักเป็นลังถึงในหมู่บ้านมาแล้ว ฉันจึงตั้งใจจะเริ่มดำเนินการตามแผนที่ตั้งแต่มื้อเย็นวันนี้

ฉันตรงเข้าห้องครัวพร้อมกับลอเรนโซ

“นี่มันอะไรกันเนี่ย วันนี้เป็นวันหยุดไม่ใช่หรือ ซื้ออะไรมาตั้งเยอะตั้งแยะ”

พวกสาวใช้ในครัวมีท่าที่สนใจทันทีที่ลอเรนโซวางลังผักลง ในขณะที่ฉันยิ้มอย่างมีเลศนัยพร้อมกับถกแขนเสื้อขึ้น

“วันนี้ฉันอยากช่วยทำมือเย็นของคุณชายด้วยค่ะ”

“แต่เมื่อกี้ฉันได้ยินว่าวันนี้เป็นวันหยุดของเอเวลินาไม่ใช่หรือ...”

“แบบนี้เขาเรียกว่าบ้านใช้ใหม่นะ”

บรรดาสาวใช้ควงแขนและซุบซิบกันเสียงดัง ถ้าจะทำอย่างนั้นก็อย่าซุบซิบตั้งแต่แรกดีกว่าไหม ฉันเลิกคิ้วขมวดหนึ่งชั้น

“ตั้งใจพูดให้ฉันได้ยินหรือเปล่า แต่ถึงจะเป็นวันหยุด
ฉันก็ไม่มีอะไรให้ทำอยู่ดี”

“ให้ตายสิ ไม่มีอะไรทำได้ยังไง แค่เดินเล่นซื้อของและหา
อะไรกินก็หมดวันแล้ว”

“ถ้าทำมาหมดแล้วล่ะ”

“อย่าบอกนะว่าเธอเน้นการซื้อผักมาหนึ่งลังว่าเป็นการ
เดินเล่นซื้อของนะ”

“ถูกต้อง”

“จะทำไมยังไปกับเธอดีเนี่ย”

พวกสาวใช้ต่างส่ายหัวพร้อมกับส่งสายตาสงสารให้ฉัน

ฉันใช้เวลาวันหยุดในแบบของตัวเอง ไม่เข้าใจเลย
ว่าทำไมพวกเธอถึงมีปฏิกิริยากันแบบนั้น ถ้าไม่นับเรื่องที่
บังเอิญเจอเลอันโดรอาร์มณเสียดตอนที่กลับมาถึง วันนี้ก็ถือเป็นวันที่สมบูรณ์แบบทีเดียว

“ลอเรนโซก็อีกคน อุตส่าห์ได้ออกไปข้างนอกด้วยกัน
ทั้งที ทำไมถึงรีบกลับมาอย่างนี้ล่ะพ่อหนุ่มขี้อาย”

“ผู้ชายอย่างนี้แหละที่เหมาะสมจะเป็นสามี”

“อ่าๆ”

ลอเรนโซหัวเราะเขินๆ

พอเห็นว่าพวกสาวใช้เปลี่ยนไปคุยเรื่องลอเรนโซแทน
แล้ว ฉันจึงหยิบหน่อไม้ฝรั่งออกมาจากลังแล้วเอาไปล้าง

“พวกเราก็กุยกั๊กกันไปเถอะ เอเวลินาไม่ฟังด้วยซ้ำ”

“หือ? นั่นหรือ”

ฉันชะงักมือที่กำลังเอื้อมหยิบมีดและเอ๋อถาม พอเข้าสู่
ช่วงวัยนี้ การแต่งงานหรืออะไรทำนองนั้นจะกลายเป็นเรื่องที่
พวกสาวใช้ให้ความสนใจมากที่สุด แต่ฉันไม่ได้สนใจเรื่องนั้นเลย

“เฮ้อ ช่างเถอะ ฉันไม่น่าพูดเลย”

“คุยอะไรกันสนุกสนานเชียว”

ในจังหวะที่สาวใช้คนหนึ่งกำลังจะเดินมาดึงหูฉันด้วยความหมั่นไส้ หัวหน้าแม่ครัวก็เดินเข้ามาข้างในพอดีเพราะถึงเวลาเตรียมอาหารเย็นแล้ว เหล่าสาวใช้ที่คุยเรื่องลอเรนโซกับฉันอย่างสนุกสนานรีบหุบปากและกลับไปประจำตำแหน่งของตัวเองทันที

หัวหน้าแม่ครัวมองพวกเราด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะเดินเข้ามาแย่งมีดในมือฉันไป เธอตบแก้มฉันเบาๆ และดันฉันให้ออกไป

“โอ๊ย วันหยุดแบบนี้จะมาทำงานทำไม ถึงจะมาก็ไม่ได้เงินค่าล่วงเวลาหรอกนะ”

“ฉันไม่ได้มาเพราะต้องการเงินค่ะ”

“เป็นเด็กที่แปลกจริงๆ ลอเรนโซตื่นเต้นตั้งแต่เมื่อวานเย็นแล้วที่จะได้ออกไปข้างนอกกับเธอ...”

“เอ่อ คุณหัวหน้าแม่ครัวครับ! ให้ผมย้ายกระสอบมันฝรั่งให้ไหมครับ”

จู่ๆ ลอเรนโซที่ยืนเรียงผักในลังอยู่ข้างๆ ฉันก็โพล่ง
ขึ้นมา

หัวหน้าแม่ครัวหัวเราะคิกคักพร้อมกับทำหน้าเหมือนกับ
ได้เห็นอะไรน่ารักๆ

“ทำยังไงดีล่ะ วันนี้ฉันไม่ได้คิดจะใช้มันฝรั่งซะด้วย”

“อะ...ถ้าอย่างนั้น เต๋ียวผมหันหน่อไม้ฝรั่งเองครับ เอเวลินา
ไม่ต้องหักโหมหรอกครับ วันนี้เป็นวันหยุดนี่นา”

“ลอเรนโซก็หยุดไม่ใช่หรือคะ...”

“เอาละ ทั้งคุณั้นแหละ หยุดแล้วก็กลับห้องพักตัวเองซะ
ถ้าพวกอาวุโสอย่างพวกเธอทำอย่างนี้ เต๋ียวพวกที่ได้วันหยุดต่อ
จากพวกเธอจะไม่ได้พักผ่อนอย่างสบายใจกันพอดี”

หัวหน้าแม่ครัวพูดพลางวางมีดลงและดันหลังฉันกับ
ลอเรนโซออกจากห้องครัว

ที่เธอพูดถูกต้องทุกอย่างจนฉันไม่รู้ว่าควรตอบอะไรดี
แต่ฉันก็ไม่ลืมที่จะอธิบายเรื่องหน่อไม้ฝรั่งพื้นเบคอนให้หัวหน้า
แม่ครัวฟังก่อนที่จะประตูห้องครัวจะปิดลง

หัวหน้าแม่ครัวขยิบตาให้เป็นเชิงบอกว่าไม่ต้องห่วงและ
ปิดประตูทันทีโดยไม่ลังเลแม้แต่นิดเดียว บัง!

“กะแล้วเชียวว่าต้องเป็นอย่างนี้ เอเวลินา เดียวผมเดิน
ไปส่งที่หอพักนะครับ”

“ไม่เป็นไรอะ มันไม่ได้ยุ่งไถ่อยู่แล้ว”

“คุณคิดจะแอบไปหาคุณชายใช่ไหมครับ เดียวได้โดน
หัวหน้าแม่ครัวดุเอาหรือครับ”

“รู้ได้ยังไงอะ คุณเคยเรียนการอ่านใจด้วยหรืออะ”

“อดทนอีกแคว้นเดี๋ยวนะครับ เดียวพรงี้ก็ได้เจอคุณชาย
ที่คุณคิดถึงแล้ว”

“อืม”

“ไม่ใช่ครั้งแรกที่คุณชายโมโหเวลาผมกับเอเวลินาอยู่
ด้วยกันซะหน่อยครับ”

“คุณพูดถูกจนฉันเถียงไม่ออกเลยอะ”

ในเมื่อคนรอบข้างเอาแต่บอกให้พักผ่อนขนาดนี้ แล้วฉันจะเลือกอะไรได้ สุดท้ายฉันก็ยกไหล่และตัดสินใจกลับห้องพัก ส่วนลอเรนโซก็พาฉันไปส่งจนได้

หลังจากมาถึงห้องพัก ฉันก็ล้มตัวลงนอนและกลิ้งไปมาบนเตียงพร้อมกับรอคอยให้เวลาผ่านไปไวๆ พอหัวค่ำก็ได้เวลากินอาหารสำหรับคนรับใช้

ฉันวิ่งจู่ดไปที่ห้องอาหารและตรงไปหาหัวหน้าแม่ครัว ก่อนเป็นอย่างแรก ฉันเอ่ยถามเธอด้วยแววตาเป็นประกาย

“คุณหัวหน้าแม่ครัวคะ เป็นยังไงบ้างคะ”

“คือว่า...”

หัวหน้าแม่ครัวลูบคางราวกับลำบากใจ ฉันไม่คิดหรอกว่าแผนการนี้จะสำเร็จภายในวันเดียว พอหัวหน้าแม่ครัวอีกักอย่างนั้น ฉันก็ยังกังวลอย่างบอกไม่ถูก

“คุณท่านปฏิเสธที่จะกินมือเย็นนะ”

“คะ? มันไม่เหมือนกับที่ฉันคิดไว้เลย...”

ฉันรู้สึกเหมือนกับถูกใครบางคนเอาระทะมาฟาดหัว
เมนูที่ใช้หน่อไม้ฝรั่งเป็นแค่อาหารเรียกน้ำย่อยเอง ส่วนอาหาร
จานหลักคือสเต็กเซียวนะ! ทำไมเขาถึงไม่ยอมกินกันนะ ฉันทำ
หน้าบึ้งทันที

“นึกว่าคุณชายจะสดใสขึ้นหลังจากหายกลับมาเป็นปกติ
...แต่ดูเหมือนว่านิสัยจะยังไม่เปลี่ยนไปจากเดิมเลย สาวใช้ที่รับ
หน้าที่นำอาหารไปให้เผ่นออกมาแทบไม่ทันหลังจากได้ยิน
คุณชายตวาดว่าใสหัวไปซะ”

ได้ยินว่าเธอขวัญผวาจนร้องไห้ยกใหญ่เลย

ร้องไห้เพราะคำว่าใสหัวไปอย่างนั้นหรือ ฉันค่อนข้าง
ตกใจ แต่ก็ใช้ว่าไม่เข้าใจเลย เพราะเลอันโตรอยู่ในตำแหน่งที่
แค่กระดิกนิ้วก็เลิกจ้างคนรับใช้ได้ทันทีแล้วและรู้อีกด้วยว่าฉัน
เป็นพวกไม่รู้สึกรู้สาอะไรถึงแม้จะได้ยินประโยคแบบนั้นบ่อยๆ
ก็ตาม

สุดท้ายฉันก็ต้องกินมือเย็นแบบอารมณ์เสียทั้งอย่างนั้น

เช้าวันถัดมา จันรีบสวมเครื่องแบบสาวใช้และตรงไปหา
เลอันโดรทันทีที่ได้เวลาทำงาน เพราะว่าเขางดมือเย็น
เพราะฉะนั้นก็ต้องเตรียมมือเข้าให้มากกว่าเดิมเป็นสอง
เท่า

เมื่อเคาะประตูห้องนอน เขาก็ตอบด้วยน้ำเสียงเย็นชา
ทันที

“อะไร”

“คุณชายคะ ฉันเองค่ะ เอเวลินา”

“...”

“ให้เข้าไปไหมคะ”

ถึงจะไม่ได้ยินประโยคอนุญาต แต่จันก็ตัดสินใจเปิด
ประตูเข้าไปทันทีเพราะเหตุการณ์แบบนี้ไม่ได้เพิ่งเกิดขึ้น

“เป็นเช้าที่สดใสนะคะ”

“ไม่เห็นจะสดใสตรงไหน”

“แดดจ้าขนาดนี้ อากาศก็แจ่มใสดีออกค่ะ”

เล่นปิดผ้า màn จนมีขนาดนั้นก็ไม่แปลกหรอกที่จะไม่รู้
ว่าอากาศดีหรือไม่ ฉันพ่นลมหายใจอย่างไม่สบอารมณ์พร้อมกับ
วางถาดอาหารเข้าไว้บนโต๊ะ

ดูเหมือนว่าเมื่อคืนเลอันโดรจะฝันร้ายถึงได้อารมณ์
อ่อนไหวกว่าปกติ ดวงตาแดงก่ำมองตามการเคลื่อนไหวของฉัน
ซึ่งเดินเข้าไปที่หน้าต่าง

“แล้วก็...คุณชายคะ”

“แล้วก็อะไร ตัดหัวตัดท้ายประโยคออกแล้วใครจะไปรู้
เรื่อง”

“ว้าว ไม่ได้เจอคุณชายเกรี้ยวกราดแบบนี้มานานแล้วนะคะ”

“มีอะไรก็ว่ามาสิ”

“อ้อ ค่ะ ทำไมเมื่อวานไม่กินอาหารเย็นคะ”

เลอันโดรที่ฟิงหัวเตียงอยู่หยัดกายขึ้น นึกว่าจะลุกขึ้นไป
กินอาหารเข้าที่โต๊ะเสียอีก แต่เขากลับนั่งนิ่งอยู่ตรงขอบเตียง
ไม่ลุกไปไหน

เมื่อฉันเหลียวไปมองด้วยความสงสัยจึงเห็นว่าเลอันโตรกำลังนินวหน้านิดๆ

“ถามเพราะไม่รู้จริงๆ หรือ”

แน่นอนว่าฉันรู้อยู่แล้ว แต่เพราะคาดไม่ถึงที่เลอันโตรปฏิเสธอาหารจึงอดไม่ได้ที่จะลองถามเหตุผล

ฉันบ้วนปากไปที่อาหาร

“แต่จะกินอาหารเข้าใช่ไหมคะ”

ช่วงนี้เลอันโตรเริ่มมีกล้ามเนื้อมากขึ้นแล้ว แต่ยังอยู่ในเกณฑ์ผอมอยู่ดี เพราะฉะนั้นตราบไตที่ฉันยังมีชีวิตอยู่ ฉันจะไม่ยอมให้เขางดอาหารถึงสองมือโดยเด็ดขาด

“ทำไมล่ะ”

แต่เลอันโตรย้อนถามฉันทันที แข็งข้อไม่เบาเลยนะ ฉันกำลังจะอ้าปากพูดอะไรบางอย่าง แต่เขาหายตัวเข้าไปในห้องแต่งตัวเสียก่อน

ถ้าเป็นปกติ เขาคงจะขอให้ฉันแต่งตัวให้...ดูเหมือนว่า
ครั้งนี้เขาจะงอนจริงๆ

“คุณชายคะ วันนี้มีคาบเรียนต้นลีลาศนะคะ
เพราะฉะนั้นคุณชายควรจะกินอาหารให้เพียงพอ...”

“หึ”

เลอันโดรที่เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อยแล้วเดินออกจาก
ห้องแต่งตัวส่งเสียงอย่างไม่พอใจ ฉันคิดว่าเขาน่าจะต้องมอง
ย้อนฉันแน่ๆ แต่ปรากฏว่าเขากลับไม่ชายตาแลฉันด้วยซ้ำ

รู้ว่าโกรธมาก แต่ทำไมถึงใส่เสื้อเชิ้ตอย่างนั้นล่ะ กระดุม
ของเขาเริ่มติดเบี้ยวตั้งแต่ตรงกลางเป็นต้นไป คุณชายขาดฉัน
ไม่ได้จริงๆ...!

“เดี๋ยวก่อนคะ คุณชายจะไปทั้งอย่างนั้นหรือคะ”

เลอันโดรเมินฉัน ดูเหมือนว่าเขาจะไปทั้งอย่างนั้นสินะ
อือๆ

หวังว่าจะมีคนสังเกตเห็นการแต่งตัวของเลอันโดร
และช่วยติดกระดุมให้ใหม่ในระหว่างทางไปเรียนนะ ถึงแม้ว่า

เลอันโตรจะไม่ใช้คนที่ยอมให้คนอื่นตะแคงต้องตัวง่าย ๆ
ก็ตาม

การทำความสะอาดของห้องนอนของเลอันโตรยังคง
เป็นหน้าที่ของฉินอยู่ มีอยู่วันหนึ่งเขาเคยบอกฉินว่า
ไม่จำเป็นต้องกระตือรือร้นขนาดนี้ก็ได้และให้คอยตามเขา
ดีกว่า

แต่มีสาวใช้ที่โหดบ้างที่วัน ๆ เอาแต่เดินตามเจ้านาย
ต้อย ๆ หัวหน้าสาวใช้ไม่น่าจะชอบใจเรื่องนั้นแน่

ถึงแม้จะค่อนข้างเป็นห่วงเขาที่เดินจិ๋วโดยไม่แม้แต่จะ
โต้ตอบประโยคที่ฉินบอกให้กินมื้อเช้า แต่ฉินก็มีงานที่ต้องทำ
เหมือนกัน หลังจากฤดูฝน เปลี่ยนผ้าปูที่นอน และจบด้วยการใช้
ผ้าแห้งเซ็ดเฟอร์นิเจอร์ต่าง ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว สายตาของฉิน
ก็เหลือบมองนาฬิกาโดยอัตโนมัติ

ปานนี้น่าจะเรียนคาบเช้าเสร็จแล้ว ฉินยกถาดที่เลอันโตร
ไม่แม้แต่จะขายตามองกลับเข้าไปในห้องครัว

มือเที่ยงวันนี้ฉันก็แอบไปกระซิบขอให้หัวหน้าแม่ครัว
ช่วยเตรียมปาร์ตี้ผักไว้แล้ว เรียกว่าเป็นผลงานชิ้นโบแดงเลย
กว่าได้

“เอเวลินาเป็นคอนยอกอาหารไปให้คุณชายน่าจะดีกว่า
ไหม”

ผู้ช่วยหัวหน้าแม่ครัวที่หัวโล้นเลียนเสนอความเห็นทันที
ที่เดินมาถึงห้องครัว ฉันจำเป็นต้องตอบรับข้อเสนอนั้นทันที
เพราะต้องการจบสงครามเย็นอันยืดเยื้อที่เกิดขึ้นระหว่างเลอันโดร
ให้เร็วที่สุด

“ได้ค่ะ ตอนนี้นฉันไปห้องอาหารได้เลยใช่ไหมคะ”

“ต้องไปแจ้งคุณชายว่าจัดเตรียมอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้วก่อนสิ จากนั้นค่อยไปคอยอยู่ที่ห้องอาหาร”

ขั้นตอนการเตรียมอาหารที่ตึกหลักค่อนข้างแตกต่างจาก
ตึกรองที่ฉันเคยอยู่กับเลอันโดรพอสมควร ที่ตึกรอง ฉันเซ็นขาด
ไปที่ห้องของเลอันโดรได้เลย แต่พอย้ายมาที่ตึกหลักจำเป็นต้อง
ทำตามขั้นตอนของที่นี่ เพราะอย่างนี้โอกาสที่ฉันจะได้เจอกับ
เลอันโดรจึงน้อยลงตามไปด้วย

“เดี๋ยวฉันกลับมาจะคะ”

“น่าจะกินมือเที่ยงสักหนอยก่อนนะ...”

หัวหน้าแม่ครัวพิมพ์ด้วยความกังวล ฉันจึงขู่ว่าไปจะเป็นการบอกว่ายบายใจได้ อันที่จริงแล้ว แม้แต่ฉันเองก็ยังไม่แน่ใจเลยว่าสุดท้ายแล้วเลอันโดรจะยอมกินอาหารกลางวันหรือไม่

พอตั้งใจจะให้กินผักก็ดันมาประท้วงอดอาหารเสียนี้ แม้แต่ในระหว่างทางที่เดินไปหาเลอันโดร ฉันก็ยังอดกังวลไม่ได้

“คุณชายคะ!”

คาบเรียนควรจะต้องจบลงสักพักแล้ว แต่วันนี้เลอันโดรกลับตั้งใจเรียนเป็นพิเศษจนน่าแปลกใจ

อาจเป็นเพราะเขาโตดเรียนบ่อย ครูสอนเต็มรัวจึงไม่สนใจที่เวลาเรียนจะลากยาวไปนานกว่าปกติ คุณครูปรบมือพร้อมกับอธิบายให้ลูกศิษย์ฟังอย่างขั่นแข็ง ถึงแม้ว่าเลอันโดรจะทำหน้าบึ้งเหมือนกับฟังบ้างไม่ฟังบ้าง แต่ก็ไม่เคยทำผิดพลาดเลยสักครั้ง

ปกติแล้วเลอันโตรมักจะหายตัวไปที่ไหนสักแห่งเสมอ
ระหว่างคาบเรียน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการหลบมาหาฉัน คุณครู
หลายคนเลยจนปัญญา แต่พอเห็นเขาเรียนแค่วันเดียวและ
เคลื่อนไหวได้อย่างสมบูรณ์แบบขนาดนั้นก็ทำให้ฉันอดรู้สึกว่
โลกนี้ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย

พระรองก็คือพระรองอยู่วันยังค่ำ อยู่เฉยๆ ก็เป็นคน
พิเศษได้ ฉันลืมนึกไปเสียสนิทเลยว่าต้องเรียกเลอันโตรอีกครั้ง
ได้แต่เฝ้ามองเขาตั้งใจเรียนอยู่ครู่หนึ่ง

“ท่านดยุก วันนี้พวกเราพอกันแค่นี้ดีไหมครับ”

คุณครูพูดพลางปาดเหงื่อ ทั้งคุณครูและเลอันโตรน่าจะ
รู้อยู่แล้วว่าฉันพยายามจะเรียกเลอันโตร

ฉันตั้งใจว่าจะหาจังหวะเรียกเลอันโตรและเชิญเขาไปกิน
อาหาร แต่ดันหลงใหลในท่วงท่าการเคลื่อนไหวของเขาจนลืมน
สนิท ถึงแม้ว่าเขาจะเด่นแบบขอไปทีก็ตาม

“ทำไม เหนื่อยแล้วหรือ”

“เลยเวลาเรียนมาสยามสิบนาทีแล้วครับ”

เลอันโดรหรีตาลงราวกับไม่พอใจอะไรบางอย่าง ครูสอน
เต้นรำรีบคำนับลาจนศีรษะแทบจะติดพื้นและถอยกลับไป
ก่อนที่เลอันโดรจะทันได้พูดอะไร

ตอนนี้แหละ ฉันคิดและรีบก้าวฉับๆ ไปหาเลอันโดร

“อะไรกันคะคุณชาย ตั้งใจเรียนขนาดนี้แล้วทำไมก่อน
หน้านี้ถึงโดดเรียนล่ะคะ”

เลอันโดรไม่มีสีหน้าตกใจสักนิด เหมือนกับรู้อยู่แล้วว่า
ฉันยืนอยู่ตรงนี้สักพักแล้ว ฉันเดินเข้าไปหาเขาด้วยท่าที่เป็น
มิตรเพื่อทำอะไรบางอย่างกับบรรยากาศอันเย็นชาที่เกิดขึ้น
อย่างแปลกๆ แต่เขากลับเบือนหน้าหนีไปทางอื่นทันทีที่เห็นฉัน
และสลับปลายเสื้อที่ยังติดกระดุมผิดเหมือนเดิมเพื่อระบาย
ความร้อน

“มือเทียงเรียบร้อยแล้วค่ะ จะไปอาบน้ำก่อนไหมคะ
หรือว่า...คุณชายคะ”

เลอันโดรเดินผ่านฉันไปโดยไม่ฟังให้จบด้วยซ้ำ

ถึงแม้ฉันจะเป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจอะไร แต่พอเจอแบบนี้ ก็ตกใจอยู่ไม่น้อย ตอนนั้นฉันลืมแม้กระทั่งหายใจและแค่มองตามเลอันโตรที่เดินเร่งฝีเท้าไถลออกไป พอฉันตั้งสติได้ก็รีบเดินตามเขา

ทันใดนั้น เลอันโตรที่เดินฉับๆ ก็ชะงักกึก ฉันจึงหยุดยืนด้านหลังเขาและรอให้เขาหันมา แต่สิ่งที่เลอันโตรทำคือก้าวเดินต่อ ฉันจึงต้องเดินตามเขาไปเรื่อยๆ

“คุณชาย อาหารเตรียม...”

“ไม่กิน”

เสียงที่ไม่ได้ยินมาพักใหญ่ๆ ดังขึ้นอย่างเย็นชา

ฉันกำหมัดแน่น

“คุณชายไม่ได้กินมื้อเย็นของเมื่อวาน แล้วก็มื้อเช้าวันนี้ด้วยนะคะ เพราะฉะนั้นกินมื้อเที่ยงสักหน่อยเถอะค่ะ”

“บอกว่าไม่กินไง”

“ฉันบอกให้กินไงคะ”

“...”

เลอันโดรรู้อยู่แล้วว่าคำพูดไม่ทำให้ฉันสะทกสะท้านได้ เพราะอย่างนั้นหรือเปล่า เลอันโดรถึงแค่หันมามองฉันระหว่างที่เดินกลับไปยังตึกหลัก

ดวงตาที่นั่นกลัวค้อนนั้นทำเอาฉันอยากกอดเขาแน่นๆ ด้วยความเอ็นดูสักที เลอันโดรที่ไม่มีทางรู้ว่าฉันคิดอะไรอยู่ หันไปมองต้นไม้ที่อยู่ไม่ไกล

“ไม่หิวหรือคะ”

“หิว”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปกินเถอะคะ”

“ไม่กิน”

“คุณชายคะ แม้แต่เด็กห้าขวบยังไม่ต้องอย่างนี้เลยนะคะ”

“นั่นก็แสดงว่าฉันแย่กว่านั้นอีกนะสิ”

เฮ้อ ต้องไม่ใช่แบบนี้สิ ถ้าเป็นปกติเขาน่าจะอาละวาด แล้ววากล้าตัวอย่างไรถึงได้เอาฉันไปเปรียบเทียบกับเด็กเล็กๆ

แบบนี้และสุดท้ายเขาก็จะไปกินอาหารเองเมื่ออาละวาดจนเหนื่อย

ดูเหมือนว่าครั้งนี้เขาจะงอนมากถึงได้ยังไม่หายโกรธจนถึงตอนนี้ ฉันถอนหายใจเอือกใหญ่

“คุณชายแทบจะไม่มีน้ำหนักรีดแล้วนะคะ”

“เธอจะไม่มีวันได้เจอโลเรไลอีก”

“โลเรไลคือใครหรือคะ”

“ก็ไอ้คนที่เธอคุยและหัวเราะคิกคักด้วยกันเมื่อวานไง”

“หมายถึงลอเรนโซสินะคะ...”

“ไม่ปฏิเสธด้วย ดูท่าคงจะชอบหมอนั่นจริง ๆ สินะ”

ถ้าให้เลือกระหว่างชอบหรือไม่ชอบก็คงใกล้เคียงกับคำว่าชอบมากกว่า ฉันพยายามคิดว่าต้องตอบอย่างไรถึงจะทำให้เลอันโดรอารมณ์ดีขึ้นได้

แต่ดูเหมือนว่าการหยุดคิดเพียงชั่วครู่จะไปสะกิดต่อมโมโหของเลอันโดรเข้า เขาถึงได้หันหน้าวิวขวมดอย่างแรง

“บอกไปหลายครั้งแล้วไงว่าไม่กิน กลับไปได้แล้ว”

“คุณชายไม่พอใจอะไรกันแน่คะ”

“เมื่อก่อนเธอจะอยู่ข้างๆ ฉันเสมอต่อให้ฉันไล่ก็ตาม”

“ตอนนี้ฉันก็อยู่กับคุณชายนี่คะ คนที่พยายามหนีคือ
คุณชายต่างหาก”

ฉันรีบขยับตัวเข้าไปใกล้เลอันโดรทันที ถ้าถูกพ่อบ้าน
หรือหัวหน้าสาวใช้จับได้ว่าทำอย่างนี้มีหวังได้เกิดเรื่องแน่

ไหล่ของเลอันโดรไหวด้วยความตกใจ จากนั้นเขาก็รีบ
ยกมือปิดหน้าตัวเอง

“พูดจบแล้วก็ไปทำงานของตัวเองสิ”

“ไม่ค่ะ วันนี้ฉันจะนำอาหารมาให้คุณชายเองค่ะ”

“จริงหรือ”

เลอันโดรหูตึงเหมือนลูกหมา นิ้วเรียวกางออกเล็กน้อย
เผยให้เห็นดวงตาสีน้ำเงิน เขาจ้องฉันเขม็งผ่านช่องเล็กๆ นั้น

“ฉันไม่เอาเรื่องแบบนี้มาล้อเล่นหรอกค่ะ”

ฉันยกไหล่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เมื่อเห็นดังนั้นเลอันโดรก็ลดมือลง ทำทางแสนเย็นชาที่เป็นมาเกือบทั้งวันหายวับไปทันที สีหน้าของเขากลับมาสดใสจนฉันสงสัยว่าเขาจะทำตัวเย็นชาไปทำไมตั้งแต่แรก

“ฉันรีบไปอาบน้ำก่อน แล้วก็ที่ห้องอาหาร...”

“ไว้เจอกันใช่ไหมคะ”

เลอันโดรรีบพยักหน้าหงิกๆ ในที่สุดเขาก็ยิ้มสดใสแล้ว นานแค่ไหนแล้วนะที่ไม่ได้เห็นรอยยิ้มแบบนี้

“ฉันขอตัวไปที่ห้องครัวก่อนนะคะ ถ้าฉันบอกทุกคนว่า ในที่สุดคุณชายก็ยอมกินอาหารแล้ว พวกเขาคงจะดีใจกันน่าดูเลยนะคะ”

“ยะ...อย่างนั้นหรือ”

เลอันโดรแก้มแดงราวกับเขินอาย ถึงจะทำท่าทางแข็งกร้าว แต่พอได้ยินว่าคนอื่นเป็นห่วงก็ชอบใจยกใหญ่ เขายังเป็นเด็กอยู่จริงๆ นั่นแหละ

“คุณชายรีบไปอาบน้ำเถอะละ อีกลักครู่เจอกันนะคะ”

ฉันโบกมือให้เลอันโตรแล้วกลับไปยังห้องครัว ในที่สุดโอกาสที่จะได้สานต่อโปรเจกต์ก็มาถึงแล้ว ฉันเผยแพร่ยิ้มแห่งความสุขโดยอัตโนมัติ

สิ่งที่ฉันมองเห็นเป็นอย่างแรกสุดตอนมาถึงห้องครัวคือ ลอเรนโซซึ่งยืนพิงผนังคุยกับคนรับใช้อีกคน ดูเหมือนน่าจะเป็นเวลาพักพอดี

ลอเรนโซคงยังไม่เห็นฉันเพราะยืนหันหลังให้ฉันอยู่ แต่ฉันมีหน้าที่ต้องบอกข่าวดีกับเขา

แกลังทำเป็นไม่สนิทกับลอเรนโซแค่ตอนอยู่ต่อหน้า เลอันโตรก็น่าจะพอแล้ว เมื่อวานนี้ลอเรนโซออกไปข้างนอกกับฉันตั้งแต่เช้าและยังช่วยถือของให้ทั้งที่อากาศร้อนระอุขนาดนั้น แถมยังเลี้ยงอาหารฉันด้วย

“ลอเรนโซ!”

ฉันตั้งใจจะแอบข้างหลังและยกมือขึ้นไปปิดตาเขา แต่สุดท้ายก็ต้องล้มเหลวเพราะความสูงที่ต่างกันมาก ลอเรนโซ่ค่อนข้างสูงถึงแม้จะเทียบกับคนรับใช้ด้วยกันเอง

“เดี๋ยวก็ล้มหอรอครับ”

ลอเรนโซ่คว้าแขนฉันที่เกือบจะเซล้มไว้ได้ทัน เมื่อเงยหน้าขึ้นเพื่อกล่าวขอบคุณก็เห็นว่าคนรับใช้ที่อยู่รอบๆ ต่างมองมาที่ฉันกับลอเรนโซ่อย่างชอบใจ

พอเห็นอย่างนี้ก็พอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมเลอันโดรถึงได้คอยระแวดระวังลอเรนโซ่ขนาดนั้น ผู้คนรอบข้างต่างบอกว่าเราสองคนเหมาะสมกันมาก แต่เลอันโดรน่าจะไม่ใช่คนชอบนัก เพราะในโลกอันคับแคบของเขามีฉันคนเดียว

จากนี้ไปคงต้องสร้างกำแพงกับเลอันโดรเสียแล้ว เพราะถ้าตั้งใจจะเป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบที่คู่ควรกับเอลิโอนอรา เลอันโดรไม่ควรมองข้ามเรื่องนี้ไป แล้วฉันก็ไม่ควรทำให้เขาไขว่เขวโดยไม่จำเป็น...!

“ไม่เป็นไรครับ แล้วเอเวลินาสละ”

“อ้อ ฉันสบายมากค่ะ”

เป็นฝ่ายตั้งใจจะแกล้งเขาก่อนแท้ๆ แต่ฉันกลับบัดมือ
เขาออกเสียอย่างนั้น ลอเรนโซจึงยกสองมือขึ้นเป็นการบอกให้
ใจเย็น

“มีเรื่องอะไรถึงได้รับวิ้งมาขนาดนั้นครับ”

“โอ๊ะ รู้ได้ไงคะว่าฉันวิ้งมา คุณมองไม่เห็นผ้งฉันนี่นา”

“ผมฟังจากเสียงเอาครับ”

“คุณคงไม่ได้รู้ว่าเป็นฉันโดยแค่ฟังจากเสียงผีทำใช่ไหม
ค่ะ”

“เอ่อ คือว่า...”

ลอเรนโซยิ้มเจื่อน

เขาน่าจะแค่พูดไปอย่างนั้นแหละ เพราะเขาไม่ได้มีเหตุ
เป็นพิเศษเหมือนเลอันโดรสักหน่อย เอาละ ฉันตัดสินใจเข้าเรื่อง
แล้ว

“ลืมเรื่องนั้นไปก่อนค่ะ คุณชายบอกว่าจะกินอาหารกลางวันค่ะ”

“ลืมไปก่อน...”

พอลอเรนโซพูดตามฉันอย่างหงอยๆ พวกคนรับใช้คนอื่นจึงทำเสียงแซวฉันว่า “เฮ้อ”

ฉันทำเป็นหูทวนลมและเดินไปหาหัวหน้าแม่ครัว

คุณชายบอกว่าจะกินอาหารแท้ๆ แต่ลอเรนโซกลับดูไม่ค่อยดีใจเลย ถ้าไปบอกหัวหน้าแม่ครัว เธอน่าจะดีใจมากแน่ๆ

“จริงหรือเอเวลินา รีบไปเอาซุปรมาอุ่นอีกรอบเร็วเข้า ตอนนี้น่าจะเย็นซี้ดหมดแล้ว”

หัวหน้าแม่ครัวไม่สนใจเรื่องรักๆ ใคร่ๆ อันน่าเบื่อและตั้งใจฟังที่ฉันพูด ในระหว่างที่หัวหน้าแม่ครัววิ่งุ่นทำโน่นทำนี่อยู่นั้น ฉันก็ลากถาดมาเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว หัวหน้าแม่ครัวยกจานมาวางเมื่อไรจะได้พร้อมออกไปในทันที

“ในที่สุด เอเวลินาก็ทำสำเร็จนะครับ”

ลอเรนโซพูดกับฉันขณะยืนเช็ดภาชนะที่ทำจากเงินอยู่ตรงมุมหนึ่งของห้องครัว ฉันจึงยิ้มกว้างและพยักหน้ารับ

“คุณชายจะชอบซूपรอกโคลีไหมครับ”

“ฉันต้องทำให้คุณชายชอบให้ได้ค่ะ”

“ยังไงหรือครับ”

เรื่องนั้นฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน จะว่าไปแล้วฉันไม่เคยลองคิดถึงเรื่องนั้นเลย ฉันกอดอกคิดอยู่ครู่หนึ่ง นอกจากซื้อผักมาเป็นล้างแล้ว ฉันก็ไม่ได้เตรียมการอะไรจริงๆ จังๆ เลย

“แต่ถ้าเป็นเอเวลินา ผมเชื่อว่าทำได้แน่นอนครับ”

“ขอบคุณค่ะ ไม่ว่ายังไงฉันก็จะลองดู”

“เอาละๆ เลิกคุยกันแล้วกลับไปทำงานของตัวเองได้แล้ว! วันนี้ลอเรนโซเป็นคนเช็ดภาชนะให้ไหม”

“ไม่ใช่ค่ะ ฉันต่างหากค่ะ”

ฉันทำตาโตและทำหน้าสงสัย ฉันขอทำหน้าที่เสิร์ฟอาหารในวันนี้แทนแล้วนี่นา หัวหน้าแม่ครัวเห็นสีหน้าของฉันจึงทำหน้าเหมือนเพิ่งนึกอะไรออก

“เอเวลินาคงยัง”ไม่รู้วิธีการของตึกหลักสินะ คนที่ทำหน้าที่เข็นอาหารไปที่ห้องอาหารจะต้องเป็นคนรับใช้ ส่วนสาวใช้มีหน้าที่ยกอาหารอย่างเดียว”

“อ้อ อย่างนี้เอง แต่ฉันเข็นไปเองได้นะคะ”

“แต่มันน่าจะหนักจนเข็นลำบากนะ”

ถึงแม้จะเป็นถาดที่ติดล้อ แต่จะทำได้ไหมนะ ฉันเอียงคอด้วยความสงสัยและลองดันถาดดู ปรากฏว่าถาดที่จะต้องเข็นเข้าไปในห้องอาหารค่อนข้างหนักอย่างที่หัวหน้าแม่ครัวบอกจริงๆ แต่ก็เชื่อว่าหนักจนฉันเข็นไม่ไหว

“ฉันว่าฉันน่าจะเข็นได้ค่ะ ขอขอบคุณที่เป็นห่วงนะคะ”

“อย่าสิ เดี่ยวลอเรนโซจะเสียใจเอานะ”

“คะ?”

นึกว่าหัวหน้าแมครวไม่ค่อยสนใจเรื่องพวกนี้เสียอีก!
แต่ในเมื่อเธอพูดถึงขนาดนั้นแล้ว ถ้าฉันปฏิเสธอีกก็มีแต่จะทำให้
หล่อเรนโซ่ที่เดินมาข้างๆ ฉันอึดอัดใจเปล่าๆ

“เข้าใจแล้วค่ะ ถ้าอย่างนั้นหล่อเรนโซ่คะ ฉันขอขอบคุณ
แค่ครึ่งทางนะคะ”

เพราะถ้าถูกจับได้ว่าอยู่ด้วยกันอีก มีหวังได้ถูกเล่นอันโดร
งอนอีกแน่ ฉันไม่อยากทำให้เด็กผู้ชายที่อารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ
ตลอดทั้งวันเพราะอยู่ในช่วงวัยแตกเนื้อหนุ่มหลุดหายไปกว่านี้

ดูเหมือนหล่อเรนโซ่จะเข้าใจเจตนาของฉันจึงก้มหน้าลง
และเอาหน้าผากตัวเองมาชนกับหน้าผากของฉันเบาๆ อย่าง
ร่าเริง

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมเองก็พอจะรู้ว่าคุณทำไมคุณชายถึง
ได้โมโห”

“โอ๊ะ...ฉันชอบที่คุณเป็นคนช่างสังเกตนะคะ”

“แล้วชอบแบบไหนอีกหรือครับ”

“ไม่รู้สิคะ”

เรื่องนั้นมันสำคัญในตอนนี้อยู่หรือ ฉันสะกิดแขน ลอเรนโซเบาๆ เพื่อเตือนว่าให้ไปกันได้แล้ว ลอเรนโซกำลัง ทำท่าเหมือนกับจะร้องไห้ ก่อนจะเริ่มเข็นรถออกไป

ฉันเดินตามหลังเขาไปเรื่อยๆ แล้วหยุดเดินเมื่ออยู่ใน ระยะที่มองเห็นประตูห้องอาหาร

“ลอเรนโซ ถึงแค่ตรงนี้ก็พอค่ะ ขอบคุณนะคะ”

“เรื่องจิบจ้อยครับ แต่คุณเข็นไปถึงห้องอาหารไหมจริงๆ หรือครับ”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ก่อนหน้านี้ฉันเคยอุ้มคุณชายไปโน่นไปนี่ มาแล้ว...”

สาเหตุที่เสียงฉันแผ่วลงเพราะรู้สึกขนลุกชู่ที่ท้ายทอยมา ตั้งแต่เมื่อสักครู่แล้ว

อืม ช่วยแล้วไง ฉันรับรู้ได้ทันทีโดยสัญชาตญาณ ฉัน น่าจะเป็นคนเข็นอาหารมาเองตั้งแต่แรก

“...”

“...”

เลอันโดรยื่นจ้องฉันอยู่ตรงบันไดด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ และไม่เหลียวมองลอเรนโซแม้แต่น้อยราวกับเขาไม่มีตัวตนในที่นี้

เพียงจะทำให้หายโกรธได้แท้ๆ แต่ฉันทำผิดพลาดซ้ำสองอีกจนได้ ฉันกลักรลั่นลมที่ตีสั่นจากกระเพาะลงไป

“พอมาลองคิดดูอีกที”

“...”

“ฉันไม่หิวแล้ว”

“แต่คุณชายอดอาหารไปตั้งสองมื้อตั้งแต่เมื่อวานแล้วนะคะ จะไม่หิวได้ยังไงกัน...”

ฉันรีบพูดเพื่อรั้งเลอันโดรไว้ แต่เขาไม่สนใจฟังจนจบด้วยซ้ำ

รู้สึกอึดอัดอย่างกับกินมันหวานเข้าไปเป็นสิบๆ ลูกโดยไม่ดื่มน้ำเลย ทำให้จุกพะอืดพะอมอย่างนี้ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว

ฉันใช้เท้าเตะเขาไปเรื่อยเปื่อยด้วยความท้อแท้ แฮ่มมือเทียวกี่ลุ่มอีกจนได้ ฉันทำหน้ามู่ยพลาจครุ่นคิดว่าจะต้องพูดอย่างไรตอนกลับไปห้องครัว

ทันใดนั้น ลอเรนโซก็ยกมือขึ้นมาวางบนไหล่ฉัน

“ตอนนี้ผมเข้าใจแล้ว คุณชายไม่ชอบที่พวกเราอยู่ด้วยกันใช่ไหมครับ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น...ไม่สิ อันที่จริงแล้วมันก็ถูกค่ะ”

ลอเรนโซต้องรับรู้ได้อยู่แล้ว ในเมื่อเลอันโดรเล่นแสดงออกชัดเจนว่าไม่ชอบและหายตัวไปดื้อๆ อย่างนั้นความจริงลอเรนโซก็น่าจะพอจับสังเกตได้ตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้ว

ฉันลู่บชายกระโปรงขณะลังเลว่าควรพูดอะไรดี ฉันไม่กล้าบอกคนที่มีจิตใจดีอย่างลอเรนโซว่า “คุณชายของพวกเราห้ามไม่ให้ฉันยุ่งกับคุณ”

“แต่พอคุณชายมีมุ่แบบนั้นด้วยก็ดูน่ารักดีนะคะ”

“ใช่ไหมล่ะคะ ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกันเลยล่ะ! นิสัยแบบนั้นทำให้คุณชายไม่มีเพื่อนสักคนก็เลยมาเกาะติดสาวใช้แทน น่ารักน่าเอ็นดูมากเลย ว่าไหมคะ”

“เอ่อ อืม...”

ทำไมไม่เห็นด้วยกับฉันล่ะ ไหนลอเรนโซบอกว่าน่ารักงี้ก็ว่าจะเจอคนที่แป้นคลับเลอันโตรเหมือนกันเสียแล้ว

“เอเวลีนาคงจะชอบคุณชายมากเลยสินะครับ”

“ใช่ไหมล่ะคะ แต่คุณชายไม่เข้าใจความรู้สึกของฉันเลย”

“คุณชายอาจจะรู้อยู่แล้วก็ได้ล่ะครับ เพราะว่ารู้อยู่แล้วก็เลยโมโหแบบนั้น”

ไม่เห็นจะเข้าใจสิ่งที่ลอเรนโซต้องการจะสื่อเลย ตอนนี้พวกเราคุยภาษาเดียวกันอยู่ใช่ไหม

ฉันทำคางบนตำมจักรรถเข็นและเงยหน้ามองอีกฝ่าย แต่เมื่อสบตากัน เขากลับแค่นิ้ม แต่ไม่ได้อธิบายอะไรเพิ่มเติมอีก

“ถ้าเป็นอย่างนี้ คุณชายก็คงจะไม่กินมื้อเย็นวันนี้อีกแน่ๆ
เลยใช่ไหมคะ”

“มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นอย่างนั้นประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบ
เปอร์เซ็นต์ครับ”

“พอความเป็นไปได้สูงขนาดนั้น ฉันก็อยากลองอีกสักตั้ง
ค่ะ”

ฉันอุตส่าห์เลี้ยงดูเลอันโตรมาจนถึงตอนนี้เชียวนะ...!
ยอมให้ไม่ได้แล้ว จะไม่ยอมให้เลอันโตรงดอาหารเย็นอีก
เป็นอันขาด ฉันคิดพลางเข็นอาหารกลับเข้าไปในห้องครัวด้วย
ความเสียใจ

อ้อ อันที่จริงแล้วฉันไม่ได้เป็นคนเข็นเองหรอก ลอเรนโซ
เป็นคนเข็นให้ต่างหาก ในเมื่อเขาบอกให้ใช้เขาได้ แล้วจะให้ฉัน
ทำอะไรล่ะ

อาจเป็นเพราะเผชิญกับความล้มเหลวมาซ้ำแล้วซ้ำเล่า
คนงานในห้องครัวจึงมองฉันเขินอายอาหารเย็นออกไป
ด้วยแวตาสงสาร

เนื่องจากเลอันโตรไม่ลงมากินมื้อเย็นที่ห้องอาหาร
ฉันเลยวางจานอาหารลงบนถาดน้ำหนักเบาที่เคยใช้บ่อยๆ
ตอนอยู่ที่ตีกรอง

ฉันเคยถูกเลอันโตรปฏิเสธแทบทุกวันมาก่อน เรื่องแค่นี้
ไม่ได้ทำให้ฉันท้อแท้จนล้มเลิกไปกลางคันหรอก ฉันเดินมาถึง
หน้าห้องของเลอันโตร จากนั้นก็เลื่อนถาดไปข้างๆ เล็กน้อยแล้ว
เคาะประตู แต่ไม่มีคำตอบใดๆ จากเลอันโตรอย่างที่คาดการณ์
ไว้เป๊ะ

“คุณชายคะ ฉันขอเข้าไปได้ไหมคะ”

อย่างน้อยก็ตอบกลับมาแค่ไม่ได้ก็ได้ ฉันจะได้เถียงกลับ
และจะได้ไม่ขาดทุน

“ฉันรู้นะคะว่าคุณชายอยู่ข้างใน ตอบหน่อยค่ะ”

“...”

“แปลกจัง ฉันได้ยินเสียงลมหายใจชัดแจ๋วเลยนะคะ
คุณชายแก่งัดทำเป็นไม่อยู่หรือคะ”

“ปะ...เป็นโรคจิตหรือไง”

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เลอันโตรไม่เคยเอาชนะฉันด้วย
คำพูดได้เลย ฉันหัวเราะคิกคักและเคาะประตูอีกรอบ

“ถ้าอย่างนั้นไอ้โรคจิตจะเข้าไปแล้วนะคะ”

“อย่าเข้ามานะ!”

“โอ๊ะ สายเกินกว่าจะห้ามแล้วค่ะ”

ความหน้าด้านคืออาวุธของฉัน ฉันเข็นถาดเข้าไปในห้อง
เรียบร้อย ในขณะที่เลอันโตรนั่งเอนตัวพิงหน้าต่างอยู่เพียงลำพัง
อย่างนั้นน่าจะเหงาแย่ แล้วทำไมถึงต้องทำเป็นไม่อยู่ด้วย

“ใครบอกให้เข้ามาตามใจชอบ”

“ทำไมพูดเหมือนระหว่างเราไม่เคยเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นมา
ก่อนล่ะคะ”

เลอันโดรดูเสียงดังอย่างเย็นชาโดยไม่แม้แต่จะหันมา
สบตาคัน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นเหมือนกับตกใจกับสิ่งที่ฉันพูด

“ระ...ระหว่างเราอะไร”

“ไม่รู้สิคะ แต่ความสัมพันธ์ของพวกเราไม่ใช่ความสัมพันธ์
ทั่วไปไม่ใช่หรือคะ”

ต่อให้เป็นสาวใช้ที่ได้เงินเดือนสูงลิ่วก็คงไม่มีคนไหนดูแล
เจ้านายดีเท่าฉันอีกแล้ว ไม่รู้ทำไม แต่ฉันรู้สึกว่าคุณเองมีความเป็น
สาวใช้มากกว่าสาวใช้คนอื่นๆ ในโลกนี้เสียอีก

หรืออาจจะเป็นเพราะได้มาทำงานในคฤหาสน์ของ
ตัวละครที่ฉันชอบ ถ้าลืมหืมตาตื่นขึ้นมาในร่างของนางกำนัลใน
วังหลวงที่ดิเอโกอาศัยอยู่ ฉันอาจจะไม่ตั้งใจเท่านี้ก็ได้

“เธอน่าจะยังไม่ลืมหืม ว่าฉันบอกว่าไม่หิว”

“อ้อ ทำไมหรือคะ”

“ทำไมงั้นหรือ”

ถึงแม้จะฟังดูค่อนข้างอวดดี แต่พวกเราอยู่ในความสัมพันธ์ที่ยอมรับเรื่องนี้ได้โดยไม่ว่าอะไรกัน พอฉันกระต๊อบเท้าโมโห เลอันโดรก็หันขวับมามองทันทีเพราะสงสัยว่าเสี่ยงอะไร

“ทำไมคุณชายถึงอดอาหารแบบนี้ล่ะคะ คุณชายพอใจใช้ไหมถ้าจะหยุดสูง”

“ถ้ามันจะเป็นอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้”

โอ๊ย นี่มันไม่ใช่อย่างที่ฉันคาดการณ์ไว้เลย ในสมัยที่เลอันโดรยังตัวเล็กกว่าฉันมาก แค่อาหารส่วนสูงมาซู้ก็หายงอนทันทีและยอมกินอาหารแต่โดยดี

แต่ตอนนี้เขากลับมีท่าที่แข็งกร้าวถึงแม้ว่าจะยกเรื่องส่วนสูงขึ้นมาพูดแล้วก็ตาม หรือเป็นเพราะเห็นฉันอยู่กับลอเรนโซหลายครั้ง ฉันพยายามเก็บสีหน้าอย่างแนบเนียนเพื่อไม่ให้ถูกจับได้ว่ากำลังสับสน

“ฉันรอคุณชายอยู่ที่ห้องอาหารทั้งวัน แต่คุณชายก็ยังไม่มาจนฉันต้องกลับไปพร้อมน้ำตาคลอป้าค่ะ”

“ร้องไห้หรือ”

เปล่าเลย ความจริงแล้วฉันแค่ล้มเลิกความตั้งใจและ
กลับไปพร้อมกับลอเรนโซ

แต่พูดความจริงออกไปไม่ได้หรอก เพราะในที่สุด
เลอันโดรก็หันมามองฉันเต็มๆ ตาแล้ว

“ฉันร้องไห้อยู่ในใจค่ะ”

“หมายความว่าไง”

เลอันโดรขมวดคิ้วมุ่น ถึงแม้ว่าภายในห้องจะมีมืด แต่ก็ยัง
เห็นสีหน้าที่ปรากฏบนใบหน้าขาวนวลของเขาได้ชัดเจน

ฉันเลื่อนถาดออกไปแล้วปิดประตูห้อง จากนั้นจึงเดินไป
ข้างหน้าต่างตรงที่เลอันโดรนั่งอยู่

ไม่ว่ามองอย่างไรก็ดูเหมือนว่าเขาจะยังไม่หายงอน
แต่พอฉันมายืนอยู่ตรงหน้า เลอันโดรจึงเอามาที่เหยียดยาวอยู่
ลงอย่างช่วยไม่ได้ ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นหน้าหนิไปอย่างเห็นชา
แต่มือก็ตบที่น่องข้างๆ ตัวเองไปด้วย ฉันเลยคิดว่าเขาน่าจะ
ต้องการบอกให้ฉันนั่งลง

“คำพูดกับการกระทำสวนทางกันมากเลยนะคะคุณชาย”

แต่เลอันโดรไม่ได้มีคำพูดฉันแค่ครั้งสองครั้ง ฉันจึงไม่สนใจที่เขาเจียบออยู่อย่างนั้น

“คุณชายไม่ได้กินอะไรเลยทั้งวัน ฉันเลยคิดว่าคุณชายน่าจะหิวมาก มือเย็นวันนี้ฉันเตรียมมาสุดฝีมือ...คือว่า คุณชายคะ ช่วยหันมามองฉันหน่อยได้ไหมคะ”

“...”

เลอันโดรเอาแต่ก้มหน้าดูตลอดเวลาที่ฉันอธิบายด้วยความตื่นเต้น ฉันจึงก้มตัวลงและเงยหน้ามองเขา แต่ไม่ว่าจะเรียกเท่าไร เลอันโดรก็ไม่มีท่าทีจะเงยหน้าขึ้นมา ฉันเลยต้องเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในสายตาของเขาแทน

“คุณ...คุณชายคะ”

และวินาทีที่ได้สบตากับเลอันโดร ฉันก็สะดุ้งเอื๊อกจนพูดไม่เป็นภาษา ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรกันแน่ที่ดวงตากลมโตสีน้ำเงินของเขามีน้ำใสๆ เอ่อคลอ

พอฉันรีบเอื้อมไปหา เลอันโตรก็ยกมือตัวเองขึ้นมาเพื่อ
จะปิดหน้า

แต่ฉันเห็นหมดแล้ว หยดน้ำตาใสกล้ายลุกลงแกว่ร่วงหล่น
ลงบนต้นขาของเขา

“ตายแล้ว คุณชายเป็นอะไรไปคะ...!”

อย่างนี้ใช่ไหมที่เขาว่ากันว่าผู้หญิงอ่อนไหวต่อน้ำตา
ของผู้ชาย ถึงแม้ว่าเลอันโตรจะยังเด็กเกินกว่าที่จะเรียกว่าผู้ชาย
ก็เถอะ

ไม่สิ ไม่จำเป็นต้องไปถึงขั้นโตเป็นผู้ชายก็ได้ แค่เป็นคน
หน้าตาดีก็พอ น้ำตาของคนหน้าตาดีมีอิทธิพลอย่างมาก

ฉันรู้สึกเหมือนหัวใจกำลังจะแตกสลายเมื่อได้เห็นน้ำตา
ของเลอันโตร ถึงจะไม่รู้แน่ชัดว่าทำไมจู่ๆ เขาก็เป็นอย่างนั้น
แต่ทุกอย่างมันเป็นความผิดของฉันเอง...!

“พูดอะไรหน่อยสิคะคุณชาย ที่คุณชายเป็นอย่างนี้ก็
เพราะไม่อยากกิน แต่ฉันเอาแต่บังคับให้กินใช่ไหมคะ”

“มะ...ไม่ใช่อย่างนั้น”

เลอันโดรพิมพ์อะไรบางอย่างต่อจากนั้นด้วย แต่ฉันไม่เข้าใจสักนิดเลยว่าเขาต้องการจะพูดอะไร ถึงแม้ว่าเขาจะขยับปากพูดขมุกขมัวด้วยเสียงอันแหบพร่า แต่ฉันก็มองว่ามันช่างน่ารักน่าชังอยู่ดี

สุดท้ายฉันก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากยื่นหน้าไปหาเลอันโดร ใบหน้าของเขากลายเป็นสีแดงแปร๊ดราวกับตกตะลึง ดูท่าจะใกล้เคียงไปสินะ

“โอ๊ะ ขอโทษค่ะ”

ฉันกำลังจะถอยไป แต่เลอันโดรกลับใช้มือข้างที่ไม่ได้ปิดหน้ามาดึงปลายแขนเสื้อฉันไว้เสียก่อน

“ยะ...อยู่เฉยๆ”

“แต่คุณชายน่าจะอึดอัดนะคะ”

“ฉันอึดอัดตอนไหน...!”

เลอันโดรพูดเสียงดังราวกับจู่ๆ ก็หัวเสียขึ้นมา ถึงแม้ระดับความดังจะใกล้เคียงกับเสียงปกติ แต่ก็ทำให้ฉันเข้าใจความคิดของเขาได้ชัดเจนกว่าก่อนหน้านี้

“เมื่อสักครู่นี้คุณชายพูดว่าอะไรหรือคะ”

“ทำไมเธอถึง...”

เสียงของเขาเริ่มกลับไปเบาอีกครั้ง ฉันจึงจับมือข้างที่ปิดหน้าเลอันโดรไว้ลง เขานิ่งหน้าเล็กน้อยแต่ก็ไม่ปฏิเสธ

ดูเหมือนว่าเขาจะสงบอารมณ์ลงได้แล้ว สีผิวจึงกลับมาเป็นสีขาวผ่องดังเดิม ขอบตายังคงแดงอยู่เล็กน้อย แต่ไม่เหลือร่องรอยของการร้องไห้แล้ว

“ฉันทำไมหรือคะ”

“ทำไมเธอถึงชอบคุยกับผู้ชายคนอื่นนอกจากฉันอยู่เรื่อย...!”

“คะ?”

“อะไร”

“คือว่า...มันหมายความว่ายังไงคะ ฉันไปทำอย่างนั้นเมื่อไหร่กัน”

“ทำสิ เธอทำอย่างนั้น”

ไม่ว่าจะนั่งคิดหรือนอนคิด ผู้ชายคนอื่นที่ไม่ใช่เลอันโดร ก็มีแต่ลอเรนโซเท่านั้น

โอเค พูดขึ้นมาก็ดีเลย ฉันจะได้ใช้โอกาสนี้อธิบายความสัมพันธ์ของฉันกับลอเรนโซที่เลอันโดรกำลังเข้าใจผิดมหันต์

“แล้วทำไมคุณชายถึงชอบโผล่มาทุกครั้งที่ผมอยู่กับลอเรนโซล่ะคะ”

“พวกเรานั้นแหละที่อยู่ด้วยกันบ่อยเกินไปต่างหาก”

“คุณชายทราบเรื่องนั้นได้ยังไงคะ หรือว่าคุณชายโดดเรียนทุกวิชาแล้วย่องตามฉันไปทุกที่...แต่ไม่น่าใช้นะคะ ฉันเชื่อว่าคุณชายไม่ทำถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ”

“ถูกต้องแล้ว”

“ภาควิชาใจอะไรขนาด...”

ฉันค่อยๆ ลดเสียงลง เพราะหางตาของเลอันโดรสูงขึ้น ขณะชำเลื่องมองฉันอย่างน่ากลัว หวังว่าเขาจะรู้แน่ว่ามันไม่ได้ น่ากลัวเลยสักนิด

“เพราะอย่างนั้นคุณชายก็เลยหวงใช้ไหมคะ”

“หะ...หะ...หวงเนี่ยนะ คำนั้นมันเอาไว้ใช้กับคู่รัก...”

“ถึงจะไม่ใช้คู่รักก็ใช้ได้ค่ะ”

อาจเป็นเพราะเลอันโดรเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ผ่านทางหนังสือจึงมีด้านที่ตรงไปตรงมาในเรื่องแปลกๆ ฉันเคยรู้สึกหวงหลังจากเห็นลิลลี่ตุนสินทศนมกับสาวใช้คนอื่นๆ บ้างไหมนะ

“ยังไงก็เถอะ...เธอห้ามไปทำตัวสนิทสนมกับไอ้หมอนั้นเด็ดขาด มันทำให้ฉันหงุดหงิด”

“ลอเรนโซหรือคะ”

“อย่าพูดชื่อด้วย”

“แล้วจะให้ฉันเรียกว่าไอ้หมอนั้นเหมือนกันหรือคะ”

“อ้อ”

เลอันโดรพยักหน้าอย่างรำเริง จะทำอย่างไรกับคุณชายผู้ไร้เดียงสาคนนี้ดีนะ

“แต่มันน่าจะเกินไปหน่อยนะคะ ถ้าลอเรนโซ่ได้ยินเข้าคงจะเสียใจแย่เลยล่ะ”

“แล้วคิดว่าฉันไม่เสียใจหรือ”

วันนี้เลอันโดรดูเปิดเผยความในใจมากเป็นพิเศษ ฉันถอนหายใจพร้อมกับจัดผมที่ยุ่งเหยิงของเลอันโดรให้เรียบร้อย เขาหลับตาลงช้าๆ และยอมให้ฉันทำเช่นนั้น แต่พอเห็นว่าฉันไม่พูดอะไร เขาก็ลืมตาขึ้นมามาก

“ทำไมไม่ตอบล่ะ”

“ถ้าคุณชายยังเป็นอย่างนี้ต่อไป คนกลางอย่างฉันก็ทำตัวไม่ถูกสิคะ”

“แล้วใครให้ไปอยู่ตรงกลางตามใจชอบล่ะ เธอต้องอยู่ข้างฉันสิ”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นล่ะ...”

“ทำไมเธอไม่คิดถึงฉันบ้างเลย เอาแต่เข้าข้างไอ้หมอนั่นตลอด”

เป็นเรื่องใหญ่แล้วไง เลอันโตรเริ่มจะงอนอีกรอบแล้ว
ฉันจึงรีบพูดชักขึ้นมาก่อน

“อย่าเป็นอย่างนี้สิคะ ฉันคิดถึงแต่คุณชายทั้งวันเลยนะ
คะ”

“...”

“เมื่อวานก็เหมือนกันค่ะ ฉันอุตส่าห์ออกไปข้างนอกเพื่อ
หาของขวัญที่จะทำให้คุณชายประหลาดใจ แต่คุณชายกลับ
ไม่เข้าใจฉันและเอาแต่โมโหทำเดี๋ยว”

“ของขวัญ...ไม่สิ ที่เธอพูดมาเมื่อกี้นี้เป็นเรื่องจริงหรือ
เปล่า”

เลอันโตรเอ่ยถามพลางกะพริบตาปริบๆ ไม่หยุด เขา
เอียงคอเล็กน้อยขณะก้มลงมองฉัน ภาพนั้นช่างน่ารักน่าเอ็นดู
จนฉันเผลอตบไปว่าไอ้อย่างไม่มีสติ

“นะ...แน่นอนสิคะ”

“เธอก็เป็นเหมือนกันใช่ไหม สงสัยว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่
ที่ไหน รวมถึงเฝ้ารอว่าจะได้เจอกันอีกเมื่อไหร่”

จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามันค่อยๆ เห็นเป็นรูปเป็นร่างมากขึ้นเรื่อย ๆ...

แต่ที่เขาพูดมาก็ไม่ผิดเสียทีเดียว การที่เลอันโตรใช้คำว่า “เธอก็” แสดงว่าเขาก็คิดถึงฉันแบบนั้นเหมือนกันสินะ ฉันดีใจมากจนหุบยิ้มไม่ได้

ขอบตาแดงก่ำของเขาค่อยๆ เฟ่งมองฉันค่อยๆ วาดเส้นโค้งอย่างงดงาม เลอันโตรยิ้มตาหิยพลางออกแรงส่งไปที่มือของตัวเองที่ฉันจับอยู่ ทำให้ฉันรับรู้ได้ถึงไอร้อนที่แผ่กระจายออกมาจากฝ่ามือที่ทั้งใหญ่และหนากว่าฉันมาก

ดูเหมือนว่าสงครามเย็นที่เลอันโตรเป็นคนเริ่มจะจบลงตรงนี้โดยสมบูรณ์แล้ว ฉันโผล่อกและจูงมือเขากระโดดลงมาจากกรอบหน้าต่าง เลอันโตรจึงยอมตามฉันมาแต่โดยดี

ฉันเซ็นطاتที่อยู่ข้างประตูมาหลังจากให้เขานั่งลงบนโซฟาเรียบร้อยแล้ว เขานั่งประสานมือไว้บนตักขณะรอฉัน

“ของขวัญคืออะไรล่ะ”

“อืม เรื่องนั้นได้โปรดรอสักครู่ละคะ”

เขาดังตารอด้วยความตื่นเต้นถึงแม้ว่าจะเคยได้รับ
ของขวัญมากมายก่ายกองจากเหล่าชนชั้นสูงหลังจากคำสาป
คลายไปแล้วก็ตาม นัยน์ตาสีน้ำเงินส่องประกายระยิบระยับด้วยความ
อยากรู้อยากเห็น

พอเห็นอย่างนั้นแล้ว ฉันก็รู้สึกเหมือนกำลังล่อหลอกเด็ก
น้อยอย่างไรก็ไม่รู้ แต่ก็ฝืนยิ้มหน้าตาเฉยขณะวางจานอาหารลง
บนโต๊ะ

“เอเวลินา”

“คะ?”

“รอยยิ้มของเธอมัน...เปล่า ไม่มีอะไร”

“อาหารน่าจะเป็นชีวิตหมดแล้ว นำไปอุ่นอีกรอบน่าจะดีนะ
คะ”

“ไม่ต้อง ถ้างลงไปตอนนี้ก็ต้องเจอไอ้หมอนั้นอีก”

ดูท่าทางเลอันโดรจะตัดสินใจเรียกลอเรนโซว่า “ไอ้หมอนั้น”
ไปแล้ว เพราะอย่างนั้น เขาถึงได้จำชื่อลอเรนโซแบบ
แปลกๆ สិនะ ทั้งที่ปกติเป็นคนหัวดีจะตายไป

“เข้าใจแล้วค่ะ คุณชายทำตัวเป็นเด็กมากเกินไปนะคะ”

“ฉันจะนับว่ามันเป็นคำชมก็แล้วกัน”

ไม่แค่นั้น ยิ่งนับวันเขาก็ยิ่งหน้าด้านหน้าทนขึ้นทุกที เหมือนใครก็ไม่รู้ ฉันสายหน้าอย่างระอาพร้อมกับวางส้อมและมีดลงตรงหน้าเขา

เลอันโดรกวาดตามองอาหารบนโต๊ะอย่างช้าๆ

ดูจากลักษณะภายนอกแล้ว เขาไม่น่าจะรู้ว่ามีส่วนผสมอยู่...ฉันกลืนน้ำลายด้วยความประหม่า แต่แล้วเลอันโดรก็เอียงคอราวกับสงสัย

“ปริมาณดูเยอะกว่าปกตินะ”

“คุณชายไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่เมื่อเย็นวานใช่ไหมล่ะคะ ไม่แปลกหรอกค่ะที่ปริมาณจะเยอะ”

“อ้อ อย่างนั้นหรือ กลิ่นหอมดีนะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็รีบกินเถอะค่ะ”

“ป้อนหน่อย”

“คะ?”

“บอกให้ป้อนไง”

ฉันรู้อยู่แล้วว่าไม่ควรยอมให้เขาทำตัวเป็นเด็กตลอดไป แต่พอเห็นเขาพูดพร้อมกับยิ้มตาหยีอย่างอ่อนโยนแบบนั้น ฉันจะปฏิเสธลงได้อย่างไร มีหน้าซ้ำฉันยังเปลoyิ้มกว้างออกมา โดยไม่รู้ตัวอีกด้วย

ฉันยกส้อมขึ้นมาจิ้มโครเกตต์หนึ่งชิ้นและเอาไปจ่อตรงปากของเลอันโดร

เลอันโดรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่พร้อมกับอ้าปากคล้ายกับลูกนก แก้มที่ป่องออกมาเล็กน้อยหลังจากกินโครเกตต์เข้าไปเกิดอาการกระตุก คิ้วโก่งโค้งดูจุกจิกของเลอันโดรยกขึ้นพร้อมกัน

“...”

“แหะ ๆ”

เลอันโดรหันมามองฉันอย่างไม่พอใจ พวกสาวใช้ประจำห้องครัวอุตสาหะลงทุนลงแรงสับผักที่จะใส่ในโครเกตต์เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเลยนะ

เลอันโดรปิดป้ายมือเพื่อหาผ้าเช็ดปาก แต่แน่นอนว่า
ผ้าเช็ดปากผืนนั้นเข้ามาอยู่ในกระเป๋าผ้ากันเปื้อนของฉันตั้งนาน
แล้ว

ฉันทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และหัวเราะหึๆ ในลำคอ ในที่สุด
เลอันโดรก็ต้องจำใจกลืนโครเกตต์ที่อัดแน่นด้วยผักลงไป

ฉันมองดูภาพนั้นพร้อมกับตะโกนโห่ร้องในใจว่าในที่สุดก็
สำเร็จแล้ว ฉันไม่สนใจที่เขาสายหัวด้วยความทรมานและหยิบ
โครเกตต์อีกชิ้นขึ้นมาเรียบร้อยแล้ว

“มะ...ไม่เอา...”

“ถ้าคุณชายทำแบบนี้อีก ฉันจะไม่ป้อนแล้วนะคะ”

ฉันรู้อยู่แล้วว่าการขู่แบบนี้ใช้ได้ผลกับเลอันโดร เลอันโดร
จึงต้องจำใจยอมกินโครเกตต์ที่ฉันยื่นให้อย่างไม่มีทางเลือก

เขาเคี้ยวไปและทำท่าเหมือนจะร้องไห้ไป ก่อนจะเอ่ย
ถามขึ้นว่า

“ถ้ากินของพวกนี้หมดจะให้ของขวัญไหม”

“สิ่งที่คุณชายกินอยู่ตอนนี้แหละค่ะของขวัญ”

“ฉันเพิ่งจะเคยเห็นคนที่โหดร้ายอย่างเธอเป็นครั้งแรก
จริงๆ”

“ขอบคุณค่ะ”

“ไม่ได้ชมซะหน่อย...!”

ไม่ใช่ก็ไม่ใช่สิ โมโหอะไรอีกเนีย ฉันยิ้มแยมอย่างมีความสุขพร้อมกับหันเนื้อที่ภายนอกดูเหมือนเป็นสเต็มกรรมดา
ทั่วไป แต่ความจริงแล้วในนั้นยัดไส้เห็ด แต่จู้จี้ ความคิดบางอย่าง
ก็แล่นเข้ามาในหัวของฉัน

ไม่สิ เดี่ยวก่อนนะ ปกติเลอันโตรก็กินทุกอย่างที่ฉันป้อน
ให้อยู่แล้วนี่ ถ้าอย่างนั้นก็ไม่เห็นจำเป็นจะต้องวางแผนใหญ่โต
อย่าง “โปรเจกต์ทำให้เลอันโตรกินผัก” เลยไม่ใช่หรือ...รวมถึง
ไม่จำเป็นต้องลำบากตามง้อเลอันโตรที่ตามีดบอดเพราะความ
อิจฉาที่เห็นฉันไปไหนมาไหนกับลอเรนโซด้วย...

ให้ตายสิ ฉันทำอะไรโง่ๆ อีกแล้วสินะ แต่อย่างน้อยตอน
จบก็ลงเอยด้วยดีละน่า ฉันส่ายหน้าให้กับการกระทำไร้สาระของ
ตัวเอง

พอเลอันโตรเห็นอย่างนั้นก็มองฉันด้วยความสงสัย
ก่อนจะทำหน้าหงอยหลังจากเห็นซูปบรอกโคลีในมือของฉัน

คุณชายช่างน่ารักน่าเอ็นดูจริงๆ หวังว่าเอลิโอนอราจะได้
รับรู้ว่เลอันโตรน่ารักขนาดนี้

ตอนพิเศษ (2)

la situazione del protagonista originale

“ดิเอโก เจ้าคือความภาคภูมิใจของข้า”

พ่อมักจะบีบไหล่ผมเบาๆ และพูดเช่นนั้น

ถึงแม้จะมีน้องต่างแม่หลายคน แต่คนที่เป็นที่โปรดปรานของพ่อก็ยังคงเป็นผมเสมอ น่าจะเป็นเพราะผมเป็นลูกชายคนโตซึ่งมีรูปร่างหน้าตาถอดแบบจากพ่อมาเป๊ะๆ แม้ว่าอย่างนั้นด้วยความปลาบปลื้มใจ

แต่ผมไม่คิดว่าเรื่องพวกนั้นจะเป็นเหตุผลได้

“ทรงเอยชมเกินไปแล้วพะยะค่ะฝ่าบาท”

“ตอนเจอกันส่วนตัว ไม่ต้องพูดอย่างนั้นหรอก เรียกว่าพ่อได้ตามสบายเลย”

นัยน์ตาสีทองอันแหลมคมและรูปปากที่คว่ำลงของพ่อ มักจะค่อยๆ คลายเสมอเมื่ออยู่กับผม ผมพูดพลางยิ้มน้อยๆ เพื่อจะได้ไม่ขัดความต้องการของพ่อ

“ผมจะจำไว้ครับพ่อ ผมแค่ไม่อยากลืมนะฐานะของตัวเอง ครับ”

พ่อระเบิดหัวเราะเมื่อได้ยินคำพูดของผม พอผมคลี่ยิ้ม อย่างไม่เต็มใจสาสมกับเป็นเด็ก พ่อก็ลูบหัวของผมเบาๆ

ผมโดดเด่นกว่าคนอื่นมาตั้งแต่เกิดจนได้ชื่อว่าเป็น อัจฉริยะ ในช่วงที่คนอื่น ๆ เพิ่งจะเริ่มหัดพูด ผมอ่านหนังสือ นิทานเป็นแล้ว และในช่วงที่คนอื่นเริ่มเรียนขี่ม้า ผมได้ออกไป ล่าสัตว์ป่าอย่างพวกกระท้ายหรือไม้ก็จิ้งจอกกับพวกอัครวินแล้ว

ถูกต้อง ผมเป็นคนที่ฉลาดหลักแหลมสุดๆ แค่ความสามารถส่วนตัวก็เกินขาดแล้ว ยิ่งบวกกับสถานภาพเข้าไปอีก จึงไม่มีใครกล้าดูถูกผมสักคน

ผมทำได้ทุกอย่างที่อยากทำ มีทุกอย่างที่อยากมี สำหรับผมแล้วชีวิตนับว่าเป็นสิ่งที่เรียบง่ายมากๆ

แต่ถึงกระนั้นก็ยังประสบกับความยุ่งยากอยู่หลายครั้ง
เหมือนกัน หนึ่งในนั้นคือเอลิโอนอราที่คอยตามผมต้อยๆ ทันที
ที่ผมเดินออกมาจากวังจักรพรรดิ

เด็กคนนี้ไม่มีเวลาส่วนตัวเลยหรือไงกันนะ

ผมเริ่มตั้งคำถามอย่างจริงจัง แต่พอรู้ว่าเอลิโอนอราเพิ่ง
เจอเรื่องอะไรมาเมื่อไม่กี่วันก่อน ผมก็ไม่กล้าที่จะพูดความในใจ
ออกไป

“ดิเอโก ไปด้วยกันเถอะค่ะ! นะคะ”

“รู้หรือว่าฉันจะไปที่ไหน”

ผมหยุดเดินและกอดอกทอดสายตาลงมองเอลิโอนอรา
แววตาของเธอเปี่ยมไปด้วยความคาดหวังราวกับไม่คิดเลยว่า
ผมกำลังจะปฏิเสธ

“ไม่รู้ค่ะ! แต่ก็อยากไปด้วยอยู่ดี”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจ”

เอลิโอนอราเป็นเชลยที่ถูกส่งมาจากอาณาจักรอัมโบร-
เซตติซึ่งเปรียบเสมือนดินแดนอาณานิคมของจักรวรรดิ เธอ
ไม่ใช่คนที่ผมซึ่งมีอำนาจรองจากจักรพรรดิจำเป็นจะต้องสนใจ
เสียด้วยซ้ำ

แต่ผมมีเหตุผลที่ปล่อยให้เอลิโอนอรามาติดรากับเป็น
พี่ชายแท้ๆ ของเธอแบบนี้

“ทรงไม่เหมือนใครจริงๆ ด้วย ทรงเมตตากรุณาแม้แต่กับ
เจ้าหญิงที่จะทรงเมินและเสด็จผ่านไปเฉยๆ ก็ได้”

ไม่ว่าจะไปไหนก็ต้องมีคนติดตามไปด้วยราวสิบกว่าคน
ซึ่งพวกเขาน่าจะ 모르แล้วว่าผมแอบเจียหูฟังบทสนทนาของพวกเขา
เขาอยู่โดยไม่ได้ฟังสิ่งที่เอลิโอนอรากำลังพูดเลย

แต่ก็พอจะเข้าใจได้ เพราะเอลิโอนอรา ยังคงเกาะแขนผม
และยิ้มกว้าง ส่วนผมก็พยักหน้าอย่างตั้งใจและสร้างทำเป็นฟังที่
เธอพูด

“เห็นที่ช่วงนี้นั้นน่าจะต้องทำดีกับเจ้าหญิงบ้างแล้ว”

“นั่นสินะ”

ตำแหน่งที่ผมกับพวกเขายืนอยู่ค่อนข้างมีระยะห่างพอสมควร ดังนั้นพอเอลิโอนอราเริ่มลากผมไป ผมจึงไม่ได้ยินเสียงพวกเขาอีก แต่ถึงอย่างนั้นผมก็พอจะเดาได้อยู่แล้วว่าพวกเขากระซิบกระซาบเรื่องอะไรอยู่

ในจักรวรรดิมีตระกูลดยุกอยู่ทั้งหมดสามตระกูลและในบรรดาตระกูลทั้งหมดนั้น เบลลาบิตีมีอำนาจและตำแหน่งสูงที่สุดเนื่องจากต้นตระกูลเป็นเชื้อพระวงศ์

และเพราะมีการสืบสายเลือดจากราชวงศ์ทำให้นายน้อยต้องโดนคำสาปที่ตกทอดภายในราชวงศ์ ผมเคยเจอเลอันโดรแค่ครั้งเดียว แต่ก็อดเห็นใจเขาไม่ได้

ทั้งที่อยู่ในช่วงวัยที่ควรจะได้ไปวิ่งเล่นกับเพื่อนๆ แต่เขาก็กลับต้องใช้เวลาอยู่แต่บนเตียงเพราะต้องคำสาป

เมื่อไม่นานมานี้เอลิโอนอราถูกเรียกไปเจอเลอันโดรไปหน้าครึ่งซึกของเลอันโดรซึ่งต้องคำสาปเต็มไปด้วยอักขระตะปุ่มตะป่ำสีดำทึบ มันคือภาษาอัมโบรเซตติโบราณ

เพราะอย่างนั้นจึงมีคนลากตัวเอลิโอนอราไปและบังคับ
ให้เปิดเผยที่มาของคำสาปที่กัดกินร่างกายของเลอันโดรเพราะ
เธอเป็นเจ้าหญิงของอาณาจักรอัมโบรเซตติ

อย่างไรก็ตาม อย่าว่าแต่ภาษาโบราณเลย แม้กระทั่ง
ภาษาอัมโบรเซตติ เอลิโอนอรายังอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ด้วยซ้ำ
แล้วจะให้หาเบาะแสของคำสาปได้อย่างไร

ผมยังคงไม่ลืมเหตุการณ์วันนั้น เอลิโอนอราขวัญเสียและ
ร้องไห้จนสลบไป เอลิโอนอราเรียกหาผมทันทีที่ฟื้นคืนสติ ผมจึง
ต้องคอยปลอบอยู่ข้างๆ เธอทั้งคืน

นับแต่นั้นมาเอลิโอนอรา ก็พยายามตามติดผมเมื่อ
สบโอกาส แต่ก็เป็นเรื่องที่พอจะเข้าใจได้ เพราะในชีวิตเชลยที่
ทั้งโดดเดี่ยวและยากลำบาก นอกจากผมก็ไม่มีใครพูดจาดี ๆ
กับเธอสักคน แต่ถ้าให้พูดกันตามตรง ผมก็ไม่ได้รู้สึกรำคาญแต่
อย่างใด

“...นะคะ ทำยังไงดีคะ”

เสียงของเอลิโอนอราทำให้สติของผมกลับคืนมา ผมพยายามเรียบเรียงความคิดในหัวด้วยความงุนงงเพราะไม่ได้ฟังที่เธอพูดเลยสักนิด

ปกติผมจะแค่พยักหน้าเออออไปตามเรื่องตามราวก็ได้ แต่มีแค่ไม่กี่ครั้งที่เธอถามกลับแบบนี้

“ไม่รู้สิ...”

ผมยิ้มเจื่อนๆ รู้ตัวอีกทีก็เดินมาถึงด้านหน้าสวนกุหลาบแดงแล้ว ตรงนั้นมีกลุ่มเด็กๆ ชนชั้นสูงรุ่มราวคราวเดียวกันเพลิดเพลินอยู่ในงานเลี้ยงน้ำชาอยู่

ถึงแม้ว่าเอลิโอนอราจะตามผมอยู่อย่างนี้ แต่พอผมเริ่มไปสนิทสนมกับเด็กคนอื่นๆ เธอก็มักจะกลับไปที่วังของตัวเอง ด้วยท่าทางเหงาหงอยหรือไม่ก็รอกจนกว่าผมจะคุยกับพวกเขาเสร็จ

เดินต่อไปอีกแค่ไม่กี่เมตรก็ไม่ต้องทนฟังเสียงพูดเจื้อยแจ้วไม่หยุดของเอลิโอนอราแล้ว

“อะไรกัน มีตัวเลือกแค่สองข้อเองนะคะ ถ้าดิเอโกไม่ให้ไป ฉันก็จะไม่ไปค่ะ”

“ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นก็อย่าไป”

ผมตอบไปอย่างนั้นโดยที่ไม่รู้ตัวซ้ำว่าอย่าไปที่ไหน จากนั้นเธอก็ยิ้มตาหยาบจนมองไม่เห็นดวงตาสีเขียวคล้ายใบไม้ และค่อยๆ เผยริมฝีปากสีชมพู

“ดีเลยคะ! ดิเอโกพูดแล้ว! ห้ามคืนคำนะคะ!”

น้ำเสียงที่น่ารักน่าเอ็นดูของเด็กอายุแปดขวบที่ในที่สุดก็ได้สิ่งที่ตัวเองต้องการทำให้ผมเพลื่อยิ้ม

“เข้าใจแล้ว เธอก็ขยับออกไปหน่อยสิ วันนี้อากาศร้อนขนาดนี้ยังจะมาเบียดอีก”

“ฉันว่าจะกลับไปนั่งอยู่พอดีเลยคะ นักบวชกำลังรออยู่ค่ะ”

“นักบวช? ทำไมล่ะ เธอไม่สบายตรงไหนหรือ”

ถึงจะเป็นเชลย แต่เอลิโอนอราก็เป็นเจ้าหญิงเช่นกัน ถ้าชาวคราวการป่วยของเธอไปถึงอาณาจักรอัมโบรเซตติเข้า คงจะเกิดเรื่องน่าปวดหัวขึ้นแน่นอน

ถ้าเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น พี่ชายของเธอน่าจะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟและยื่นกรานให้ส่งตัวเอลิโอนอรากลับไปยังอาณาจักร จนกว่าจะหายดี ซึ่งทางฝั่งจักรวรรดิก็คงยอมไม่ได้

ผมไม่ได้มองว่าอาณาจักรไร้ค่า แต่คิดว่ายังก่อเรื่อง กวนใจน้อยเท่าไรก็ดี

เมื่อเห็นว่าเอลิโอนอราเอาแต่ตามผมต้อยๆ พ่อจึงยกทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเอลิโอนอราให้ผมจัดการ ถ้ามีปัญหาขึ้นมาจริงๆ คนที่ช่วยก็คือผม ด้วยเหตุนั้นผมจึงจำเป็นต้องใส่ใจเรื่องสุขภาพของเอลิโอนอราด้วย

“เปล่าค่ะ!”

เอลิโอนอราตอบพลางหัวเราะคิกคัก แต่พอเห็นผมขมวดคิ้วและแสดงสีหน้าเป็นเชิงถามว่าถ้าอย่างนั้นมีเรื่องอะไร เธอก็หยุดหัวเราะและทำแก้มป้องกันที่

“นี่แล้วเชียวว่าต้องเป็นอย่างนี้ ดิเอโกไม่ได้ฟังที่ฉันพูดเลยสักคำใช่ไหมคะ”

“เอลิโอนอรา อย่าล้อกันเล่นแล้วบอกมาตามตรง ถ้ารู้สึกไม่ดีตรงไหนก็ต้องรีบกลับไปที่วังสิ ทำไมถึงออกมาไกลอย่างนี้จนทำให้ฉันเป็นห่วงล่ะ”

“เป็นห่วงฉันหรือคะ”

เอลิโอนอราเบิกตากว้าง อาจเป็นเพราะเธอเป็นคนที่ค่อนข้างเชื่อตรงกับความรู้สึก ผมจึงรู้ได้ทันทีว่าเธอประทับใจในตัวผมอยู่

“ใช่แล้ว”

ผมพูดเบา ๆ ดูเหมือนว่าเอลิโอนอราจะไม่สนใจที่ผมไม่ยอมฟังที่เธอพูด

“ว่าแล้วเชียว! ฉันมีแค่ดิเอโกคนเดียวจริง ๆ แม้แต่สาวใช้ประจำตัวยังไม่สนใจเลยคะว่าฉันจะโอหรือน้ำมูกไหล”

“แล้วตกลงเธอไม่สบายตรงไหน”

“ฉันไม่ได้ป่วยค่ะ ก็แข็งแรงปกติดีนะคะ”

“แล้วทำไมนักบวชถึงมาที่วังของเธอ...”

ในตอนนั้นเองเหตุการณ์ก่อนหน้าและหลังก็เริ่มเรียงกัน
อยู่ในหัวเหมือนกำลังต่อจิ๊กซอร์

จากภายนอกแล้ว เอลิโอนอราก็ดูปกติดี แล้วนักบวชจะ
มาหาเธอด้วยเหตุผลอะไรกันแน่ ในเมื่อเอลิโอนอรากับนักบวช
ไม่ได้มีความเชื่อมโยงอะไรกันสักนิดเดียว

“คงเป็นเพราะนายน้อยตระกูลเบลลาปีตีสินะ”

“ค่ะ เขาขอให้ฉันไปดูใบหน้าของนายน้อยที่วิหารอีกครั้ง
ค่ะ”

“แล้วเธอก็มาขอให้ฉันตัดสินใจเรื่องนั้นสินะ”

“เมื่อกี้ี้คุณบอกว่าอย่าไปแล้วนี่คะดิเอโก”

ผมไม่รู้ว่ในคืนนั้นเอลิโอนอร่าต้องเจอเรื่องที่น่ากลัวและ
น่าสยดสยองขนาดไหน ถึงได้เป็นลมหมดสติไปหลังจาก
เผชิญหน้ากับเลอันโดร แต่หลังจากนั้นเธอก็เอาแต่ร้องไห้

ไม่หยุดและมาฟ้องผมทุกเรื่องแม้กระทั่งเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ถ้าฟังแค่ที่เธอเล่าก็คงคิดว่าเลอันโตรทำเรื่องเลวร้ายอะไรแน่นอน

แต่ผมเคยเจอเลอันโตรมาแล้วจึงรู้ว่ามันไม่ใช่อย่างนั้นเลย เพราะอย่างนั้นผมจึงคอยลอบหลังปโลบเธอว่าเก่งแล้ว และกว่าจะได้กลับวังตัวเองอีกทีก็ตอนเช้ามีดหลังจากที่เอลิโอนอราเปลี่ยนฉนวนผล็อยกลับไป

“นายน้อยดูน่าเกลียดแล้วก็ไร้ยางอายมากค่ะ จะเป็นคำสาปของอัมโบรเซตติหรืออะไรก็ช่าง แต่ในความเป็นจริงแล้วมันไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับฉันนี่ค่ะ ฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลยค่ะ แต่ทำไมกัน ทำไมถึงชอบให้ฉันไปเจอนายน้อยด้วย...นายน้อยก็อีกคน ทั้งๆ ที่รู้ว่าฉันไม่ชอบก็ยังคงจะรอให้ฉันไป...”

“เธอพูดจริงหรือ”

“เรื่องอะไรคะดิเอโก”

“ที่บอกว่านายน้อยรอเธอเนะ นักบวชบอกมาว่าอย่างนั้นหรือ”

“ปะ...เปล่าค่ะ แต่มันก็ชัดเจนอยู่แล้วนี่คะ! นายน้อยไม่ใช่หรือคะที่เรียกฉันไป คงเห็นว่าฉันเป็นเชลยที่ไร้ประโยชน์ก็เลยคิดว่าจะทำอะไรก็ได้สินะคะ!”

ยິงเอลิโอนอร่าพูด เธอก็ยิ่งดูเศร้ามากขึ้นเรื่อย ๆ น้ำตาเริ่มคลอในดวงตากกลมโตของเธอ

จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ผมรู้ได้ทันทีว่าถ้าเธอเริ่มร้องเมื่อไรละก็ จะปลอบเท่าไรก็ไม่เป็นผล แน่หนอว่าในมุมของเธอ ก็คงจะอดคิดว่าตัวเองเป็นเหยื่อไม่ได้ แต่จริงๆ เธอเป็นคนที่ย่อมน้ำใจมากอยู่แล้ว

“ใจเย็นก่อนเอลิโอนอร่า นายน้อยไม่ได้พูดอย่างนั้นซะหน่อย”

“แล้วมันต่างอะไรกันคะ ดิเอโกไม่รู้นี่คะว่านายน้อยมองฉันด้วยสายตาแบบไหน ฉันกลัวมากเลยคะ...”

ชุดกระโปรงสีเหลืองอ่อนของเอลิโอนอร่ามีสีเข้มขึ้น เพราะน้ำตาที่ไหลพรากหยดลงบนผ้า ดูจากที่เธอซ่อนตาขึ้นมองเป็นเชิงติดใจแล้ว เธอน่าจะโกรธที่ผมไม่ยอมปลอบ

อาจเป็นเพราะผมยอมให้เอลิโอนอราทำตัวอแงเป็นเด็ก
ค่อนข้างบ่อย เธอจึงคิดว่าผมน่าจะต้องเข้าข้างเธอเรื่องเลอันโตร

“รู้อะไรไหม ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์จะค่อนข้างห่างไกล
กันแล้วก็จริง แต่ตระกูลเบลลาบิตีเป็นตระกูลเครือญาติของฉัน
พอได้ยินเธอพูดถึงเขาแบบนั้น ฉันรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไร”

“ดี...ดีเอโก ฉันแค่...”

เอลิโอนอราพูดอ้อมแอ้มและก้มหน้างุด

จริง ๆ ผมก็สงสัยเธออยู่ไม่น้อยที่ต้องเผชิญเหตุการณ์
เช่นนั้น เพราะถูกพวกผู้ใหญ่อลากไปโดยไม่รู้ว่าที่ไหน

แต่ถึงกระนั้นก็ฟังความจากเอลิโอนอราข้างเดียวไม่ได้

ผมเคยเจอเลอันโตรหลังจากที่เขาเพิ่งถูกสาป ดวงตา
ของเขาเริ่มจะมองไม่เห็น เขาจึงค่อนข้างอ่อนไหวและหงุดหงิด
ง่ายเป็นพิเศษ อีกทั้งยังร้องไห้ตลอดเวลา

ผมถึงกับออกไปทันทีที่ได้เห็นใบหน้าครึ่งหนึ่งซึ่งดูเหมือน
ใหม่ก็เกรียมจนเป็นสีดำ แต่ไม่นานนักก็ตระหนักได้ว่าเป็นการ
กระทำที่ไม่ดีเอาเสียเลย

ไม่มีใครรู้เลยว่าคำสาปจะไปตกอยู่ที่ใคร นั่นหมายความว่าผมก็มีสิทธิ์ที่จะเป็นอย่างนั้นเช่นกัน ถ้าเป็นเช่นนั้น ผมน่าจะทนไม่ได้ด้วยซ้ำ

แล้วเลอันโดรน่ารังเกียจจนต้องถึงขั้นพุดอย่างนั้นเลยหรือ ผมไม่ค่อยเห็นด้วยกับเอลิโอนอราเท่าไร

พวกคนรอบข้างที่ปฏิบัติกับเด็กที่กำลังป่วยอย่างเย็นชาต่างหากที่น่ารังเกียจ แต่ผมก็บังคับให้เอลิโอนอราคิดเหมือนผมไม่ได้

“ช่างมันเถอะ ฉันเข้าใจเธอดี กลับไปที่วังแล้วบอกนักบวชว่าจะไม่ไป ถ้าเธอถูกบังคับก็ให้บอกว่าฉันไม่ยอมเป็นอันขาด”

ผมไม่กล้าทำถึงขั้นเซ็ดน้ำตาให้เอลิโอนอราและปลอบให้หยุดร้องไห้ ถ้าผมกลายเป็นแบบเลอันโดร เอลิโอนอราก็คงจะทิ้งผมไปทันทีและหาคนอื่นที่พอจะปกป้องเธอได้อย่างแน่นอน

จินตนาการไร้สาระทำให้ผมรู้สึกถึงรสชาติขมเผื่อนที่ริมฝีปาก ไม่ใช่แค่เอลิโอนอรา แต่ทุกคนคงจะไม่เหลียวแลผมแม้แต่น้อยเหมือนกับที่เลอันโดรเผชิญอยู่ในตอนนี้

“อี๊ก ค่ะ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวฉันมานะคะ”

เอลิโอนอร่ายกหน้าหงิกๆ และเดินไหล่ตกอย่างหงอยๆ
กลับวังของตัวเอง

ผมถอนหายใจและกำลังจะหันกลับไปอีกทาง แต่จู่ๆ ก็
นึกถึงสิ่งที่เธอพูดขึ้นมาจึงรีบตะโกนดิ่งลั่น

“เอลิโอนอร่า เดี่ยวก่อน!”

“ดูเหมือนว่าเจ้าหญิงจะไม่ได้ยินนะพะย่ะค่ะ ให้กระหม่อม
ไปตามไหมพะย่ะค่ะ”

อัศวินคุ่มกันเอ่ยถามผมด้วยท่าทางเตรียมพร้อมวิ่ง
ต่อหน้าผมก็แสร้งทำตัวสุภาพมีมารยาท แต่กับเอลิโอนอร่า
เขาคงจะลากแขนเธอมาแน่ๆ ผมจึงส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นหรอก กลับไปเถอะ”

สวนกุหลาบอยู่ตรงหน้าแล้ว แต่ผมมัววุ่นวายและ
เสียเวลาอยู่กับเอลิโอนอร่า พวกเด็กๆ ชั้นสูงน่าจะรอผมมา
สักครู่แล้ว

ผมมีเรื่องที่ต้องทำมากมาย ผมจำเป็นที่จะต้องให้ความหวังกับเด็กผู้หญิงว่าสักวันหนึ่งพวกเธออาจจะได้เป็นพระชายาและให้ความหวังกับเด็กผู้ชายว่าพวกเขาอาจจะได้เป็นผู้ช่วยคนสนิทที่คอยอยู่เคียงข้างผมผู้จะได้เป็นจักรพรรดิในอนาคต

นอกจากนั้นแล้ว ผมก็ไม่ได้รังเกียจที่จะใช้เวลาไปกับพวกเขา

ผมมาถึงสวนและเดินเข้าไปข้างในโดยบอกให้พวกผู้ติดตามรออนุญาตทางเข้า เห็นได้ชัดเลยว่าตัวเอกของงานเลี้ยงน้ำชาคือผมเอง ผมรู้สึกได้อย่างชัดเจน

บรรยากาศที่เคยสงบเงียบเริ่มครึกครื้นขึ้นทันทีที่ผมปรากฏตัว จนความคิดเกี่ยวกับเลอันโดรและเอลิโอนอราปลิวหายไปไหนแล้วไม่รู้

“ดวงตะวันดวงที่สองของจักรวรรดิ ถวายบังคมพะย่ะค่ะ!”

“เจ้าชาย! ทำไมเสด็จช้าอย่างนี้ล่ะเพคะ พวกเรารอกันตั้งนาน”

“แต่ทุกคนก็ดูสนุกสนานกันดีนี่”

ผมพูดติดตลกหน้าตาเฉยขณะนั่งลงบนเก้าอี้ที่ถูกจัดเตรียมไว้ให้ผมโดยเฉพาะ คนที่ได้นั่งข้างผมในวันนี้คือ โซเฟีย เดลฟีลูเซีย ธิดาของตระกูลท่านเคานต์ โซเฟียแก้มแดงแปริ๊ดทันทึ่ที่ผมหนีไปหา

“อย่าเพ็งน้อยพระทัยเพคะเจ้าชาย ก่อนเจ้าชายจะเสด็จมาถึง หม่อมฉันกำลังลี้เลอยู่เลยว่าจะกลับดีไหม เพราะไม่รู้จักใครสักคนเลยเพคะ”

“ทำแบบนั้นไม่ได้นะ คิดจะทำให้ฉันเสียใจนั้นหรือ”

ผมแบ่ปากกราวกับเสียดาย

เดลฟีลูเซียคือตระกูลที่ตั้งถิ่นฐานอยู่แถบชนบท ท่านเคานต์หวังจะเอาไจราชวงศ์ถึงได้ส่งโซเฟียมา ดูเหมือนเขาต้องการให้เธอเข้าไปเป็นนางข้าหลวงให้น้องสาวของผม แต่มันเป็นไปได้

ได้ยินว่ามีกลุ่มคนแคะรวมตัวกันอาศัยอยู่ในป่าภายในอาณาเขตของดินแดนท่านเคานต์เดลฟีลูเซีย ถ้าได้ค้าขายกับ

พวกเขา อำนาจของจักรวรรดิก็น่าจะสูงขึ้นจนไม่มีใครตามทัน เพราะฉะนั้นผมจึงไม่ค่อยอยากให้โซเฟียไปเป็นข้าหลวงของเจ้าหญิง แต่ถึงแม้ว่าจะเป็นเช่นนั้น การสร้างความสนิทสนมเอาไว้ก่อนน่าจะดีกว่า

ด้วยเหตุนั้น ผมจึงสนใจโซเฟียมากเป็นพิเศษ แต่อาจเป็นเพราะโซเฟียมาจากชนบทที่ไกลจากเมืองหลวงพอสมควร เธอจึงค่อนข้างประหม่าต่อหน้าคนแปลกหน้า แม้แต่กับผม เธอก็แค่ถอนสายบัวและกล่าวถวายเป็นมงคล แล้วมักจะปลีกวิเวกไปหลบมุมเหมือนกับอยากรีบกลับเร็วๆ

แต่ผมไม่ได้ยื่นมองโซเฟียผู้ไม่คุ้นเคยกับทุกสิ่งทุกอย่างภายในพระราชวังเฉยๆ มีหลายครั้งที่ผมเดินไปทักทายเธอชวนให้ไปเล่นไฟด้วยกันและพยายามทำให้เธอไปอยู่ในกลุ่มพวกชนชั้นสูง

ไม่เพียงเท่านั้น ถ้ามีการจัดงานเลี้ยงน้ำชาหรืองานเลี้ยงเล็กๆ ภายในพระราชวังเช่นนี้ ผมก็จะส่งบัตรเชิญไปให้โซเฟียเสมอ

หลังจากนั้นเป็นต้นมา โซเฟียก็เริ่มเข้ามาในวังด้วย ใบหน้าที่สดใสร่าเริงมากขึ้น ตอนแรกผมเข้าหาเธอด้วยเหตุผลส่วนตัว แต่พอได้เห็นโซเฟียยิ้มแย้มแจ่มใสก็มีบางครั้งที่คิดว่า เธอน่ารักดี

อย่างเช่นในตอนนี้ พอผมกำลังทำเป็นงอน โซเฟียก็กระวนกระวายและค่อยๆ ยื่นhardtบลูเบอร์รี่ให้ผม

การกระทำอันน่ารักเช่นนั้นทำให้ผมอดหัวเราะไม่ได้

“มันหมายความว่าไงหรือ”

“แค่...แค่ให้สวย...”

“ไม่เป็นไร ฉันไม่ค่อยชอบของหวานเท่าไร เธอกินเถอะ”

ผมทำคางมองโซเฟียอย่างเพลิดเพลिनและพอจะเดาออกว่าโซเฟียจะมีอาการเป็นอย่างไรถ้าผมจ้องเธอตรงๆ แบบนี้ เพราะผมรู้อยู่แล้วว่าตัวเองหน้าตาดี

โซเฟียไม่กล้าสบตาผมตรงๆ ผมมองว่าท่าทางของเธอ
น่ารักน่าเอ็นดูจึงช่วยจัดเส้นผมสีน้ำตาลเทาที่ยุ่งเหยิงเพราะ
ลมพัดให้

“ขอประทานอภัยที่รบกวนพะย่ะค่ะ”

ในระหว่างที่ผมเฝ้ามองโซเฟียค่อยๆ ใช้ส้อมตัดทาร์ตกิน
ทีละนิดอยู่นั้น อัสวินค้มกันคนหนึ่งก็เข้ามาทางด้านหลังของผม

เมื่อผมพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาตให้พูด อัสวินจึงทำหน้าที่
เหมือนกับตัดสินใจลำบาก

“เจ้าหญิงแห่งอาณาจักรอัมโบรเซตติทรงรออยู่พะย่ะค่ะ”

“ก็ไม่ค่อยน่าแปลกใจเท่าไรนะ”

“ทำอย่างไรดีพะย่ะค่ะ

เรื่องแบบนี้ไม่ได้เพิ่งเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก เพราะก่อนหน้านี้
นี่เอลิโอนอราคิมักจะฟังพามอยู่เป็นประจำ

ถ้าบอกว่าไม่รำคาญก็คงจะโกหก แต่ต้องมีอัสวินค้มกัน
เดินตามต้อยๆ ไปทุกที่ก็น่ารำคาญพอแล้ว

“ถ้าเธอไม่ยอมฟังก็บอกไปว่าให้กลับไปก่อน เดี๋ยวฉันไปหาที่หลัง”

อัครินพยักหน้าให้ผมและเดินตรงไปยังทางเข้าสวน

พอผมกุมขมับเพราะรู้สึกปวดหัวอย่างบอกไม่ถูก คราวนี้โซเฟียก็ยื่นชาเย็นๆ ใส่น้ำแข็งมาให้หนึ่งแก้ว ผมรับชาก้อนนั้นมาดื่มหลังจากจิกยิ้มให้โซเฟียที่สังเกตดูท่าทีของผมอย่างขี้เล่น

ดูเหมือนว่าพวกเด็กคนอื่นๆ ที่กระจายตัวกันไปทั่วงานจะสังเกตเห็นเอลิโอนอร่าอยู่นอกสวนจึงเดินเข้ามาหาผม รอยยิ้มอันมีพิรุณปรากฏขึ้นบนมุมปากของพวกเขา

“ยังพาพวกไร่ประโยชน์แบบนั้นไปไหนมาไหนอยู่อีกหรือพะยะค่ะ”

“พูดแรงเกินไปแล้วนะ คุณชายเด แองเจลิส”

“แต่มันเป็นความจริงนี่พะยะค่ะ เพราะอย่างนั้นคนถึงได้ลือกันว่าที่ใดมีเจ้าชายจะมีเธอด้วยเสมอ”

ความอยากอาหารของผมหายไปหมดเกลี้ยงในทันที
จากที่ตอนแรกก็ไม่ค่อยมีอยู่แล้วเพราะอากาศร้อนอบอ้าว
ผมวางแก้วชาลงและเฝ้าด้วยท่าที่สบายๆ

“ถึงอย่างไรฉันก็คือคนที่ต้องปกครองจักรวรรดิแห่งนี้
ในอนาคต จึงจะมองว่านี่เป็นการซ้อมใหญ่ก็แล้วกัน”

“แต่เซลยของประเทศเล็กๆ...”

“ทุกคนพูดเกินไปแล้วนะคะ”

ทันใดนั้น โซเฟียที่เงยมาตลอดจนถึงตอนนี้ก็เริ่ม
ปริปากพูดเป็นครั้งแรก เมื่อสายตาทุกคู่จับจ้องมาที่เธอ
แก้มของโซเฟียก็แดงก่ำเหมือนกับตกใจ แต่เธอกลับไม่หลบ
หน้าหลบตาอย่างขี้อลาด

“ปีนี้เจ้าหญิงอายุแปดพรรษาแล้ว มิน่าข้ายังต้องอาศัย
อยู่ในที่ที่ไม่มีครอบครัวให้เป็นที่พักพิงด้านจิตใจเลยสักคนเดียว
เพราะฉะนั้นแล้วทุกคนช่วยมองในมุมของเจ้าหญิงสักหน่อย
ได้ไหมคะ ทุกคนเป็นลูกหลานของตระกูลชั้นสูงไม่ใช่หรือคะ
เรื่องนี้แค่นี้จะพอทำได้นะคะ ฉันเชื่อ...อย่างนั้น”

โซเฟียกล่าวอย่างมีวาทีศิลป์ ก่อนจะลดเสียงลงในตอนสุดท้ายเมื่อสบตากับผม

ผมเคยเจอแต่พวกชนชั้นสูงที่ชอบดูถูกดูแคลนเอลิโอนอรา ไม่ใช่แค่เด็ก ๆ เท่านั้น แต่รวมไปถึงพวกที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้วด้วย

ผมตกใจที่โซเฟียไม่เหมือนใคร ไม่นึกเลยว่าเธอจะกล้าแสดงความเห็นของตัวเองแบบนั้นได้ด้วย และความเห็นของเธอก็โดนใจผมเข้าอย่างจังอีกต่างหาก

เอลิโอนอราอาจจะน่ารำคาญก็จริง แต่ผมมองว่าเธอน่าสงสารมาโดยตลอดเหมือนกับที่โซเฟียพูด

“ฉันน่าจะพูดมากเกินไปแล้ว ชะ...ขอตัวก่อนนะคะ”

โซเฟียลุกพื้บและถอนสายบัวให้ผมพร้อมกับกำขาวยกระโปรงไว้แน่น ก่อนจะเดินออกจากสวนไปอย่างรวดเร็วเหมือนกลัวว่าจะมีใครเรียก

ผมนั่งนิ่งอยู่อย่างนั้นสักครู่ก่อนจะได้สติกลับคืนมาจากนั้นก็รีบวิ่งตามโซเฟียไป โดยไม่มีเวลาให้คิด

“รอด้วย”

ผมไม่กล้าเสียมารยาทอย่างการตะต๋องตัวเธอโดยไม่ได้
รับอนุญาต ผมจึงแค่เรียกชื่อโซเฟียซ้ำๆ พร้อมกับหวังว่าเธอจะ
หันกลับมามองบ้าง

“เลดีเซลฟีลูเซีย เดลฟีลูเซีย...โซเฟีย!”

ในที่สุดโซเฟียก็หยุดวิ่ง แต่ไม่หันกลับมา ใบหูแดงแจ๋
โผล่ออกมาให้เห็นระหว่างเรือนผมสีน้ำตาลเทาที่ปลิวไหวไปกับ
สายลม หรือเธอคิดว่าที่ผมเรียกเสียงดังเป็นเพราะต้องการจะ
ตำหนิ

“อะ...ถ้าทรงเรียกหม่อมฉันก็ตรัสมาได้เลยพะคะ”

“แต่ฉันชอบให้หันหน้ามาคุยกันมากกว่า”

“ทรงตรัสอะไรเหลวไหลพะคะ”

โซเฟียหันหน้ามาเล็กน้อยและชำเลื่องมองผมที่ยิ้มน้อย
ยิ้มใหญ่ ผมคิดว่าเธอน่ารักเอามากๆ หลังจากพูดสิ่งที่อยากพูด
ออกไป แล้วไหนจะอาการที่เป็นอยู่ตอนนี้อีก

ผมขยับเข้าไปหาโซเฟียอีกเล็กน้อยและอ้าปากจะพูดต่อ
แต่ดันมีเสียงผ้าเสียดสีกันดังขึ้นเสียก่อน

“เสร็จธุระแล้วหรือยังคะ”

เอลิโอนอรายืนเหงื่อแตกพลั่กอยู่ตรงนั้น ชูดกระโปรงของเธอเปื้อนดินเป็นหย่อมๆ

เอลิโอนอรานั่งรอผมอยู่ใต้ร่มเงาเล็กๆ ใกล้กับแปลงกุหลาบอย่างที่อัสวินค้มกันพูด

ความสนใจของผมจึงเหวี่ยงไปหาเอลิโอนอรานั่นที่ ผมคิดว่าเธอจะเหน็ดเหนื่อยจากความร้อนและกลับไปแล้ว แต่ดูเหมือนว่าเธอยังรออยู่ที่นั่นจนถึงที่สุด

เมื่อผมหันไปมอง เอลิโอนอราก็ยิ้มแย้มและบัตฝุ่นที่เปื้อนชายกระโปรงออก

“ฉันบอกนักบวชไปแล้วค่ะว่าเจ้าชายไม่ให้ไป พอบอกอย่างนั้นนักบวชก็กลับไปเลยค่ะ”

จะเชลยหรืออะไรก็ช่าง ถ้าไม่นับเรื่องพวกนั้นแล้ว เด็กคนนั้นมีผมแค่คนเดียวจริงๆ ผมรู้สึกที่เอลิโอนอราน่าสงสาร ดูเหมือนว่าวันนี้ผมจะค่อนข้างอ่อนไหวมากเป็นพิเศษ เห็นได้

ชัดว่าสิ่งที่ทำให้เอลิโอนอราพึงพาแต่ผมเป็นเพราะความตั้งใจ
ของผมเอง

“ขอประทานอภัยพะย่ะค่ะ กระหม่อมได้ทูลให้เจ้าหญิง
กลับไปทิวังหลายรอบแล้ว แต่ว่า...”

เสียงของอัศวินคุ้มกันทำให้ผมนึกขึ้นได้ว่าพวกเขาก็อยู่
ตรงนี้เช่นกัน

พอลองมองดูแล้ว สวนกุหลาบไม่ได้มีขนาดใหญ่ขนาด
นั้น เอลิโอนอราน่าจะนั่งอยู่ใต้ร่มเงาไม้และได้ยินบทสนทนาของ
พวกชนชั้นสูงที่ดูถูกดูแคลนตัวเองอย่างแน่นอน

พอคิดว่าเด็กคนนั้นต้องนั่งรอและอดทนฟังคนอื่นต่อว่า
ตัวเอง ผมก็ไม่กล้าหันไปสนใจโซเฟียอีกเลย แต่คงดีไม่น้อยถ้า
ผมได้เจอโซเฟียเป็นการส่วนตัวและคุยเรื่องนี้ต่อในโอกาสหน้า

โซเฟียก็ดูเหมือนจะเข้าใจความในใจของผม จึงถอนสายบัว
อย่างเจียบๆ และหลบไปทันที ที่เธอทำอย่างนั้นอาจเป็นเพราะ
เห็นใจเอลิโอนอราก็ได้

พอโซเฟียกลับไปแล้ว ผมจึงเดินไปหาเอลิโอนอราและ
โบกมือให้เธอ

แต่เอลิโอนอรากลับเอาแต่จ้องแผ่นหลังของโซเฟียเขม็ง
โดยไม่หันมามองผมเลย เธอไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน

“จริงหรือคะ”

เอลิโอนอรานิ่งแกว่งขาอยู่บนกำแพงหินสูงๆ สีหน้าของ
เธอดูเหมือนจะเป็นลมได้ทุกเมื่อเพราะความร้อน ผมจึงแนะนำ
ให้เธอกลับไปพักผ่อน

“ใช่สิ ไม่ได้ยินหรือ”

ถ้าอยู่ในระยะประมาณนี้ก็น่าจะได้ยินเสียงพูดคุยในสวน
แล้ว แต่น่าแปลกที่เธอทำเหมือนเพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก

ถ้าอย่างนั้นก็ไม่จำเป็นต้องคิดมากเกินไปสินะ ผมยกไหล่
และเกลี้ยเส้นผมสีบลอนด์ที่ติดอยู่บนแก้มสีแดงออกให้เธอ
เอลิโอนอราหลับตาลงและยอมให้ผมทำแต่โดยดีก่อนจะพูดว่า

“ความจริงแล้วฉันก็อยากสนิทกับโซเฟียมานานแล้วค่ะ”

“ต้องเรียกว่าเลดี้ด้วยสิ ต่อให้เธอเป็นเจ้าหญิง แต่มันเป็นมารยาทของทางจักรวรรดิ”

“แต่ดิเอโกก็เรียกเธอว่าโซเฟียเฉยๆ ไม่ใช่หรือคะ”

“แล้วเธอเหมือนฉันนั่นหรือ”

ผมต้องคอยสอนมารยาทให้เธอเป็นประจำ ชักจะสงสัยแล้วว่าครูสอนมารยาทของเอลิโอนอราแม้แต่ทำอะไรอยู่หลังจากผ่านไปสักครู่ ผมก็ยื่นมือไปหาเอลิโอนอราร่วมกับบอกให้เธอลงมาได้แล้ว

“กลับกันเถอะ”

“เข้าใจแล้วค่ะ ฉันจะเรียกเธอว่าเลดี้โซเฟียค่ะ ครั้งหน้าฉันขอมาเล่นกับเลดี้โซเฟียด้วยได้ไหมคะ”

เอลิโอนอร่าเฝ้าถามพร้อมกับกระชับมือที่จับกับผมแน่นขึ้น ผมจึงหันไปมองเธอด้วยสายตาที่ออกจะตกใจ เพราะเอลิโอนอร่ายังไม่เคยมีเพื่อนวัยเดียวกันเลยสักคน

แต่มีไว้สักคนก็ไม่เลวเหมือนกัน ถ้าเป็นโซเฟียน่าจะ
เชื่อใจและฝากดูแลเอลิโอนอราได้

ผมพาเอลิโอนอรามาส่งที่วังของเธอ ผมคิดว่าเธอจะรัง
ผมไว้ด้วยการชวนไปดื่มชาสักถ้วย แต่น่าแปลกที่เธอไม่ทำ
อย่างนั้น

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไปนับจากวันนั้น ผมไม่ได้เห็นหน้า
เอลิโอนอราที่มักจะชอบหาโอกาสมาหาผมต่อให้ไม่มี
ธุระอะไรก็ตาม

“เจ้าหญิงทรงอยู่กับธิดาของท่านเคานต์เดลฟีลูเซีย
พะย่ะค่ะ”

“อย่างนั้นสินะ”

“มีสิ่งใดที่ทรงสงสัยอีกหรือไม่พะย่ะค่ะ”

“ไม่มีแล้ว”

อัศวินคัมภีร์มองผมอย่างฉงน ก่อนจะรู้ตัวว่าเสีย
มารยาทและรีบกำศีรษะลงทันที

ในเมื่อพ่อฝากฝังให้ผมดูแลทุกเรื่องเกี่ยวกับเอลิโอนอรา
ผมจึงจำเป็นต้องคอยสอดส่องความเคลื่อนไหวของเธอ ผมจึง
สืบหาว่าเอลิโอนอราเป็นอย่างไรบ้างเมื่อมีเวลาว่าง

ผมคิดมาตลอดมาเอลิโอนอราน่าจะปรับตัวเข้ากับ
จักรวรรดิได้ดีแล้ว เพราะเธอมักจะดูสดใสร่าเริงอยู่เสมอและ
คิดว่าเธอควรจะมีเพื่อนคุยบ้าง

พอได้ยินว่าไซเฟียกับเอลิโอนอราเข้ากันได้ดี ผมก็รู้สึก
เบาใจ นอกจากนั้นแล้วเอลิโอนอราก็ไม่มาหาผมบ่อยๆ เหมือน
เมื่อก่อนแล้วด้วย ผมจึงไม่ถูกรบกวนเวลาส่วนตัว ยิ่งปีนั้น
เดียวได้นกสองตัวชัดๆ

ถึงแม้ว่าการสืบทอดราชบัลลังก์จะถูกกำหนดไว้แล้ว
แต่ก็เชื่อว่าจะสามารถเที่ยวเล่นตามอำเภอใจได้ ผมต้องฝึกฝน
และเล่าเรียนอย่างหนักเพื่อจะได้เหมาะสมกับตำแหน่งจักรพรรดิ
ในอนาคต

“ออกไปได้แล้ว”

ผมมีเวลาพักครู่หนึ่ง ตอนนี่จึงถึงเวลาที่ต้องกลับไปตั้งใจเรียนอีกครั้งแล้ว ผมโบกมือให้อัศวินคัมกันและกำลังจะหันไปสนใจหนังสือที่อ่านค้างไว้

แต่อัศวินคัมกันทำสีหน้าลังเลอยู่สักครู่ ก่อนจะพูดบางอย่างออกมาเหมือนกับตัดสินใจแล้ว

“เจ้าชายพะยะคะ กระหม่อมครุ่นคิดอยู่นานว่าควรแจ้งเรื่องนี้ยังไฉ่ อันที่จริงแล้ว กระหม่อมคิดว่าพวกอัศวินจัดการเองน่าจะดีกว่า แต่ดูเหมือนว่าเจ้าหญิงจะไม่ยอมถอยง่ายๆ เลยพะยะคะ”

“พูดเรื่องอะไร เข้าเรื่องมาเลย”

“เจ้าหญิงทรงถามว่าจะขอใบอนุญาตออกไปนอกวังได้ยังไฉ่พะยะคะ”

“อธิบายให้ละเอียดกว่านี้ซิ เอลิโอนอรายังเขียนตัวอักษรไม่เป็นด้วยซ้ำ ตกลงมันเรื่องอะไรกันแน่”

ผมปิดหนังสือลง เพราะถึงอย่างไรก็ไม่มีกะจิตกะใจจะอ่านแล้ว

“ดูเหมือนว่าเจ้าหญิงจะสนิทสนมกับเลดี้เดลฟีลูเซียมาก
ขึ้นพะยะค่ะ เจ้าหญิงตรัสว่าอยากไปเที่ยวเล่นที่คฤหาสน์ของ
เลดี้ซึ่งอยู่ในเมืองหลวง...”

“ฮึ่ม”

เรื่องแบบนี้คงต้องลองคิดดูก่อน ผมลูปกางขณะใช้
ความคิด

ผมช่วยอำนวยความสะดวกให้เอลิโอนอราหลายอย่าง
ก็จริง แต่ถึงกระนั้นก็ไม่อาจรับฟังความต้องการที่เกินตัวได้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายในสถานการณ์บ้านเมืองที่ไม่อาจ
คาดเดาได้ว่าอาณาจักรอัมโบรเซตติจะก่อเรื่องอะไรขึ้นใน
อนาคต

“เห็นทีคงต้องทูลบอกองค์จักรพรรดิ”

“จำเป็นต้องทำถึงขนาดนั้นเลยหรือพะยะค่ะ เจ้าหญิง
เป็นแค่เชลยจากประเทศเล็กๆ นะพะยะค่ะ”

“นั่นหมายความว่าคนธรรมดาอย่างนายก็ไม่ควรเข้ามา
ยุ่งจนเกินเหตุนะสิ”

“กระหม่อมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น...”

“ถ้าไม่ใช่แล้วอะไรล่ะ”

“กระหม่อมพุดผิดไปแล้วพะยะค่ะ โปรดทรงยกโทษด้วย
เถิดพะยะค่ะ”

อัศวินคัมภีร์กล่าวขอโทษทันทีเหมือนกับรู้สึกได้ว่า
น้ำเสียงของผมค่อยๆ กระแทกกระทั้นขึ้น ผมมองเขาอย่าง
หงุดหงิดแล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้

“ไปเรียกพวกชนชั้นสูงที่มาทำงานในพระราชวังให้มา
รวมตัวกันเดี๋ยวนี้ อย่างน้อยก็ต้องฟังความเห็นของพวกเขา
ก่อน”

อันที่จริงก็ค่อนข้างแน่ชัดแล้วว่าความเห็นของเหล่าชน
ชั้นสูงจะไปในทิศทางไหน แต่ก็ต้องทำ อย่างน้อยก็เพื่อให้ดูดี
พอเป็นเรื่องที่มีเอลิโอนอราเข้ามาเกี่ยวข้องที่ไร ชีวิตประจำวัน
ของผมจะถูกรบกวนแบบนี้เสมอ ผมเสียผมที่ปรกหน้าผากอย่าง
ลวกๆ และเดินออกไปด้านนอก

“พวกกระหม่อมรีบมาทันทีหลังจากได้รับแจ้งว่าทรงเรียกหาพะยะค่ะ”

เหล่าชนชั้นสูงที่เข้ามาทำงานในตำแหน่งต่าง ๆ รีบมารวมตัวกันทันทีที่ผมออกมาจากวัง เมื่อเห็นว่าผู้ช่วยของพ่อมาถึงแล้ว ผมจึงเริ่มพูดเรื่องเอลิโอนอรา

“...เพราะฉะนั้นเจ้าหญิงจึงต้องการไปเที่ยวบ้านเพื่อนพวกท่านคิดว่ายังไงบ้าง”

“กระหม่อมทราบดีว่าเจ้าชายทรงพยายามอย่างมากเพื่อเจ้าหญิง แต่เจ้าหญิงไม่ควรออกไปจากพระราชวังพะยะค่ะ”

“กระหม่อมเห็นด้วยพะยะค่ะ จะทรงยอมให้ต่อไปเรื่อย ๆ เพราะเห็นว่าเจ้าหญิงยังเด็กอยู่ไม่ได้นะพะยะค่ะ”

“อ้อ อย่างนั้นสินะ ฉันทึกไว้แล้วว่าพวกท่านต้องพูดเช่นนี้ พวกท่านพูดตามที่ฉันทจินตนาการไว้ได้ทุกพยางค์ได้ยังงั้น”

“เจ้าชาย”

ผู้ช่วยของพ่อพูดเป็นเชิงตักเตือนผม ผมขมวดคิ้ว
หลังจากรู้สึกว่ายุแห่งการบ่นอันน่าสยดสยองกำลังจะเคลื่อน
ตัวเข้ามา

“ก่อนอื่นลองฟังที่ฉันพูดก่อน เอลิโอนอราเป็นแค่เด็กคน
หนึ่งอย่างที่พวกท่านพูดก็จริง เธอจะไปทำอะไรได้”

“ถึงจะเป็นแค่เด็ก แต่ก็ไปถึงเจ้าหญิงของต่างแดนพะยะคะ
การพิจารณาถึงความเป็นไปได้ต่างๆ ก็เป็นหน้าที่ของพวกเรา
ด้วยพะยะคะ”

“ฉันได้ยินมาว่าผู้ช่วยขององค์จักรพรรดิอยากให้อีกชาย
คนรองได้เข้าไปอยู่ในหน่วยอัศวิน”

“เจ้าชายกำลังออกนอกประเด็นพะยะคะ”

“รู้ใช่ไหมว่าแค่ฉันไปบอกหัวหน้าหน่วยอัศวินคำเดียวก็
จะแก้ปัญหานี้ได้อย่างง่ายดายแล้ว”

ผมรู้ว่ามียาหลายคู่กำลังจับจองอยู่ ประโยคสุดท้าย
จึงกระซิบกระซาบเบาๆ ให้ผู้ช่วยได้ยินคนเดียวเท่านั้น ผมรู้ว่า

ผู้ช่วยเริ่มจะสนใจข้อเสนอถึงแม้ว่าจะยังคงทำหน้าที่ตั้งอยู่ เขายกมือขึ้นข้างหนึ่งและทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง

“พอลองคิดดูแล้ว ที่เจ้าชายตรัสก็ถูกต้อง คฤหาสน์ท่านเคานต์เดลฟีลูเซียก็ไม่ได้อยู่ห่างจากพระราชวังขนาดนั้น ไม่ใช่หรือครับ”

“หมายความว่าคุณผู้ช่วยจะให้พวกเราทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นที่เจ้าหญิงจะออกไปข้างนอกอย่างนั้นหรือครับ”

เหล่าชนชั้นสูงเริ่มขึ้นเสียงและแสดงความเห็นของตัวเอง คิดไว้แล้วว่าน่าจะเป็นการต่อต้าน แต่ไม่นึกว่าจะรุนแรงถึงขนาดนี้ ผมได้แต่เกาหัวขณะฟังบทสนทนาของพวกเขา ก่อนจะถอนหายใจเฮือก

“ฉันมีความคิดดีๆ”

“คงจะเป็นความคิดดีๆ ในเกณฑ์ของพระองค์นะสิพะย่ะค่ะ!”

โดนจับได้แล้ว รู้ได้อย่างไรกัน ผมตกตะลึงจนพูดไม่ออก อาจเป็นเพราะท่าทางของผมดูไม่เอาจริงเอาจัง ใบหน้าของ

ชนชั้นสูงที่ต่อต้านอย่างรุนแรงที่สุดถึงได้ขีดเขี้ยวและแดงก่ำ
สลัดไปมา

“ฟังสักหน่อยเถอะ ตอนนี้อยู่ทุกคนน่าจะกลัวว่าเจ้าหญิงจะ
หนีไปที่อื่นใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นฉันจะเดินทางไปกับเจ้าหญิงด้วย
เป็นความคิดที่ดีใช่ไหม”

“ถ้าทรงประสงค์เช่นนั้น พวกกระหม่อมจะห้ามได้ยังไง
พะย่ะค่ะ”

ในที่สุดเหล่าชนชั้นสูงก็ยกมือทั้งสองข้างอย่างยอมจำนน

น่าจะพูดอย่างนี้ตั้งแต่แรก ทำเอาเสียเวลาไปกับปัญหาที่
แก้ไขได้ง่ายๆ อยู่นานเลย ถึงแม้ว่าจะยังมีชนชั้นสูงบางคนที่ไม่
พอใจ แต่ไม่มีใครไม่เห็นพ้องต้องกันกับผม

“ถ้าอย่างนั้นขอให้ทุกท่านเข้าใจตรงกันนะ ขอขอบคุณที่
สละเวลามาทั้งที่กำลังยุ่ง”

ไม่สิ แค่นี้หรือ ทุกคนต่างทำสีหน้าเหมือนกับรู้สึกไม่
ยุติธรรมและพูดเหมือนกันเป็นเสียงเดียว

ผมคลายสีหน้าที่เคร่งเครียดอยู่ตลอดเวลาแล้วยิ้มกว้าง
พวกเขาไม่กล้าพูดอะไรกับคนที่ยิ้มระรื่นอยู่หรอก

เหล่าชนชั้นสูงต่างส่ายหน้าและทยอยกันเดินกลับไป
ทำงานทีละคนสองคน

ผมอุตส่าห์ลงทุนทำถึงขนาดนี้เพื่อให้เอลิโอนอราได้
ออกไปข้างนอก เธอน่าจะตั้งใจมากแน่ๆ ถึงอย่างไรวันนี้ผม
ก็ไม่ได้ไปเรียนต่ออยู่แล้ว...ส่วนโซเฟียก็น่าจะยังอยู่ที่วังของ
เอลิโอนอรา ถ้าอย่างนั้นลองไปที่นั่นดูดีไหมนะ

ผมเดินไปอย่างสบายใจ

“ทรงแจ้งมาว่าจะเสด็จมาหาเจ้าหญิงเพคะ”

ข้าหลวงในวังที่เอลิโอนอราพำนักอยู่ก้มศีรษะลงรายงาน

เอลิโอนอราจับมือโซเฟียเดินลงบันไดมาพอดี

แค่สัปดาห์เดียวก็สนิทกันจนถึงขั้นจับไม้จับมือกัน
แล้วหรือ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะนิสัยที่ดีของโซเฟียหรือเป็นเพราะ
เอลิโอนอร่าต้องการความรักจากคนอื่นกันแน่

“ดิเอโก! มีเรื่องอะไรหรือคะ คุณไม่เคยมาหาก่อนเลยนี่”

“ฉันมีข่าวที่เธอน่าจะชอบมาบอก”

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเอลิโอนอร่าทันทีที่เห็น
ผม

ผมยิ้มตอบเอลิโอนอร่า ก่อนจะหันไปมองโซเฟีย จะว่า
ไปแล้วผมลืมไปแล้วว่าก่อนหน้านี้เคยคิดไว้ว่าจะไปหาโซเฟีย
และคุยกันเป็นการส่วนตัว

“ไม่ได้พบกันนานเลยเพคะ”

“นั่นสินะ ทำไมถึงไม่มาหาฉันบ้างเลยล่ะ ในเมื่อเข้าๆ
ออกๆ พระราชวังบ่อยขนาดนี้”

“ได้ยินว่าทรงยุ่งนะเพคะ หม่อมฉันไม่กล้าไปรบกวน
หรอกเพคะ”

“นั่นเป็นเหตุผลจริง ๆ หรือ ไม่ใช่เพราะไปเที่ยวเล่นกับ
เจ้าหญิงสนุกกว่าหรอกหรือ”

“เจ้าชายทรงหยอกหม่อมฉันเกินไปแล้วนะเพคะ”

โซเฟียเหลือบมองผมด้วยหางตา แต่ผมรู้อยู่แล้วว่าถ้า
พูดออกไปอย่างนั้น ครึ่งต่อไปเธอจะมาหาผมอย่างแน่นอน
คนที่สร้างความสนิทสนมด้วยวิธีแบบนี้มีอยู่ทุกเพศทุกวัยและ
ไม่ใช่แค่คนสองคน

“แล้วवादิดีที่วาคืออะไรหรือคะ นาน ๆ ที่จะมาหาที่วังของ
ฉัน แต่ไม่คุยกับฉันสักคำเลยนะคะ”

เอลิโอนอราพูดพลางโบกมือเป็นเชิงบอกให้หันมาสนใจ
เธอหน่อย

ดูเหมือนว่าเธอจะหมดความอดทนแล้ว ดูจากที่เธอเน้น
ย้ำเรื่องที่ผมมาที่วังของตัวเองตั้งสองครั้ง แสดงว่าเธอน่าจะรอ
ผมมาเป็นสัปดาห์แล้ว

อันที่จริงโซเฟียกับผมไม่มีทางอยู่ในระดับเดียวกันได้อยู่
แล้ว

“กำลังจะพูดแล้วนี่ไง ฉันสนใจเธออยู่แล้ว แต่ไม่ได้เจอกับโซเฟียมานานแล้วก็เลยดีใจที่ได้เจอกันเฉยๆ”

“ฉันเข้าใจค่ะ คุณคงจะดีใจที่ได้เจอเลดี้โซเฟียมากกว่าฉันสินะคะ”

“เอลิโอนอรา อย่างบอกนะว่างอนอีกแล้ว”

ผมหัวเราะลั่น เอลิโอนอราเอาแต่ทำกำบังและไม่ตอบอะไร

ดูท่าทางเธอจะผิดหวังจริงๆ

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะเจ้าหญิง หม่อมฉันเป็นคนบ้านนอก ฝ่าบาทก็เลยช่วยดูแลหม่อมฉันเท่านั้นเองค่ะ”

“อ้อ ฉันก็รู้น่า”

เอลิโอนอราพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจนัก โซเฟียมีความเป็นผู้ใหญ่จริงๆ เมื่อเทียบกับอายุแล้ว แต่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะเธอโตกว่าเอลิโอนอรา

“พูดจายืดเยื้อมานานพอแล้ว ที่วันนี้ฉันมาที่วังของเธอก็
เพื่อจะมาบอกว่าเธอได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างนอกแล้วนะ”

“จริงหรือคะ”

เอลิโอนอราเบิกตากว้างด้วยความตกใจสักครู่หนึ่ง ก่อน
จะปรบมือตืออกดีใจ

“ใช่แล้ว แต่มีเงื่อนไขว่าฉันต้องไปด้วย”

“ฝ่าบาทจะไปที่คฤหาสน์ของเลดีไซเพียหรือคะ...”

เสียงเอลิโอนอราแผ่วลงในตอนท้าย

ผมคิดว่าเธอจะชอบใจถ้าผมบอกว่าจะไปด้วย แต่ปฏิกิริยา
ของเธอกลับดูไม่พอใจเลย หรือว่าตอนนี้ใจของเธอเอนเอียงไป
หาไซเพียแล้ว ผมรู้สึกดีใจจนเสียใจอย่างบอกไม่ถูก

“ทำไมล่ะ ไม่ดีใจหรือ เธอก็รู้ว่าปกติแล้วเธอออกไป
นอกพระราชวังไม่ได้แม้แต่ก้าวเดียว”

“โอ้...เรื่องนั้นฉันรู้ค่ะ แล้วฉันก็ต้องดีใจแน่นอนอยู่แล้วที่
ฝ่าบาทไปด้วย!”

เอลิโอนอรานิ่งไปสักครู่ก่อนจะเริ่มยิ้มอย่างสดใส มี
ขาวๆ ยื่นออกมาควงแขนผมกับโซเฟีย

ผมเหลือบมองโซเฟียอีกครั้ง โซเฟียตกใจมากเสียจนไม่
ทันได้สังเกตว่าเอลิโอนอรากวแขน ดูเหมือนว่าเธอจะไม่คาดคิด
ว่าผมจะไปเยือนบ้านเธอด้วย

“โซเฟีย อยู่ต่อหน้าฉันแท้ๆ ทำไมถึงคิดเรื่องอื่นล่ะ”

“มะ...มะ...ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ! หม่อมฉันแค่ตกใจนิด
หน่อยเพคะ”

“มะ...มะ...ไม่ใช่อย่างนั้นหรือ”

ผมจงใจพูดเลียนแบบโซเฟีย

อาจเป็นเพราะกลัวผมจะพูดล้อเลียนอีก โซเฟียจึงหุบ
ปากสนิท ก่อนจะอ้าปากเหมือนจะพูดบางอย่างเข้าไปเข้ามา

“ไหนๆ ก็พูดเรื่องนี้แล้ว พวกเรามาเลือกวันกันเลยดีกว่า
แต่บอกไว้ก่อนว่าอีกสองวันหลังจากนี้ฉันถึงจะว่าง”

ผมไม่ได้มีเวลาวางจนถึงขั้นมองพวกเธอทำท่าเงอะงะอยู่
เฉยๆ ได้ ทั้งเอลิโอนอราและโซเฟียไม่ยุ่งเท่าผม เพราะฉะนั้นให้
พวกเธอเลือกเวลาให้ตรงกับผมน่าจะดีกว่า

“ถ้าอย่างนั้นก็เป็นมะรีนนี่ไซ้ไหมเพคะ หม่อมฉันว่างเพคะ
แล้วเจ้าหญิงสละเพคะ”

“ฉันเองก็ว่าง ว้าว น่าตื่นเต้นจัง บ้านโซเฟียจะเป็นยังไง
บ้างนะ”

“ไม่มีอะไรพิเศษหรอกเพคะ หม่อมฉันกลัวกว่าเจ้าหญิง
จะผิดหวังจึงเลยเพคะ”

โซเฟียกับเอลิโอนอรากุยกันอยู่สองคน หลังจากดูเวลา
แล้ว ผมซึ่งกำลังยืนฟังกำแพงอยู่ก็เอ๋อแทรก

“ถ้าอย่างนั้นฉันคงต้องขอตัวก่อน อ้อ โซเฟีย ฉันได้ยิน
มาว่าพรุ่งนี้จะมีงานแสดงดนตรีเล็กๆ ที่คฤหาสน์ของลอร์ดเด
แองเจลิส ถ้าว่างก็มาได้นะ”

“อ้อ เพคะ!”

โซเฟียชำเลื่องมอองเอลิโอนอราแวนหนึ่ง ก่อนจะรีบ
พยักหน้าตอบรับ ส่วนเอลิโอนอราก็ยังคงยิ้มหวานไม่เปลี่ยน

เอลิโอนอรารับฟังเหมือนไม่ค่อยสนใจด้วยซ้ำ แต่โซเฟีย
ก็ยังมีท่าทีเอาใจใส่แม้แต่เรื่องเล็กน้อย

วันต่อมา ผมไปร่วมงานแสดงดนตรีและตามหาโซเฟีย
แต่กลับไม่เห็นเรือนผมสีน้ำตาลเทาแม้แต่ปลายผม

เรื่องนั้นทำให้ผมเสียใจมาก เพราะโซเฟียไม่เคยปฏิเสธ
คำเชิญของผมเลยสักครั้ง

ผมสนับสนุนให้เธอผูกมิตรกับเอลิโอนอราก็จริง แต่ไม่ได้
ต้องการให้สนิทมากถึงขั้นนี้ มันทำให้ผมรู้สึกหมดกำลังใจอย่าง
บอกไม่ถูก

พอโซเฟียที่ผมเฝ้ามองความสนใจไปให้ในช่วงนี้ไม่อยู่ เหล่า
ชนชั้นสูงคนอื่นๆ จึงพยายามตามผมแฉ แต่ในที่สุดผมก็หา
ข้ออ้างที่จะออกมาจากงานแสดงดนตรีได้สำเร็จ

ไม่ใช่ว่าผมชอบโซเฟีย แต่พอคนสองคนที่เคยสนิทสนมกับผมเริ่มทิ้งผมไปเที่ยวเล่นกันเอง ผมจึงเริ่มเสียใจอย่างบอกไม่ถูก ผมไม่เข้าใจตัวเองเลยว่าทำไมถึงรู้สึกอย่างนี้ทั้งที่ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว

ผมคลี่มืออย่างอึดอัดใจเพียงลำพังในรถม้าที่กำลังเคลื่อนไปยังพระราชวัง

“ตายจริง ฉันจำไม่ได้แล้วว่านานแค่ไหนที่ไม่ได้นั่งรถม้า!”

เอลิโอนอราก็อดใจร้าวกับเด็กที่ได้กินลูกอม

วันถัดมาหลังจากที่กลับจากงานแสดงดนตรีอย่างเดี่ยวตาย ผมพาเอลิโอนอร่าไปยังคฤหาสน์เดลฟีลูเซีย

ดูเหมือนว่าผมจะคาดการณ์ผิดที่เมื่อสองวันก่อนเคยคิดว่าเด็กคนนี้ดูนิ่งเงียบกว่าที่คิดไว้

ผมเข้าใจดีว่าพวกชนชั้นสูงต้องการกักขังเอลิโอนอร่าให้อยู่แต่ในพระราชวังเพราะเธอมีสถานะเป็นเชลย

แต่พอได้เห็นเธอร่าเริงถึงขนาดนั้น ผมก็รู้สึกเศร้าใจอยู่ไม่น้อยในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ไม่ใช่องค์กรชทายาท เพราะสุดท้ายแล้วเอลิโอนอราก็เป็นแค่เด็กคนหนึ่งเท่านั้น

“ถ้าอยากนั่งรถม้า เดี่ยวฉันเอามาให้เธอนั่งในพระราชวังก็ได้”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันชอบที่ได้นั่งออกมานอกพระราชวังมากกว่าค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็เฟลิดเฟลินให้เต็มทีนะ เพราะฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเธอจะได้ออกมาข้างนอกอีกเมื่อไหร่”

ดูเหมือนว่าเอลิโอนอราจะสร้างทำเป็นไม่ได้ยินที่ผมพูด เธอหันหน้าหนีผมและเอาแต่มองดูทิวทัศน์นอกหน้าต่าง

หลังจากที่รถม้าเคลื่อนที่ไปได้ครู่ใหญ่ ในที่สุดก็มาถึงคฤหาสน์ของโซเฟีย เมื่ออัศวินคุ่มกันเปิดประตูจากด้านนอก ผมจึงออกไปก่อนแล้วช่วยประคองเอลิโอนอราลงจากรถม้า

“โซเฟีย!”

“เจ้าหญิง! กำลังรอรออยู่เลยเพคะ”

พวกเธอสวมกอดและทักทายกันราวกับคู่รักที่พลัดพรากจากกันนานหลายปี ทั้งที่เมื่อวานไม่ยอมมางานแสดงดนตรีและยังเพิ่งไปเที่ยวเล่นกันสองคนอยู่เลย ผมหรีตาลงและมองดูภาพที่น่าน้อยใจอยู่สักครู่

“โอ๊ะ เจ้าชายก็เสด็จมาจริงๆ ด้วย”

“คิดว่าฉันจะมาปลอมๆ หรือไง”

“เป็นอะไรไปเพคะ บ่นพึมพำไม่สมกับเป็นพระองค์เลย”

“เธอปฏิเสธคำเชิญของฉันไม่ใช่หรือ”

“เปล่านะเพคะ! หม่อมฉันไปนะเพคะ แต่ไปสายนิดหน่อย เห็นว่าฝ่าบาทเสด็จกลับไปแล้วไม่ใช่หรือเพคะ”

“เอ่อ...รู้งี้น่าจะอยู่ที่นั่นต่ออีกหน่อย”

ผมลูบต้นคอฟางปรับสีหน้าให้เป็นปกติ พอได้รู้ความจริงว่าไม่ได้ถูกปฏิเสธ ผมก็อารมณ์ดีขึ้นมาทันที

“ครั้งหน้าเชิญใหม่อีกครั้งนะเพคะ ครั้งหน้าหม่อมฉันจะไม่ไปสายแล้วเพคะ”

โซเฟียพูดพลางพาผมกับเอลิโอนอราเข้าไปในคฤหาสน์

พวกเรานั่งในห้องรับแขกและรอให้คนรับใช้นำชาและอาหารมาให้ ผมก้มตัวลงบนโซฟาอย่างสบายๆ แล้วสำรวจมองภายในห้องสักครู่หนึ่ง

ระหว่างนั้นโซเฟียกับเอลิโอนอราที่นั่งบนโซฟาอีกฝั่งก็ชำเลื่องมองผมด้วยหางตาแล้วหันไปซุบซิบกัน

“นินทาอะไรกัน”

เพราะอารมณ์ดีขึ้นแล้ว ผมจึงไม่คิดอะไรถึงแม้ว่าพวกเธอจะทำอย่างนั้นต่อหน้าผมก็ตาม นอกจากนั้นแล้ว เป้าหมายของผมมีแค่คอยสอดส่องไม่ให้เอลิโอนอราก้าวออกจากคฤหาสน์แห่งนี้เท่านั้น ดังนั้นแค่พวกเธอทั้งสองคนอยู่ตรงหน้าก็ไม่มีปัญหาอะไรแล้ว

“จะว่าไปโซเฟียกับเจ้าชาย...”

เหล่าสาวใช้ถือกาน้ำชากับตะกร้าคุกกี้อเข้ามาพอดี ประโยคของเอลิโอนอราจึงชะงักไป

ผมเอ่ยถามขณะจ้องมองน้ำชาถูกรินลงในถ้วยของผม

“ฉันทำไม”

“ไม่ต้องพูดต่อก็น่าจะทราบดีนะคะ!”

เอลิโอนอรายิ้มและแลบลิ้นหยอกผม

ผมไม่ใช่คนที่ไม่มีไหวพริบและไม่มีทางไม่รู้

โซเฟียเหวี่ยงหน้าแดงแปริ๊ดและรีบยื่นมือมาพยายามจะปิดปากเอลิโอนอรา ผมหัวเราะหึๆ เมื่อเห็นภาพนั้น

ทันใดนั้น มุมปากของเอลิโอนอราก็ค่อยๆ ต่ำลง

“ทั้งสองคนมาที่นี่เพื่อแกล้งฉันเล่นหรือคะ”

โซเฟียเอ่ยถามพลางยกมือขึ้นมาพัดแก้ม ร้อน ผมตั้งใจทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และโยนคุกกี้เข้าปาก

ส่วนเอลิโอนอราก็เอาแต่จ้องพื้นตามคาด

โซเฟียส่งสายตาไม่พอใจและมองพวกเราสลับกันก่อนจะลุกพรัดขึ้น

“หม่อมฉันคิดมาตั้งนานแล้วว่าเจ้าหญิงผมยาวมากแต่กลับไม่มีเครื่องประดับสักชิ้น ความจริงแล้วหม่อมฉันมีโบสสีแดงที่น้ำจะเข้ากับเจ้าหญิง...หม่อมฉันขอตัวสักครู่นะเพคะ”

แล้วจะพูดจาเยิ่นเย้ออะไรขนาดนั้น ผมพยายามกลั้นหัวเราะพร้อมกับพยักหน้าตอบรับ

“ทำเกินไปแล้วนะเพคะ...!” โซเฟียพึมพำเช่นนั้นก่อนจะออกจากห้องรับแขกไป

“อ้าว โซเฟียล่ะคะ”

ผ่านไปสักครู่ เอลิโอนอรา ก็เงยหน้าขึ้นและเอ่ยถามผมจืดค่อยๆ ยกถ้วยชาขึ้นและตอบคำถามอีกฝ่าย

“เพิ่งออกไปเมื่อไม่กี่นี้เอง”

“คะ? ไปไหนคะ”

“เห็นว่าจะไปเอาเครื่องประดับผม ก็น้ำจะไปห้องตัวเองมั้ง”

“อ้อ อย่างนั้นหรือคะ ฉันขอตามเธอไปนะคะ”

“ตามสบาย”

ถึงอย่างไรก็มีอัศวินคู้มกันยืนเฝ้าอยู่ทั้งนอกและใน
คฤหาสน์อยู่แล้ว อีกอย่างเธอบอกว่าจะไปห้องของโซเฟียจึงไม่
มีเหตุผลอะไรที่จะห้าม ผมจึงยกไหล่เบาๆ และจิบชา

ผ่านไปนานพอสมควรหลังจากที่เอลิโอนอรากออกไปจาก
ห้องรับแขก ตอนนี้น่าจะกลับมากันได้แล้วนะ ผมเอียงคอด้วยความ
สงสัย

หรือว่าเล่นกันอยู่ในห้องโซเฟีย ส่งให้อัศวินคู้มกันไปยืน
เฝ้าอยู่แถวนั้นด้วยน่าจะดีกว่า และในขณะที่ผมกำลังคิดเช่นนั้น

จู่ๆ เสียงกรีดร้องก็ดังเข้าหู

ผมลุกพรวดพราดจากที่นั่งและวิ่งออกไปทันที

อัศวินคู้มกันสองคนเดินไปเดินมาอยู่นอกห้องรับแขก
ด้วยสีหน้ากระวนกระวายใจและดูเหมือนว่าหนึ่งในนั้นกำลังจะ
เกาะประตูพอดี มือจึงยกค้างอยู่กลางอากาศ

“มีอะไรผิดปกติกับเจ้าหญิงหรือเปล่า”

ผมเอ่ยถามอย่างร้อนใจ เสียงกรีดร้องแหลมและเบาเกินกว่าจะรู้ได้ว่าเป็นเสียงของใครกันแน่ แต่แน่นอนว่าผมเลือกที่จะเป็นห่วงเอลิโอนอราก่อน

“กระหม่อมว่าจะมาตามฝ่าบาทอยู่พอดีพะยะค่ะ จึงยังไม่ทราบเลยพะยะค่ะว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“ถ้างั้นก็รีบไปตามหาเจ้าหญิง เร็วเข้า”

หวังว่าจะไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นนะ ผมเร่งฝีเท้าทำให้พวกอัศวินคุ่มกันต้องรีบวิ่งตามมา

ผมสอดสายสายตามองดูรอบ ๆ ก่อนจะสังเกตเห็นว่าเหล่าคนรับใช้จำนวนมากรวมตัวกันอยู่ที่บริเวณหนึ่ง เสียงกรีดร้องน่าจะดังออกมาจากตรงนั้นอย่างแน่นอน

“หลบไป เจ้าชายจะทรงตรวจสอบสถานการณ์ด้วยพระองค์เอง”

“ตายแล้ว ทำยังไงดี! คุณหนู ลืมตาหน่อยสิคะ!”

“อย่าตะตะต้องอะไรตามใจชอบสิ!”

“ถ้าอย่างนั้นจะให้ยืนดูอยู่เฉยๆ หรือไง”

เสียงของอัศวินคุ่มกันถูกเสียงเหล่าคนรับใช้ที่ลนลาน
กลบจนมิด ผมเริ่มร้อนใจมากขึ้นเรื่อยๆ จึงดันพวกที่ขวางทาง
อยู่ออกไปให้หมด เมื่อพวกคนรับใช้สบตาผมก็ค่อยๆ แหวกทาง
ให้ทีละคนสองคน

“ไม่ได้ยืนหรือไงว่าให้หลบไป!”

อัศวินคุ่มกันทนดูไม่ได้จึงต้องตะโกนสุดเสียง และใน
ที่สุดผมก็ได้เห็นเจ้าของเสียงกริรร้องที่ถูกพวกเขาล้อมอยู่เมื่อ
สักครู่นี้กับตาตัวเอง คนที่หมดสติอยู่ที่ตีนบันไดไม่ใช่ใครอื่น
นอกเสียจากโซเฟีย

ภาพของโซเฟียดูน่าสยดสยองอยู่ไม่น้อย เรือนผม
สีน้ำตาลเทาที่ถูกมัดอย่างเรียบร้อยในตอนนี้ออกมารับผมกับ
เอลิโอนอราแผ่กระจายบนพื้น ชายกระโปรงที่เป็นจีบพลิก
กลับไปอีกด้าน รวมไปถึงขาที่บิดเบี้ยวผิดรูป

ความเป็นห่วงเอลิโอนอราที่มีอยู่เต็มหัวหายวับไปนาน
แล้ว ผมหน้านิวคิ้วขมวดขณะเดินตรงไปหาโซเฟีย ใบหน้าซีด
เขียวถูกเส้นผมบดบังไปครึ่งหนึ่งจนมองเห็นแทบไม่ชัด

แต่ก็ยังเห็นได้ว่ามีเลือดสดๆ ไหลจากแผลแตกที่
หน้าผากไม่หยุด ผมนั่งคุกเข่าลงข้างหนึ่งตรงหน้าโซเฟียและ
กำลังจะยื่นมือออกไป

แต่อัศวินคุ่มกันเข้ามาขัดขวางการกระทำของผมไว้
เสียก่อน

“ไม่ได้นะพะย่ะค่ะเจ้าชาย ถ้าทำอะไรผิดพลาดไปละก็
อาการของเธออาจจะแย่ลงอย่างที่พวกเขาพูดก็ได้พะย่ะค่ะ รอ
ให้หมอมาดูอาการน่าจะดีกว่าพะย่ะค่ะ”

“แล้วจะให้ดูอยู่เฉยๆ อย่างนี้นะหรือ”

“แค่จนกว่าหมอจะมาถึงพะย่ะค่ะ”

“แล้วไอ้หมอเวรนั้นจะมาถึงเมื่อไหร่”

ผมถอดเสื้อนอกสำหรับหน้าร้อนที่สวมอยู่ออกด้วยความ
โมโห แล้วนำไปคลุมท่อนล่างของโซเฟียไว้

ทั้งที่เธออยู่ในสภาพน่าสงสารอย่างนั้น แต่ผมกลับช่วย
อะไรไม่ได้เลย ผมคิดขณะที่รู้สึกเหมือนใจกำลังเดือดปุดๆ

“ใครก็ได้ช่วยบอกฉันที่ว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้น”

ผมกั๊ดพันตาม แต่กลับไม่มีใครล้าปรีปากเลยสักคน
ผมจ้องพวกคนรับใช้ด้วยความหงุดหงิดก่อนจะสุมเลือกมาหนึ่ง
คน

“เธอ รีบอธิบายมา”

“มะ...หม่อมฉันไม่ทราบ”

“เจ้าชายเพคะ หม่อมฉัน...หม่อมฉันเป็นคนแรกที่พบ
คุณหนูโซเฟียเพคะ”

ในที่สุด สาวใช้คนหนึ่งก็เอ่ยตะกุกตะกัก สาวใช้กลกตกตา
ไปมาราวกับสับสนและพูดต่อว่า

“หม่อมฉันทำความสะอาดโถงทางเดินอยู่จึงไม่ทราบ
รายละเอียดเพคะ แต่จู่ๆ หม่อมฉันก็ได้ยินเสียงคุณหนูกรีดร้อง
อยู่แถวบันได ตามด้วยเสียงอะไรบางอย่างกลิ้งตกบันไดลงไป
เพคะ หม่อมฉันตกใจมากจึงรีบวิ่งมาตรงนี้...แล้วก็พบว่าคุณหนู
หมดสติอยู่ในสภาพนั้นเพคะ อีก”

สาวใช้ร้องไห้สะอึกสะอื้น จากนั้นคนรับใช้ที่เหลือก็เริ่ม
หลังน้ำตากันทีละคนสองคนราวกับเป็นสัญญาณอะไรบางอย่าง

“แสดงว่าไม่รู้สินะว่าตกลงมาได้ยังไง”

ผมถอนหายใจเบาๆ แล้วพึมพำ หรือว่าจะมีสิ่งของ
บางอย่างที่ทำให้เดินสะดุดวางอยู่แถวนั้น

นึกว่าขึ้นไปเล่นกับเอลิโอนอราอย่างสนุกสนานบนห้อง
กันสองคนเสียอีก...จะว่าไป เอลิโอนอราอยู่ไหนนะ

ผมเงยหน้าขึ้นไปมองหับันใดโดยไม่คิดอะไร ไม่
จำเป็นต้องส่งอัศวินไปตามหาเอลิโอนอราแล้ว เพราะเธออยู่ตรง
นั้นและมองลงมาจากด้านล่างด้วยใบหน้าที่ชัดเจนและทำท่าเหมือน
จะร้องไห้ราวกับกำลังหวาดผวา

“เอลิ...”

ผมกำลังจะยกมือขึ้นเรียกเอลิโอนอราให้เลิกกลัวอยู่ตรง
นั้นคนเดียวแล้วลงมา แต่ก็ชะงักไป

โซเฟียออกจากห้องรับแขกไปก่อน แล้วเอลิโอนอรา ก็ตามเธอไป เวลาผ่านไปจนผมดื่มชาจนหมดหนึ่งถ้วย แสดงว่าทั้งสองน่าจะไปถึงห้องของโซเฟียแล้ว

นั่นหมายความว่าโซเฟียน่าจะตกบันไดในตอนที่กำลังจะเดินกลับไปที่ห้องรับแขก ส่วนเอลิโอนอรา ก็ได้แต่ช็อกอยู่อย่างนั้นหลังจากเห็นโซเฟียตกลงมา

ผมพยายามจะคิดง่าย ๆ อย่างนั้น แต่ไม่รู้ทำไมอีกใจหนึ่งถึงได้รู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก ตกบันไดที่ขึ้นลงเป็นประจำอยู่ทุกวันตอนที่เอลิโอนอราอยู่ด้วยอย่างนั้นหรือ ถ้าปกติเป็นคนค่อนข้างซุ่มซำมก็คงไม่ใช่เรื่องน่าแปลก แต่โซเฟียเป็นคนประเภทที่ทำทุกอย่างด้วยความรอบคอบ

“ไม่ใช่...ฉันนะ ฉันไม่ได้ทำอย่างนั้น”

เอลิโอนอราชัยบริมฝีปากเล็กน้อยและแสดงเจตนาของตัวเองหลังจากสบตากับผม รวากับดูออกว่าผมกำลังสงสัยเธอ

ผมรู้สึกเหมือนถูกโจมตีจุดอ่อนจึงเริ่มลังเล

เอลิโอนอราเป็นเด็กที่ถูกแบ่งแยกออกจากจักรวรรดิ
โดยสิ้นเชิง ผมจึงไม่ควรมองเธอแบบมีอคติเหมือนที่คนอื่นๆ ทำ
ผมเข้าใจเรื่องนั้นดียิ่งกว่าใครๆ

แต่ไม่รู้ทำไม ในเวลานี้ผมถึงได้รู้สึกตะขิดตะขวงใจกับ
เอลิโอนอร่าอย่างบอกไม่ถูก

“รบกวนช่วยหลีกเลี่ยงทางสักครู่ครับ! หมอมาถึงแล้ว!”

เสียงของใครบางคนทำลายความเงียบทำให้ผมเลิก
จ้องมองเอลิโอนอรา เพราะในตอนนี่การรักษาไซเฟียคือเรื่อง
เร่งด่วนที่สุด

สายตากระวนกระวายของเอลิโอนอร่ามองตามผม
ตลอดเวลาที่หมอตตรวจอาการของไซเฟีย แต่ผมพยายามที่จะ
ไม่สนใจ

ในเวลานี้ การทำให้เอลิโอนอร่าอุ่นใจเหมือนกับปกติและ
การแก้ต่างไว้ล่วงหน้าเพื่อว่าพวกคนรับใช้จะสงสัยเธอต่างไม่ใช่
เรื่องง่ายด้วยกันทั้งคู่

แม้แต่ผมเองยังสงบสติอารมณ์ไม่ได้ง่าย ๆ เอลิโอนอราที่ผมรู้จักไม่ใช่คนที่จะทำอย่างนั้นแน่นอน ทั้งหมดที่ผมทำได้มีแค่พูดอย่างนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

หลังจากวันที่ไปเยือนคฤหาสน์เดลฟีลูเซีย ผมก็ไม่ได้เจอโซเฟียอีกเลย

ผมได้ลองขอไปเยี่ยมเธออีกหลายสิบครั้ง แต่คำตอบที่ได้รับกลับมาคือการปฏิเสธแบบเดียวกันเสมอ ทางฝั่งนั้นตอรองให้ผมมาเยี่ยมครั้งหน้าเพราะเธอยังต้องการพักผ่อนอยู่

หมอตระพพบว่าโซเฟียหน้าผากแตกและขาหักอย่างรุนแรง ได้ยินว่าแผลบนหน้าผากจะยังคงทิ้งรอยแผลเป็นขนาดใหญ่เอาไว้ถึงแม้ว่าแผลจะหายสนิทแล้วก็ตาม ส่วนขาที่หักน่าจะกลับมาสมบูรณ์เหมือนเดิมได้ยาก โซเฟียจะเดินได้ก็ต่อเมื่อใช้ไม้เท้าเท่านั้น

บางทีถ้าวันนั้นผมไม่พาเอลิโอนอราไปที่คฤหาสน์หลังนั้น มันก็คงไม่เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น ความคิดเช่นนั้นมักจะแวบเข้ามาในหัวผมเสมอ แต่ทุกครั้งที่เป็นอย่างนั้น ผมจะรู้สึกเหมือน

ตัวเองกำลังโทษเอลิโอนอราโดยไม่รู้ตัว ผมจึงหงุดหงิดตัวเองอยู่
ไม่น้อย

ผมไม่ได้เป็นห่วงแค่โซเฟียคนเดียวเท่านั้น แต่ยังเป็น
ห่วงเอลิโอนอราที่ดูออกว่าผมกำลังสงสัยเธอ ขณะเดียวกันเธอก็
น่าจะซ็อกเพราะอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในวันนั้นด้วย

แต่ความเป็นห่วงของผมก็เป็นแค่ความวิตกกังวลไป
ล่วงหน้าเท่านั้น เมื่อเวลาผ่านไปได้ระยะหนึ่ง เอลิโอนอราก็กลับมา
ยิ้มแย้มสดใสร่าเริงได้อีกครั้งราวกับตั้งสติได้แล้ว

อย่างไรก็ตาม ผมกลับรู้สึกไม่สบายใจทุกครั้งที่เห็น
เอลิโอนอรายิ้มอย่างร่าเริง ซึ่งอาจเป็นเพราะมันทำให้ผมนึกถึง
โซเฟียที่เคยสนิทสนมกับเอลิโอนอราขึ้นมา

“ซี ดิเอโกเอาแต่เรียนหนังสือทุกวันได้ยังไงกันคะ พัก
หายใจหายคอบ้างเถอะค่ะ”

ผมไม่ได้ข่าวคราวของโซเฟียมาหลายปีแล้ว หากดูจาก
ภายนอกแล้ว ความสัมพันธ์ของผมกับเอลิโอนอรายังคง
เหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ถึงแม้ว่าจะรำคาญที่เอลิโอนอราเอาแต่ตาม
ผมต้อยๆ ตลอดเวลา แต่ผมก็ไม่เคยผลักใส่เธอแต่อย่างใด

เมื่อเวลาล่วงเลยไป เอลิโอนอราเติบโตขึ้นเป็นเด็กสาวที่ไม่เหลือคราบของเด็กหญิงตัวน้อยอีก เด็กมักจะโตเร็วอย่างที่เขาวางกันจริงๆ ถึงแม้ว่าจะพูดจาเหมือนคนเฒ่าคนแก่ แต่ผมก็ยังเป็นเด็กเช่นเดียวกัน

“เธอก็ไปเรียนหนังสือบ้างสิ คุณครูสอนมารยาทคนใหม่ก็ค่อนข้างขยันขันแข็งดีนี่นา แล้วทำไมเธอถึงมาอยู่ตรงนี้อีก”

ผมเอ่ยถามพลางเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง เมื่อไม่นานมานี้ ผมเพิ่งจะเปลี่ยนครูสอนมารยาทให้เอลิโอนอราใหม่โดยไม่สนคำคัดค้าน

และสุดท้ายก็หนีไม่พ้นการตักเตือนให้ครูที่เคยดูแลและอบรมสั่งสอนผมในสมัยเด็กไปสอนเจ้าหญิงเซลยได้อย่างไร

แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็ยังยืนกรานคำเดิม เพราะว่าผมต้องรับผิดชอบเอลิโอนอรา ผมจึงทิ้งๆ ขว้างๆ เธอไม่ได้ และผมก็ไม่อยากทำให้พ่อผิดหวังที่อุตส่าห์ฝากฝังเอลิโอนอราให้ผมดูแล

“ยังมีเวลาอีกเหลือเฟือค่ะ ดิเอโกนั่นแหละที่เรียนหนักเกินไปแล้ว ฉันอุตส่าห์มาหาคุณทุกครั้งที่ว่าง...แต่ถึงวันนี้คุณก็ยังดูเย็นชาขึ้นทุกที”

เอลิโอนอราแสดงความผิดหวังด้วยน้ำเสียงอดอ้อน พอได้ยินอย่างนั้นผมก็ยกไหล่เบาๆ ท่าทีของผมที่ปฏิบัติต่อ เอลิโอนอราเปลี่ยนไปอย่างนั้นหรือ ผมแค่คิดว่าพวกเราไม่สามารถจมอยู่กับวัยเด็กได้ตลอดไปเท่านั้นเอง

ยิ่งอายุมากมากขึ้น ผมก็ให้ความสนใจเอลิโอนอรา น้อยลงไปเรื่อยๆ ถึงแม้ว่าจะไม่มีเรื่องโซเฟียเข้ามาเกี่ยว มันก็คงจะเป็นอย่างนี้อยู่ดี

ไม่ว่าอย่างไร ผมก็ต้องสืบทอดราชบัลลังก์ต่อไปสักวันหนึ่งจึงเที่ยวเล่นและทำตัวเซเพลไม่ได้อีกแล้ว แต่แน่นอนว่าผมยังคงสานสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับพวกชนชั้นสูงไว้อยู่และไม่หยุดจับตามองพวกที่น่าจะเป็นประโยชน์ต่อตัวเองในอนาคต

“อ้อ จะว่าไปแล้ว เรื่องโซเฟียนะคะ”

“...”

เมื่อเห็นผมละสายตาขึ้นจากหนังสือ เอลิโอนอราจึงยิ้ม น้อยยิ้มใหญ่ ผมไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าชื่อของโซเฟียจะดังออกมาจากปากของเธอ เพราะเรียกได้ว่าคำนั้นแทบจะเป็นคำต้องห้ามสำหรับพวกเราไปแล้ว

ผมค่อย ๆ ลืมเรื่องราวเกี่ยวกับโซเฟีย ถึงแม้จะเสียใจต่อ
อุบัติเหตุที่โซเฟียต้องประสบ แต่ก็ไม่สามารถยึดติดกับเรื่องนั้น
เรื่องเดียวได้

ผมทั้งพยายามจะไปเยี่ยมโซเฟียหลายครั้ง ทั้งส่งไม้เท้า
ราคาแพงให้เป็นของขวัญ แต่ทุกครั้งที่ทำเช่นนั้น ผมจะได้รับแค่
จดหมายที่เขียนไว้สั้น ๆ ว่าขอบคุณเท่านั้น

โซเฟียหลีกเลี่ยงที่จะเจอกับผมจนถึงที่สุด ผมรู้อยู่แล้ว
แต่พอไม่รู้เหตุผลที่เป็นอย่างนั้นก็ทำให้ผมหลับ ๆ ตื่น ๆ อยู่พัก
หนึ่ง นึกว่าโซเฟียจะชอบผมเสียอีก

อย่างไรก็ตาม พวกชนชั้นสูงมักจะแวะเวียนเข้ามาใน
พระราชวังวันหนึ่งไม่ต่ำกว่าสิบคน พอต้องเผชิญหน้ากับพวก
เขา ถึงจุดหนึ่งผมก็ไม่มีทางเลือกนอกจากยอมแพ้ที่จะไล่ตาม
ร่องรอยของโซเฟียซึ่งตัดขาดกันไปในช่วงข้ามคืน ถ้าเอลิโอนอร่า
ไม่พูดขึ้นมา ผมก็อาจจะลืมการมีตัวตนของโซเฟียไปแล้วก็ได้

“ได้ยินว่าเธอหมั้นกับอัศวินที่มาจากดินแดนในปกครอง
ของเดลฟีลูเซียแล้วค่ะ”

“อ้อ อย่างนั้นรี”

ผมแค่พยักหน้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย เอลิโอนอร่าจ้องผม
เขม็งราวกับเฝ้าดูปฏิกิริยาของผม

ช่วงนี้ผมเริ่มเกิดความสงสัยบางอย่างแปลกๆ เอลิโอนอร่า
คงไม่ได้รู้สึกกับผมเหมือนผู้ชายคนหนึ่งหรือไม่ใช่ไหม

แน่นอนว่าไม่มีใครไม่ชอบชายหนุ่มผู้สมบูรณ์แบบอย่าง
ผมอยู่แล้ว แต่ผมไม่เคยคิดที่จะโปรยเสน่ห์ใส่เอลิโอนอร่าเลย
แม้แต่หน่อย สำหรับผมแล้ว เอลิโอนอร่าก็เปรียบเหมือนสมาชิก
คนหนึ่งในกลุ่มครอบครัว เพราะผมกับเธอใกล้ชิดสนิทสนมกันยิ่ง
กว่าพี่น้องแท้ๆ

“เห็นว่าจะแต่งงานตอนฤดูร้อนปีนี้จะ ดีเอโกช่วยส่ง
จดหมายแสดงความยินดีให้หน่อยสิคะ”

“เธอเขียนสิ ก็เห็นอยู่ไม่ใช่หรือว่างานฉันเยอะขนาด
ไหน”

“จริงๆ เลย...ดีเอโก ฉันเริ่มจะแยกไม่ออกแล้วนะคะว่า
คุณอ่อนโยนหรือเย็นชาเกินไป”

เอลิโอนอร่าพูดติดตลกว่าไม่อาจรู้ได้เลยว่าในใจผมคิดอะไรอยู่กันแน่ ก่อนจะหันไปมองเค้กครีมสดที่อยู่ตรงหน้าผม ดูจากที่ทำตาเป็นประกายแล้ว ดูเหมือนว่าเธอน่าจะอยากกิน ผมจึงดันจานใส่เค้กไปทางที่เอลิโอนอร่านั่งอยู่

“ถ้าอยากกินก็บอกสิ”

“ฉันว่ามันดูไม่ค่อยดีเท่าไรเพราะเหมือนไปแย่งกินนะค่ะ”

ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่ทั้งผมและเธอต่างก็รู้ว่าสุดท้ายแล้วเค้กชิ้นนั้นก็จะเข้าไปอยู่ในท้องของเอลิโอนอร่า พอผมยืมเอลิโอนอร่าก็ยิ้มตอบและจับส้อมบนจาน ก่อนจะเริ่มเคี้ยวเค้กตั๋ยๆ ด้วยใบหน้าที่มีความสุข

ผมจ้องมองเธอสักครู่หนึ่ง เพราะภาพที่เห็นนั้นซ้อนทับกับเอลิโอนอร่าในสมัยเด็ก จากนั้นผมจึงหันกลับมาจ้องหนังสือเหมือนเดิม

“ถ้ากินเสร็จก็กลับวังไปได้แล้ว ฉันนะไม่สนใจอยู่แล้ว แต่ถ้าเธอไปกินอย่างนั้นต่อหน้าคนอื่น คุณครูสอนมารยาทมาเห็นเข้าน่าจะเป็นลมแน่ๆ”

ริมฝีปากของเอลิโอนอราเปื้อนครีม พอผมพูดเรื่องนั้น
เอลิโอนอราก็ทำหน้ามึนพร้อมกับเซ็ดปากตัวเอง

“เข้าใจแล้วค่ะ ไปก็ได้ค่ะ ไปก็ได้”

ผมรู้ว่าเอลิโอนอราจะจับผิดคำพูดของผมอีกถ้าผมตอบ
อะไร ผมจึงเลือกที่จะอยู่เงียบๆ ไม่พูดอะไรเพิ่ม เธอค่อยๆ ลูก
ขึ้นยืนพร้อมกับทำปากยื่นหลังจากกินเค้กหมดแล้ว

“ฉันขอตัวกลับก่อนนะคะ”

“กลับดี呀 ล่ะ”

“เมื่อก่อนคุณยังชอบไปส่งฉัน”

“บ่นอะไรของเธอ ไม่ใช่เด็กแล้วนะ”

“ฉันแค่พูดเฉยๆ ค่ะ ไปจริงๆ แล้วนะคะ”

“อืม”

“อ้อ ดิเอโกคะ”

อะไรอีกล่ะ ผมคิดพลาเงยหน้าขึ้นอย่างหงุดหงิดนิด
หน่อย เพราะเห็นได้ชัดว่าเธอพยายามยื้อเวลาด้วยการบอกว่า
จะไปจริงๆ แล้ว ครั้งนี้จะไปจริงๆ จริงๆ แล้ว มันคือหนึ่งในวิธี
เก่าๆ ของเอลิโอนอรา

“อะไรอีก”

“ไม่มีอะไรค่ะ ฉันแค่รู้สึกสบายใจนะคะ”

“หมายความว่าไง”

มันเป็นคำพูดที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายของผม
โดยสิ้นเชิง ผมเอ่ยถามพลาเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย จู่ๆ ก็มาบอกว่ารู้สึก
สบายใจเนี่ยนะ พอเห็นว่าผมเริ่มสนใจเมื่อสายเกินไปแล้ว
เอลิโอนอราจึงยิ้มอย่างร่าเริงแล้วส่ายหน้า

เธอเดินออกไปโดยไม่พูดอะไรมากกว่านั้น เรือนผม
สีบลอนด์ที่ยาวลงมาถึงเอวตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ปลิวไปกับสายลม
ที่พัดโชยเข้ามาทางหน้าต่าง

โตขึ้นเยอะเลยนะเนี่ย ต่อจากนี้ไปผมคงต้องเว้นระยะห่างกับเธอไว้บ้างแล้ว เพราะไม่อยากสร้างความหวังลมๆ แล้งๆ ให้กับอีกฝ่าย

“ได้ยินว่านายน้อยตระกูลเบลลาบิตีเดินเหินไปไหนมาไหนได้แล้วสินะ”

เหล่าเชื้อพระวงศ์ได้รับคำเชิญจากพ่อให้มากินอาหารเย็นด้วยกัน ข่าวที่ว่าทายาทของดยุกซึ่งอยู่ในอาการร่อแร่กลับมาแข็งแรงเหมือนเดิมแพร่กระจายไปทั่วทั้งในและนอกพระราชวังตั้งแต่ไม่กี่วันก่อน

แต่มันเป็นเรื่องที่ต้องเครียดกันถึงขนาดนั้นเลยหรือ ปกติแล้วสีหน้าของพ่อไม่เคยดูแปลกขนาดนั้น ผมไม่เคยเข้าใจพ่อเลยจริงๆ

ถ้ามองนับกันจริงๆ เลอันโดรก็ถือว่าเป็นสมาชิกราชวงศ์ ถึงแม้ว่าจะมีลำดับความสัมพันธ์ทางเครือญาติที่ค่อนข้างห่างไกล แต่เขาก็เป็นครอบครัวเดียวกับผมอยู่ดี ผมจึงคิดว่า

พวกเราควรจะต้องยินดีกับเรื่องนั้นสิ แต่ปฏิกิริยาของพ่อกลับ
ทำให้ผมสับสนอย่างมาก

“ฉันก็ได้ยินมาเหมือนกันค่ะ โลงออกไปทีนะคะ”

“แม้แต่จักรพรรดินียังทราบเรื่องนี้ แสดงว่าคงจะเป็นเรื่อง
จริงสินะ”

“เป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อเลยนะเพคะ”

“ฉันก็คิดอย่างนั้น เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นได้ยังไงนะ”

พ่อพิมพ์พาลางลูกบเรตราตรงใต้คางด้วยสีหน้าที่ไม่ค่อยดี
เช่นเดิม

“ถ้าอย่างนั้นผมควรส่งอะไรให้เป็นของขวัญแสดงความ
ยินดีล่ะ”

พวกเรารู้จักกันเพียงผิวเผินในระดับที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
เล่นโศรชอบอะไรบ้าง นั่นทำให้ผมคิดหนัก ผมพูดเช่นนั้นแล้ว
หัวเราะสั้นๆ ก่อนจะเสริมว่าอยากสนิทสนมกับอีกฝ่ายให้มาก
ขึ้นในอนาคต

ปกติแล้วพ่อมักจะเอ่ยชมผมเสมอไม่ว่าจะพูดอะไรก็ตาม
แต่ครั้งนี้พ่อกลับเลิกหัวขึ้นแทน

“ฮืม”

พ่อเริ่มหันเหืออย่างช้าๆ โดยไม่พูดไม่จา หรือว่าผมจะ
พูดอะไรผิดไป ผมทบทวนคำพูดเมื่อกี้ของตัวเอง

ดูเหมือนว่าแม่กับพวกน้องๆ น่าจะสัมผัสถึงบรรยากาศ
แปลกๆ นี่ได้จึงมองผมสลับกับพ่อ

“ผ่าบาท”

“...”

“พ่อครับ”

“เรียกพ่ออย่างนั้นรีดิเอโก”

พ่อจมอยู่กับความคิดสักครู่ก่อนจะฉีกเหือออกจากกัน
ปกติแล้วพ่อไม่ใช่คนแบบนี้เนี่ย...ผมพูดกับพ่อที่ดันจานออกไป
ด้านข้าง

“พวกเราไม่ได้กินอาหารพร้อมหน้าพร้อมตากันอย่างนี้มานานแล้วไม่ใช่หรือครับ ได้โปรดสนใจพวกเราหน่อยเถอะครับ”

“ฉันไม่เคยเห็นเจ้าลูกชายที่โตเป็นหนุ่มทำตัวน่ารักอย่างนี้มาก่อนเลยนะเนี่ย!”

พ่อหัวเราะลั่นอย่างอารมณ์ดี แม่จึงหันกลับไปกินอาหารต่ออย่างสบายใจ ส่วนน้องๆ ก็เริ่มพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน

แต่ผมพอจะมองออกว่าพ่อผินหัวเราะราวกับสวมหน้ากากพ่อใจดี

หรือว่าพ่อจะไม่พอใจที่คำสาปของเลอันโตรถูกคลาย ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ แล้วเหตุผลคืออะไรกัน

เลอันโตรก็ไม่ได้จะมาแย่งบัลลังก์หลังจากหายตัวอยู่แล้วนี่นา เพราะนอกจากเขาจะต้องสืบทอดตำแหน่งดยุกแล้ว ตระกูลเบลลาบิตียังเป็นตระกูลที่สืบเชื้อสายมาจากเจ้าชายผู้ให้คำมั่นสัญญาว่าจะไม่สืบราชบัลลังก์ต่ออีกด้วย

ถึงแม้ว่าการกินอาหารเย็นจะจบลงด้วยความปรองดอง แต่ผมก็ยังอดสงสัยไม่ได้ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพ่อจะสูญเสียความสุขุมไปเพียงเพราะข่าวคราวของนายน้อยในวัยสิบต้นๆ

“อ้อ เอลิโอนอรา”

“ดิเอโก!”

“โผล่มาเหมือนบังเอิญเจอกันเลยนะ”

“ฉันบังเอิญผ่านมาพอดี...ไม่สิ อะไรกันคะ! มันเป็นเรื่องบังเอิญจริงๆ นะคะ”

ผมบังเอิญเจอกับเอลิโอนอราพอดีระหว่างทางกลับวังของผม แต่แบบนี้มันเรียกว่าบังเอิญเจอได้ไหมนะ เพราะเอลิโอนอรา มักจะอยู่ทุกที่ที่ผมไปเสมอ

“เจ้าหญิงแห่งอาณาจักรอัมโบรเซตติคงจะ 모르สินะว่ายังมีโฮอย่างนั้นก็ยิ่งน่าสงสัย”

“ดิเอโกมองว่าฉันเป็นเด็กที่ไม่มีอะไรทำใช่ไหมคะ”

เอลิโอนอราเอ่ยถามพร้อมกับทำกำมือ แต่ความจริง
แล้วผมก็ไม่ได้มองเธอต่างจากนั้นเท่าไร ผมจึงไม่อาจปฏิเสธได้
เต็มปาก

“ได้ยินว่านายน้อยตระกูลเบลลาบิตีพ้นคำสาปแล้ว”

ผมเบี่ยงประเด็นไปเรื่องอื่น เอลิโอนอราทิ้งอนผมอยู่จึง
เปลี่ยนไปเอียงคอด้วยความสงสัยแทน

“คะ? ใครคะคะ”

“เรื่องนี้รู้เพียงสามคนเลยนะ จำไม่ได้หรือว่าเคยร้องให้
กระจองอแงเพราะอะไรตอนยังเล็กนะ”

“ฉันร้องให้ตอนไหนคะ...เอ๊ะ เดียวก่อนนะคะ หรือว่าจะ
เป็นตอนที่ฉันถูกลากไป...”

“ใช่ นายน้อยคนนั้นนั่นแหละ”

“ฉันจำได้แน่นอนอยู่แล้วคะ ว่าแต่คำสาปของเขาคลาย
แล้วหรือคะ”

เอลิโอนอราจะพริบตาที่เบิกกว้างปริบๆ ราวกับตกใจ
เนื่องจากมันเป็นคำสาปที่มีความเกี่ยวข้องกับอาณาจักร
อัมโบรเซตติ ผมจึงคิดว่ามีแค่เอลิโอนอราเท่านั้นที่จะร้าย
เวทมนตร์อะไรบางอย่างเพื่อรักษาเลอันโดรให้หายดีได้

พอเห็นอย่างนี้แล้วก็หมายความว่าคำสาปไม่ได้
เกี่ยวข้องกับเอลิโอนอราเลยนะสิ อันที่จริงเอลิโอนอราไม่ค่อย
ชอบเลอันโดรเท่าไร นอกจากนั้นแล้วทั้งสองคนก็ไม่ได้มีเรื่อง
ให้ได้เจอกันอีกเลยนับตั้งแต่ที่เจอกันตอนเด็ก

“จากที่ได้ยินมา เห็นว่าเขาหน้าตาหล่อเหลาจนเจ้าชาย
เทียบไม่ติดเลยนะ”

“ขอร้องเถอะค่ะฝ่าบาท”

“มีแต่ฉันที่สงสัยนั่นหรือ”

“เฮ้อ ฉันไม่น่าพูดเลย”

ผมหัวเราะพลางลูบหัวเอลิโอนอรา เพราะรู้ว่าถ้าทำอย่าง
นี้ เธอจะไม่ชอบแน่นอน

ช่วงนี้เอลิโอนอราเริ่มแสดงท่าทีว่าชอบผมอย่าง
ออกหน้าออกตา ผมจึงพยายามทำให้เธอรับรู้ได้ว่า “เธอไม่
สามารถเป็นได้มากกว่าน้องสาวผู้น่ารัก”

“อย่างะคะ! ฉันทส่าให้ใช้เวลาถักเปียตั้งสามชั่วโมง”

“แล้วเธอพยายามขนาดนั้นเพื่อดูดีในสายตาใครกันเล่า”

“ไม่รู้สิคะ ใครกันนะ ถ้าคุณได้รู้ต้องตกใจแน่ะ”

ทำเป็นไม่รู้และปล่อยไปนั้นแหละดีแล้ว ผมก็มีตาอยู่
เหมือนกันจึงเห็นว่าเอลิโอนอราดูสวยขึ้นทุกวัน

แต่ผมไม่ใช่พวกชั่วที่จะใจเต้นกับน้องสาวผู้เติบโตมา
ด้วยกันตั้งแต่ยังเด็ก และคิดว่าให้เอลิโอนอราอยู่ภายในเส้นแบ่ง
ที่เหมาะสมน่าจะดีกว่า

แต่ดูเหมือนว่าในที่สุดเรื่องเกี่ยวกับเลอันโตรก็จบลงตื้อๆ
เพราะเอลิโอนอราไม่มีท่าทีสนใจเรื่องนั้นเลย ต่อให้พูดต่อไปก็
คงไม่มีประโยชน์อยู่ดี

“ถ้าคนที่เธอชอบเป็นชนชั้นสูงในจักรวรรดิน่าจะดีไม่น้อยนะ เพราะว่าความสัมพันธ์ระหว่างอัมโบรเซตติกับจักรวรรดิจะดีขึ้นกว่าตอนนี้บ้าง”

“ดิเอโกคิดแค่จะใช้ฉันเป็นผลประโยชน์ทางการเมืองหรือคะ”

เอลิโอนอรากลบตาลงราวกับเจ็บปวดใจ ผมถึงกับทำตัวไม่ถูกจ้องมองเธอแล้วถอนหายใจเบาๆ

“แค่ล้อเล่นนะ...ก็แค่ครึ่งหนึ่ง”

“ถ้าอย่างนั้นแสดงว่าอีกครั้งที่เหลื่อคุณพูดจริงใช่ไหมคะ”

“ฉันแค่คิดว่าถ้าเธอยังอยู่ที่จักรวรรดิต่อไปก็คงจะดีไม่น้อย”

ถ้าไม่มีอะไรเกิดขึ้น เอลิโอนอร่าจะได้กลับไปยังอาณาจักรอัมโบรเซตติเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว และทางอาณาจักรก็จะส่งเชื้อพระวงศ์ที่ยังเด็กอยู่มาแทน ถ้าชนบทธรรมดาเนี่ยมันยังดำเนินต่อไป ทางอัมโบรเซตติน่าจะไม่พอใจเข้าสักวันอย่างแน่นอน

ผมหวังว่าทั้งสองประเทศจะอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขได้
จึงคิดว่าถ้าเอลิโอนอราได้ครองคู่กับชนชั้นสูงที่เหมาะสมใน
จักรวรรดிக็คงจะดีไม่น้อย ถึงแม้ว่าเธอจะต้องการสานสัมพันธ์
กับผมไม่ใช่พวกชนชั้นสูงที่ไหนก็ตาม...แต่มันเป็นเรื่องที่ต้อง
ลองคิดกันต่อไป

“ดิเอโกจงใจพูดให้กำกวมใช่ไหมคะ ใจร้ายจัง”

ใช่แล้ว เธอพูดถูก เพราะฉะนั้นผมจึงไม่กลับปฏิเสธและ
ยิ้มน้อยๆ แทนคำตอบ หลังจากนั้นเอลิโอนอราก็ไม่ถามซ้ำซ้ำ
ผมอีกเลย

“เจ้าชายพะย่ะค่ะ พี่สาวของกระหม่อมฝากมาบอกว่าเธอ
หลงรักพระองค์ที่กำลังฝึกฝนวิชาดาบอยู่ตั้งแต่แรกเห็น
ขณะที่เธอเดินเล่นอยู่แถวๆ ลานฝึกพะย่ะค่ะ”

“ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจเท่าไรหรอก ฉันจะบอกให้ว่าคนที่
หลงรักฉันตั้งแต่แรกเห็นไม่ได้มีแค่พี่สาวของนาย”

“ทุกคนทราบเรื่องนั้นกันดีอยู่แล้วพะยะค่ะ แต่กระหม่อม
ถูกเข้าชี้มา และถ้าไม่ทำ พี่สาวน่าจะตัดหัวกระหม่อมแน่ๆ”

“ท่านลอร์ดคงจะลำบากน่าดูนะ”

ตลอดเวลาที่มุ่งหน้าไปยังดินแดนของบารอนอัน
เจียบสงบที่ไม่มีอะไรน่าดูนอกจากธรรมชาติอันงดงาม สิ่งที่
บรรเทาความเบื่อหน่ายของผมได้มีแค่พวกผู้ชายสกปรกๆ
เท่านั้น จึงทำให้ผมพุดน้อยลงไปโดยปริยาย

ต้องขี่ม้าไปอีกนานเท่าไรถึงจะได้อาบน้ำจืดเนื้อตัว
สะอาดสะอ้านแล้วนอนบนเตียงนุ่มๆ นะ นั่นคือสิ่งที่ผมสนใจ
มากที่สุด在这段时间

“เห็นธงของปราสาทอยู่ตรงนั้นแล้วครับ! ในที่สุดก็จะได้
อาบน้ำสะอาดที่ เหม็นเหม็นจะแย่แล้ว!”

“ไม่ต้องพุดคนอื่นเขาก็รู้กันอยู่แล้วว่านายสกปรก ช่วย
ตัดท้ายประโยคออกไปได้ไหม”

ถึงแม้ว่าเหล่าอัศวินที่ร่วมเดินทางกับผมจะมาจากตระกูลขุนนาง แต่เพราะฝึกฝนด้วยกันอย่างหนักจึงไม่มีความเขินอายใดๆ ต่อกัน

ผมหัวเราะเสียงดังลั่นไปพร้อมกับพวกเขา บรรยาการคึกคักจนลืมความเหนื่อยล้าไปเสียสนิท

ปราสาทของบารอนที่เดินทางมาถึง ทั้งเก่าและเล็กจึงไม่น่าประทับใจเท่าไร กำแพงปราสาทมีรอยแตกร้าวเป็นจุดๆ ผ้าม่านตรงหน้าต่างทำมาจากวัสดุที่แม้แต่ขุนนางยากจนในเมืองหลวงยังเบือนหน้าหนี

โทรมอย่างที่ว่าจริงๆ ...ความคิดในใจของผมดังออกมาทั้งอย่างนั้น

ในตอนแรกผมคิดว่าจะแกล้งเล่นอีกสักหน่อย เพราะท่าทางของบารอนชราที่ดูจะทำตัวไม่ถูกนั้นตลกดี แต่เพราะความเหนื่อยล้าบวกกับไม่ได้อาบน้ำมาหลายวัน ผมจึงตัดสินใจไปพักผ่อนก่อน

ผมนอนหลับสนิทอย่างกับซอมตายจนกระทั่งพลบค่ำ
เมื่อเริ่มรู้สึกหิวขึ้นมาหน่อยๆ ผมจึงออกจากห้องพร้อมกับขวด
กลัมน้ำผลไม้ที่แข็งตึง

แม้กระทั่งแสงเทียนที่ควรจะต้องทำให้โถงทางเดินสว่าง
ไสวก็ยังริบหรี่ โถงทางเดินมืดจนรู้สึกเหมือนจะมีอะไรบางอย่าง
โผล่ออกมาตรงหน้าทุกเมื่อ

นอกจากนั้นแล้ว อาจเป็นเพราะเจ้าของปราสาทแห่งนี้
เป็นชายชรา ในเวลานี้บริเวณโถงทางเดินจึงเงียบงันเมื่อเทียบกับ
พระราชวังที่จะต้องมีเหล่าข้าราชการเดินไปเดินมา
ขวักไขว่

“แค่มีลูกหนูออกมาให้เห็นสักตัวก็คงดีใจจนน้ำตาไหล
แล้ว”

ผมพึมพำเช่นนั้นและหยุดเดินในจังหวะที่กำลังจะเลี้ยว
ตรงหัวมุม แสงไฟสีส้มสาดส่องออกจากประตูที่เปิดอยู่ ถ้ายังตื่น
อยู่ ผมตั้งใจจะชวนคนที่อยู่ในห้องนั้นมาดื่มด้วยกันสักแก้วโดย
ไม่สนว่าจะเป็นใครก็ตาม

“อวดดี!”

“เอซาด”

พอเห็นแบบนี้แล้ว ผมจึงคิดว่าตัวเองเป็นคนที่ต้องช่วย
มาก ๆ คนหนึ่ง จากในบรรดาชนชั้นสูงมากมายที่ติดตามผม
ทำไมถึงต้องเป็นเอซาดที่โง่และต่ำช้าที่สุดด้วย

ผมรู้อยู่แล้วว่าเจ้านั้นชอบแกล้งทำหาเสียเป็นประจำ
แต่ก็ไม่คาดคิดมาก่อนว่าเขาจะล่อลวงสาวใช้ในปราสาทที่แะ
ค้างคืนไม่ถึงหนึ่งคืนด้วยซ้ำ

ผมไม่พอใจก็จริง แต่ขอไม่ยุ่งดีกว่า เพราะไม่ค่อยชอบ
เรื่องวุ่นวายทำนองนี้อยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนที่ยังไม่
หายเหนื่อยอย่างนี้

เมื่อผมยืนฟังกรอบประตูเพื่อสำรวจดูภายในห้อง จึงเห็น
สาวใช้คนหนึ่งที่ถูกมัดด้วยสีหน้ามุ่นมั่นราวกับจะฟาด
เอซาดเดี๋ยวนั้น

แต่พอสบตากับผม สาวใช้คนนั้นก็รีบซ่อนมือตัวเองไว้
ข้างหลังเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ในขณะที่เอซาดก้มศีรษะลง
พร้อมกับบอกว่าดีใจจนทำตัวไม่ถูก

“ฝ่าบาท! โปรดทรงเรียกชื่อกระหม่อมได้ตามสบาย
พะย่ะค่ะ!”

“ทำไมฉันต้องทำอย่างนั้นด้วย ฉันไม่ได้สนิทสนมกับ
นายเสียหน่อย”

ความผิดหวังปรากฏบนใบหน้ายิ้มๆ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์
เฉพาะของตระกูลเอซาด แต่ผมไม่มีความคิดจะปลอบใจชาย
ผู้นำรังเกียจอย่างเขาเลยสักนิด เพราะความสนใจของผมไปอยู่ที่
สาวใช้เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลอ่อนหมดแล้ว

ผมมองว่าตลกดีที่เธอคิดจะใช้ที่เชียบูหรือฟาดชนชั้นสูงซึ่ง
มีสถานะแตกต่างกับเธอราวฟ้ากับดิน และซักจะสงสัยขึ้นมาแล้ว
ว่าเธอตั้งใจจะจัดการอย่างไรต่อไป

“ลุกขึ้นเถอะ พื้นมันเย็นนะ”

คนที่มีปฏิกิริยาต่อคำพูดของผมในทันทีคือเอซาด
แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังมองสาวใช้คนนั้นไม่วางตา สาวใช้ลุกขึ้น
ยืนหลังจากใช้เท้าเชียบูหรือออกไป การกระทำที่ต่อเนื่อง
เช่นนั้นดูสิ้นไหวและเป็นธรรมชาติมากเสียจนผมอดหัวเราะ
ไม่ได้

การได้มีเวลาส่วนตัวกับเจ้าชายถือเป็นเรื่องที่น่าเป็น
เกียรติอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะชายหรือหญิงก็ตาม เธอพยายามทำ
ทุกวิถีทางเพื่อให้ผมเข้าไปข้างในและตะคอกไล่สาวใช้คนนั้น
ออกไป

แต่อย่างที่บอกไปก่อนหน้านี้ ผมไม่ได้คิดที่จะใช้เวลาใน
คำคืนนี้กับชายผู้ร่าเริงแจ่มใสอย่างเขาเลย แต่ก็ไม่เลวเหมือนกัน
ถ้าเปลี่ยนเป็นสาวใช้ที่กลอกดวงตากลมโตพร้อมกับแสดงท่าที่
อยากออกไปจากตรงนี้ไวๆ

“ขอให้ทรงมีคำคืนที่ดีเพคะฝ่าบาท”

ใช่แล้ว นั่นคือสิ่งที่เธอพูดทันทีที่เดินออกมายังโถง
ทางเดินและปล่อยเธอขาดไว้ในห้องเพียงลำพัง

คำว่าขอให้ทรงมีคำคืนที่ดีฟังดูเหมือนเป็นการบอกว่า
“เจ้าชายจะทำอะไรต่อจากนี้ก็ไม่ใช่เรื่องของฉันแล้ว ขอตัวก่อน
นะ” เสียมากกว่า คิ้วของผมกระตุกโดยอัตโนมัติ

“เธอจะไปไหน”

“คะ?”

สาวใช้ย้อนถามด้วยความตกใจ อย่างบอกนะว่าเธอไม่ได้ต้องการจะชิ่งแะวะกับผม ผมที่แค่ได้พูดคุยด้วยคำเดียวก็นับว่าเป็นเกียรติต่อวงศ์ตระกูลอย่างยิ่งแล้ว แถมยังไปเล่าให้ลูกให้หลานฟังต่อได้อีกด้วยว่า “ในสมัยฉันนะ...” เนียนะ

ผมรู้สึกได้ว่าสาวใช้คนนี้อายไปให้พ้นๆ ตั้งหลายครั้งแล้ว แต่นึกว่าเป็นเพราะเธอขาดเสียอีก ไม่นึกเลยว่าเธอจะทำกริยาเช่นนั้นต่อหน้าผมด้วย พอรู้อย่างนั้นผมก็เริ่มไม่พอใจกับปฏิกิริยาที่เธอแสดงออกว่าเกลียดชังขึ้นมาทันที แต่ในอีกมุมหนึ่งก็ดูตลกดี

ผมพาสาวใช้กลับไปห้องด้วย สาวใช้คนนั้นยืนตัวเกร็งและลอบสังเกตดูท่าทีของผม สายตาของเธอมันฟ้องอย่างชัดเจนว่า “ได้โปรดรีบๆ ปล่อยฉันกลับไปสักทีเถอะ” ห้องพักของเธอทาน้ำผึ้งไว้หรือไง หรือว่ามีผู้ชายรออยู่กันแน่

ผมตกใจเมื่อคิดถึงเรื่องนั้น ความประทับใจแรกที่มีต่อสาวใช้ที่ถือที่เชี่ยนบุหรี่ป่อนข้างน่าสนใจก็จริง แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ควรจะต้องสงสัยถึงขนาดนี้

ถ้ามีผู้ชายรอเธออยู่จริง ๆ ก็ยิ่งปล่อยเธอไปเฉย ๆ ไม่ได้
ผมนึกถึงใบหน้าของพวกเจ้าเมืองที่พยายามจะจับคู่ผมกับ
ลูกสาวตัวเองทุกวิถีทางทุกครั้งที่ผมเดินทางผ่านดินแดนใน
การปกครอง ถ้าได้รู้ว่าผมให้สาวใช้ชนชั้นต่ำมาเป็นคู่ตี๋ม พวก
เขาจะคิดอย่างไรกันนะ

“ทำไม คุณาร่อยหรือไง”

ผมเอ่ยถามหลังจากรู้สึกได้ว่าสาวใช้กำลังจ้องผมเขม็ง
เธอจึงส่ายหน้าขยับ

“ไม่เพคะ ไม่เลยเพคะ”

พอเป็นเช่นนี้ มันจึงยากที่จะแยกแยะออกว่าเธอไม่สนใจ
ผมจริง ๆ หรือว่าแสร้งทำเป็นไม่สนใจกันแน่ เธอปฏิเสธพร้อม
กับโบกมือ ใครมาเห็นเข้าคงคิดว่าผมจะทำมิดีมิร้ายเธอแน่ ๆ

สาวใช้ไม่สนใจผมอีกต่อไปและหันไปมองนาฬิกาด้วย
ท่าที่กระวนกระวายแทน

พอเห็นท่าทางเช่นนั้นของเธอ ผมก็ชักจะโมโห รู้ทั้งรู้ว่า คนที่นั่งอยู่ตรงหน้าตัวเองในตอนนี้เป็นใคร แต่ก็ยังทำตัวเหมือน เป็นเซลยอย่างนั้นแหละ

ผมวางแก้วเหล้าที่กระดกดื่มอย่างต่อเนื่องลงบนโต๊ะ เมื่อเลิกชั่วคราวหนึ่งขึ้น สาวใช้จึงคลี่ม่ออย่างประหม่า พอยิ้มก็ ค่อยดีขึ้นหน่อย อย่างน้อยก็ยังดูน่ารัก

สรุปแล้วความประทับใจที่ผมมีต่อสาวใช้คนนั้นก็คือ “ผู้หญิงที่ไม่เคยพบเคยเจอมาก่อนในชีวิต”

หลังจากเธอดื่มเหล้าที่ปฏิเสธเข้าไปหนึ่งแก้วและเสียหลัก ล้ม เธอเอามือยันท่อนล่างของผมไว้ ผมก็โพล่งขึ้นมา

“...จิบ”

“จิบ?”

เมื่อผมสบถคำหยาบคายออกมา นัยน์ตาสีม่วงอ่อนของ สาวใช้ก็ล่อกล่และไม่รู้ว่าจะมองไปทางไหนดี ถ้าการกระทำที่ หลีกเลียงผมเป็นการทำเพื่อดึงดูดความสนใจ ผมบอกได้เลยว่า

เธอทำสำเร็จแล้ว เพราะอย่างนั้นผมถึงได้รู้สึกสนใจในตัวสาวใช้คนนั้นเป็นพิเศษ

สรุปแล้วสาวใช้คนนี้ต้องการอะไรจากผมกันแน่ เมื่อมือที่สัมผัสส่วนกลางลำตัวถูกดึงกลับไป ผมจึงรีบคว้ามันเอาไว้ทันที ภายในหัวของผมงุนงงสับสนไปหมด ถ้าดูจากสีหน้าของสาวใช้แล้วก็ดูเหมือนว่ามันจะเป็นความผิดพลาดจริงๆ แต่น่าตลกที่ผมไม่ยอมมองว่าเรื่องนี้เป็นแค่ความผิดพลาด

ไม่รู้เป็นเพราะปฏิกิริยาที่เธอแสดงออกให้เห็นจนถึงตอนนี้หรือเปล่า ผมถึงรู้สึกอยากแก้มตออีกสักหน่อย เพราะไม่ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหรือหลังจะเป็นอย่างไร แต่สุดท้ายแล้วคนที่เริ่มสัมผัสผมก่อนก็คือเธอ

“ฉันชอบทดลองอะไรใหม่ๆ นะ”

ผมยิ้มแยมอย่างอารมณ์ดี ในขณะที่สาวใช้หลับตาปีสักรูก่อนจะลืมหัดใหม่

“ขอประทานอภัยเพคะฝ่าบาท หม่อมฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำเช่นนั้นเพคะ”

“ไม่เป็นไร ลูกขึ้นเถอะ”

“ทรงอย่าฆ่าหม่อมฉันเลยพะคะ”

ผมบอกตอนไหนว่าจะฆ่า ระดับการคาดคะเนของเธอ เรียกได้ว่าไม่ธรรมดาเลยทีเดียว อย่างไรก็ตาม เป็นเรื่องยากที่จะกลั้นหัวเราะทุกครั้งที่เราพูดอะไรออกมา แต่ผมก็แอบไม่พอใจอยู่หน่อยๆ เมื่อเห็นเธอรีบเช็ดมือที่สัมผัสกับผมและเอาไปซ่อนไว้ข้างหลัง

แต่ผมมั่นใจมากกว่าสาวใช้คนนี้เป็นคนแรกที่ทำให้ผมสัมผัสความรู้สึกที่ตรงข้ามกันสองอย่างในเวลาเดียวกันอย่างนี้ ตลกแต่ก็รำคาญ นั่นแหละคือสาวใช้คนนั้น

“นี่อะไรนะ”

ตรงคอของสาวใช้มีสร้อยคอที่ดูแล้วน่าจะมีราคาแพงพอสมควรห้อยอยู่ เป็นคนที่ไม่สามารถคาดเดาได้เลยจริงๆ สาวใช้บ้านนอกมีสร้อยคอแบบนี้ได้อย่างไรกัน

“เจ้านายเก่าให้มาพะคะ”

ต่อให้เธอจะตอบว่าเก็บมาจากข้างถนน ผมก็ไม่ตั้งใจจะ
ซักถามอยู่แล้ว เพราะสาวใช้หลายคนมีนิสัยขี้นโมยและชอบลัก
ขโมยสิ่งของของเจ้านาย

แต่เมื่อเธอทำสร้อยคอไว้อย่างทะนุถนอมและทำสีหน้า
อ่อนโยนที่ไม่เคยแสดงให้ผมเห็นมาก่อนจนถึงตอนนี้ ผมจึงอด
โมโหไม่ได้

นั่นก็เหมือนการสารภาพว่าตอนนี้เธอมีคนในใจอยู่แล้ว
ทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังเอามือมาวางบนท่อนล่างของคนอื่นอยู่เลย

ไม่ยากเชื่อเลยว่าเธอจะมีความสามารถในการทำให้ผม
รู้สึกแย่ในชั่วพริบตาได้แบบนี้ เธอไม่ใช่สาวใช้ทั่วไปจริง ๆ
ผมบอกให้เธอกลับไปได้ ก่อนจะเสຍผมด้วยความหงุดหงิด

แต่แล้วก็เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าผมยังไม่รู้ชื่อของสาวใช้ที่ทำให้
อารมณ์ของผมขึ้น ๆ ลง ๆ ภายในเวลาสั้น ๆ เลย ผมระเบิดหัวเราะ
ออกมาทันทีเมื่อคิดเช่นนั้น

ชื่อของสาวใช้คนนั้นคือเอเวลินา เธอพยายามผลักไสผมจนถึงวินาทีสุดท้าย อาจเป็นเพราะเธอได้ทำเรื่องที่น่าเหลือเชื่ออย่างการสัมผัสส่วนสงวนของเจ้าชาย ใบหน้าของสาวใช้จึงไม่หายไปจากความคิดของผมง่าย ๆ ถึงแม้ว่าจะกลับมาพระราชวังแล้วก็ตาม

“ดีเอโก ฉันได้ยืนยันว่าพวกเราอาจจะได้หมั้นหมายกันค่ะ”

“บ้าไปแล้ว”

“ใช่ไหมล่ะคะ นี่มันบ้า... ไม่สิ คุณไม่ชอบถึงขนาดนั้นเลยหรือคะ”

เป็นแค่สาวใช้แท้ๆ แน่หนอนว่าผมเพิ่งเคยเจอผู้หญิงปฏิเสธเป็นครั้งแรกในชีวิตก็จริง แต่มันเป็นเรื่องใหญ่ถึงขนาดลบออกจากหัวไม่ได้เลยหรือ

ในตอนนั้นเอง แท้เล็กๆ ของเอลิโอนอราที่สวมรองเท้าสีขาวก็เข้าสู่สายตาผมซึ่งกำลังหลุบตาลงและพึมพำคนเดียว

รองเท้าฝั่งมรกตอย่างนั้นหรือ ช่วงนี้ผมมักจะไต่ยีนข่าว
ลือว่าอำนาจของอัมโบรเซตติเริ่มแข็งแกร่งขึ้นเรื่อย ๆ แต่ไม่เคย
ได้สัมผัสกับตัวเองมาก่อนจึงตกใจอยู่บ้าง

ถ้าเทียบกับตำแหน่งเจ้าหญิงแล้ว เอลิโอนอราในสมัย
เด็กเรียกว่าค่อนข้างซอมซ่อทีเดียว เพราะว่าอาณาจักร
อัมโบรเซตติเป็นเพียงประเทศเล็ก ๆ จึงสนับสนุนเจ้าหญิงที่
ถูกจับตัวมาเป็นเชลยไม่ได้

ไม่นึกเลยว่าอาณาจักรจะสร้างอำนาจขึ้นมาได้ถึงขนาดนี้
ดูเหมือนว่าทางฝั่งนี้จะร่ำรวยมากพอจะส่งรองเท้าฝั่งอัญมณี
มาให้เอลิโอนอราได้

จักรวรรดิเป็นประเทศที่ขยายอาณาเขตด้วยสงคราม
ก็จริง แต่พ่อของผมมักจะหลีกเลี่ยงการใช้กำลังทหารอย่างถึง
ที่สุด นิสัยของจักรพรรดิแต่ละพระองค์ย่อมแตกต่างกันอยู่แล้ว
ผมจึงไม่คิดที่จะออกความเห็นอะไรเพิ่มเติม แต่รู้สึกไม่ค่อย
พอใจเท่าไรที่พ่อพยายามจับคู่ผมกับเอลิโอนอราเพื่อความสงบ
สุข

ถึงแม้ว่าผมจะพูดอย่างตรงไปตรงมาหลายหนแล้วว่า
เอลิโอนอราเหมือนพี่น้องที่โตมาด้วยกัน แต่สุดท้ายแล้วก็เริ่มมี
การพูดคุยเรื่องหมั้นหมายขึ้น

“อ้อ เอลิโอนอรา ถ้ามาแล้วก็ช่วยส่งสัญญาณให้รู้หน่อย
สิ”

“ฉันพูดด้วยตั้งแต่เมื่อกี้แล้วนะคะ ดิเอโกนั่นแหละค่ะที่ไม่
สนใจฉันเลย”

เอลิโอนอราระทืบเท้าโครมครามประทั่ว แต่เธอก็สงบ
ลงทันทีเมื่อผมบอกให้ใจเย็นและป้อนของหวานเข้าปาก

“ดิเอโกยังมองว่าฉันเป็นเด็กเหมือนเดิมสินะคะ คิดว่าให้
ขนมแล้วฉันจะหายโกรธอย่างนั้นหรือคะ”

“โกรธหรือ ทำไมละ ครั้งนี้ฉันทำอะไรผิดอีก”

“เมื่อกี้ที่คุณบอกว่าการหมั้นหมายกับฉันเป็นเรื่องบ้าๆ
ค่ะ”

“มันไม่ใช่เรื่องปกติอยู่แล้ว ว่ากันตามตรง คนที่ไม่ยอมรับ
ให้เธอเป็นพระชายามีมากกว่าคนที่ยอมรับตั้งสามเท่าเชียวนะ”

“ฉันทราบอยู่แล้วค่ะ เพราะอย่างนั้นช่วงนี้ฉันก็เลยตั้งใจ
เรียน แล้วก็ยังไปร่วมงานเลี้ยงของแวดวงชนชั้นสูงไม่ขาดด้วย
ค่ะ”

“เธออยากเป็นพระชายาจนถึงขั้นยอมทำอย่างนั้นเลย
หรือ”

ผมเท้าคางพร้อมกับเอ่ยถามแบบขอไปที ไม่ใช่ว่า
ผมไม่เคยคิดเรื่องแต่งงาน แต่แค่ไม่เคยคิดว่าเจ้าสาวจะเป็น
เอลิโอนอร่าต่างหาก

“ดิเอโก ในโลกนี้มีผู้หญิงที่อยากเป็นพระชายามากกว่า
ผู้หญิงที่ไม่อยากเป็นเยอะมากเลยนะคะ”

“ใครๆ ก็รู้อยู่แล้ว”

ผมแค้นหัวเราะ แต่มีสาวใช้ที่อาศัยอยู่ทางใต้คนหนึ่งไม่
ชอบคุยกับเจ้าชายนะ แต่ถ้าพูดอย่างนั้นออกไป เอลิโอนอร่า
น่าจะดี้นพล่านแน่นอน

“ถึงแม้จะไม่ใช้การแต่งงานด้วยความรัก แต่ฉันก็ไม่เคย
นึกฝันมาก่อนว่าจะต้องแต่งงานกับเธอ”

“แต่สำหรับฉัน มันเป็นการแต่งงานด้วยความรักนะคะ”

“...”

คำตอบอันหนักแน่นของเอลิโอนอร่าทำเอาผมพูดไม่ออกทันที ดูเหมือนว่าตอนนี้เธอไม่คิดที่จะเก็บซ่อนความรู้สึกที่มีต่อผมอีกต่อไปแล้ว ปกติผมมักจะไม่ปฏิเสธผู้หญิงที่มีท่าทีกระตือรือร้น แต่เพราะอีกฝ่ายเป็นเธอจึงทำให้อดสับสนไม่ได้

“รู้ไหมคะว่าตอนนี้คุณทำหน้าตลกมาก”

เอลิโอนอร่าระเบิดหัวเราะ

ผมลูบหน้าตัวเองซ้ำๆ คนที่ยังไม่เคยเรียนรู้ว่าความรู้สึกของคำว่าความรักเป็นอย่างไรอย่างผม ไม่รู้ว่าควรพูดอะไรต่อดีเมื่อได้ยินน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความมั่นใจของเอลิโอนอร่า

“ถ้าบอกว่าฉันเริ่มเลือกชุดแต่งงานแล้ว จะเป็นการนำหน้าไปไกลเกินไหมคะ”

“เอลิโอนอร่า”

“แค่ล้อเล่นเฉยๆ ค่ะ ทำหน้าตาเคร่งเครียดอะไรขนาดนั้น เกินไปแล้วนะคะ”

เอลิโอนอรापุดแล้วแลบลิ้น

อย่างไรก็ตาม การหมั้นหมายกับเธอเป็นเรื่องที่ถูกกำหนดไว้แล้ว ถึงจะแสดงท่าทีต่อต้านออกไปก็ไม่ใช่ประโยชน์อยู่ดี ผมจึงจำใจต้องยืม

“ฉันเองก็ล้อเล่นเหมือนกัน พรุ่งนี้เสด็จพ่อจะประกาศการหมั้นหมายของพวกเราอย่างเป็นทางการ เธอไปเลือกชุดที่จะใส่วันพรุ่งนี้ไว้อย่างไรก็ได้”

“ฉันเลือกไว้ตั้งแต่อาทิตย์ก่อนแล้วค่ะ แต่พอมาลองคิดๆ ดูแล้ว...ถ้าเป็นชุดสีที่เข้ากับดิเอโกน่าจะดีกว่าไหมคะ”

“เดี๋ยวยังมีใครทำเรื่องตลกๆ อย่างนั้นอยู่อีกหรือ”

“ทำไมคะ ฉันก็เป็นผู้นำด้านการแต่งกายได้นี้คะ! เมื่อได้เป็นพระชายาแล้ว ความนิยมด้านการแต่งกายในจักรวรรดินี้ อาจจะเริ่มต้นมาจากฉันก็ได้นะคะ”

“ความทะเยอทะยานของเธอช่างสุดยอดเยี่ยมจริงๆ”

“เฮ้อ เลิกล้อเล่นได้แล้วค่ะ”

เอลิโอนอราหัวเราะคิกคักอย่างมีความสุขสักครู่ ก่อนจะขอตัวกลับก่อนเพราะต้องไปเลือกชุดกระโปรงตัวใหม่ ดูจากที่เธอพยายามสืบหาสีชุดที่ผมจะใส่ในวันพรุ่งนี้แล้ว แสดงว่าเธอน่าจะเลือกชุดสีที่เข้ากับผมจริงๆ

ไม่รู้ทำไมผมถึงมองเอลิโอนอราในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง ไม่ได้จริงๆ ทั้งที่เธอก็ออกจะน่ารัก อาจเป็นเพราะพวกเราเติบโตมาด้วยกันก็ได้

ผมเคยคิดว่าจะชอบใครก็ได้ ถ้าเป็นการทำเพื่อความจำเป็น แต่ว่า...ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ อันที่จริงแล้วผมยังไม่แน่ใจเลยว่าการยอมรับเอลิโอนอราในฐานะพระชายาเป็นสิ่งที่สมควรแล้วหรือไม่

วันเวลาผ่านไปโดยไม่สนใจความล้นเลขของผม บรรดาชนชั้นสูงต่างทยอยมาร่วมงานเลี้ยง เมื่อถึงเวลาบ่ายแก่ๆ ผมก็ได้พบกับหลายคนที่คุณหันหน้าคุณตากันดีอยู่แล้ว ผมจึงทักทายพวกเขาผ่านทางสายตา

“ดิเอโก โลซานิ เครสเซนโซ จงก้าวออกมาตรงหน้า
เวที”

พ่อเรียกชื่อผม จากนั้นเสียงถอนหายใจก็ดังขึ้นไปทั่ว
โดยพร้อมเพรียงกัน

เนื่องจากจักรวรรดิมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับอาณาจักร
อัมโบรเซตติมาอย่างยาวนาน บรรดาชนชั้นสูงในจักรวรรดิจึง
ไม่ยินดีเรื่องเอลิโอนอราเท่าไร และเอลิโอนอราก็รู้เรื่องนั้นดียิ่ง
กว่าใครๆ

เอลิโอนอราลอบสังเกตดูท่าทีของคนอื่นด้วยความกังวล
แล้วเดินมาหาผม ณ วินาทีนั้น สัญชาติญาณบอกผมว่าต้อง
ปกป้องเธอ ผมจึงยื่นมือไปหาเอลิโอนอรา

แต่แล้วผมก็ประสานสายตากับเอเวลินาซึ่งผมเคยมั่นใจ
ว่าคงไม่มีวันได้เจอกันอีก

ผมเคยคาดเดาว่าเธอไม่น่าจะใช้สาวใช้ธรรมดา เพราะ
รูปร่างหน้าตาที่ดูงดงามราวกับคุณหนูของตระกูลชนชั้นสูงสัก
ตระกูลหนึ่ง แต่นึกไม่ถึงเลยว่าจะได้มาเจอกันอีกครั้งที่พระราชวัง

มิหนำซ้ำเธอยังจับมือกับเลอันโตรแน่นและแทบจะจมอยู่ใน
อ้อมแขนของเขาแล้วด้วย

“หื...”

ถึงจะไม่เคยเห็นว่าเจ้าของสร้อยเส้นนั้นคือใคร แต่ก็
พอจะเดาออกได้ไม่ยาก ผมพยายามกลืนหัวเราะพร้อมกับ
ขยิบตาให้เอเวลินา เอเวลินาพยายามสร้างทำเป็นไม่เห็นผม
แต่ไม่มีประโยชน์เพราะพวกเราสบตากันไปครั้งหนึ่งแล้ว

จากนั้นผมจึงหันไปมองเลอันโตรแทนเอเวลินาที่สร้าง
ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เขาดูดีขึ้นมากทีเดียวในช่วงที่ไม่ได้เจอกัน
เมื่อก่อนหน้าตาเขาก็ดีมากอยู่แล้ว แต่เพราะยังผอมแห้งอยู่จึง
ทำให้วิจารณ์รูปร่างหน้าตาได้ยาก แต่พอมาตอนนี้เห็นได้ชัดว่า
เขาโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว

ถ้าอย่างนั้นเหตุผลที่เอเวลินาไม่ขายตามองผมสักนิด
เป็นเพราะเลอันโตรอย่างนั้นหรือ ไม่รู้ว่าทำไมผมถึงได้ห่มั่นไส้
เขาขึ้นมานิดๆ ผมแอบลั่นเลียริมฝีปาก ก่อนจะจับมือเอลิโอนอรา
เดินไปที่เวที

“ข้าขอประกาศการหมั้นหมายระหว่างเจ้าชายโลซานโน
และเจ้าหญิงลาฟาเต”

ทันทีที่พ่อพูดจบ เหล่าชนชั้นสูงก็เริ่มแสดงการคัดค้าน
ผมฟังเสียงพวกเขาแบบผ่านๆ พลังชำเลื่องมองไปทางเอเวลินา
กับเลอันโดร เลอันโดรคอยตามติดเอเวลินาราวกับแมงกิ้งก่า
ลูกนกอย่างไรอย่างนั้น

เจ้านายกับสาวใช้อย่างนั้นหรือ...เป็นความสัมพันธ์ที่
เรียกได้ว่าเป็นเรื่องอื้อฉาวแห่งยุคเลยก็ว่าได้ แต่น่าแปลกใจที่
เรื่องนี้กลับเงียบเชียบกว่าที่คิด แสดงว่าเลอันโดรน่าจะแอบ
จัดการอะไรบางอย่างอยู่เบื้องหลังแน่ๆ เพราะในจักรวรรดิที่
เข้มงวดกับระบบแบ่งชนชั้น ความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นสูงกับ
สามัญชนไม่มีทางเป็นไปได้แน่นอน

ถึงแม้พยายามจะไม่ทำอย่างนั้น แต่สายตาของผมกลับ
เฝ้าแต่มองไปทางเอเวลินาอยู่เรื่อย ผมอยากถามเธอเหลือเกิน
ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ดิเอโก มองอะไรอย่างนั้นคะ”

เอลิโอนอราที่อยู่ข้างๆ สังเกตพฤติกรรมของผม ในตอนนั้นเองผมจึงตั้งสติกลับคืนมาพร้อมกับสายหัว

“ไม่มีอะไร ไปเต้นรำสักเพลงไหม”

“ดีเลยคะ”

ผมพาเอลิโอนอราออกไปยังฟลอร์เต้นรำ เสียงซุซชิบินินทาเอลิโอนอรายังดังไม่หยุด และผมรู้ว่าควรต้องให้กำลังใจเพื่อไม่ให้เธอท้อแท้ไปเสียก่อน

“วันนี้ดีเอโกดูแปลกๆ ไปนะคะ เหมือนกับว่าอยู่แต่ตัวแต่ใจลอยไปที่อื่นแล้ว”

“หมายความว่าไง”

ผมยกมือขึ้นโอบรอบเอวเอลิโอนอราเมื่อดนตรีเริ่มบรรเลงฮิป เอลิโอนอราเปล่งเสียงคล้ายกับกลั้นหายใจและไม่พูดอะไรต่อ

“จะอยู่อย่างนั้นไปจนเพลงจบเลยหรือไง ถึงจะเป็นอย่างนั้นไปก็ไม่น่าจะทำให้ขนาดเปลี่ยนไปหรอกนะ...”

“โอ้ จริงๆ เลย! ช่วยทำเป็นไม่รู้หน่อยได้ไหมคะ เมื่อวานฉันเครียดมากจนเผลอกินเค้กช็อกโกแลตเข้าไปทั้งก้อนเลยคะ”

เอลิโอนอรามองค้อนผมพร้อมกับเผยความขุ่นเคืองใจออกมา ผมจึงจิกจี๋เธอเบาๆ

“ไม่ต้องห่วงหรอก เธอจำเป็นต้องเพิ่มน้ำหนักอีก”

“ไม่ได้ค่ะ ฉันอยากดูสวยกว่าใครๆ ดิเอโกจะได้ไม่เมินฉันไงคะ”

“ฉันไม่เคยทำอย่างนั้นซะหน่อย”

“โกหก”

เอลิโอนอราจ้องผมเขม็งทั้งที่ยังยิ้มแยม

เพราะว่าเธอรู้จักแค่ผมมาตั้งแต่เด็ก เธอจึงต้องการครอบครองความสนใจของผมแต่เพียงผู้เดียว ผมเข้าใจเหตุผลของเธอดีจึงแสร้งทำเป็นเอาชนะไม่ได้และไม่ใส่ใจเอาความอะไรเอลิโอนอร่า

แต่ไม่คิดว่าตอนนี้เธอจะยังเป็นเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน
ถึงแม้จะโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ตาม ผมสนใจเอลินาก็จริง แต่ก็
แค่ชั่วคราวเท่านั้น เพราะไม่คิดว่าเอลิโอนอร่าจะสังเกตเห็นได้ใน
เวลาสั้นๆ อย่างนี้

ไม่รู้จะทำไม่ว่า โซเฟียถึงโผล่เข้ามาในหัวของผม เลดีที่
ผมเคยพยายามสานสัมพันธ์ด้วยคนนั้นกลายมาเป็นเพื่อนของ
เอลิโอนอร่าก่อนจะขาหักและเสียโฉมจนทำให้ไม่ได้เจอกันอีก
เลย

ผมจำได้ว่าเอลิโอนอร่าดูไม่ค่อยเสียใจเท่าไร แม้แต่ใน
วันที่โซเฟียกลับไปยังดินแดนของเดลฟีลูเซีย...

“คิดอะไรอยู่คะ เกี่ยวกับคุณหนูที่อยู่ข้างๆ ท่านด
ยุกเบลลา-บิตีหรือเปล่าคะ”

เสียงของเอลิโอนอร่าดังเข้าหูผม พอก้มหน้าลงไปมอง
ปรากฏว่าเธอยังคงยิ้มแย้มไม่เปลี่ยน

“ความหึงหวงไม่ใช่ความรู้สึกที่น่ายินดีเท่าไหร่นะเอลิโอนอร่า
เพราะสุดท้ายแล้วคนที่ได้เป็นพระชายาก็คือเธอ”

ผมยิ้มตอบเอลิโอนอรา เมื่อเห็นว่าผมมองเห็นความคิด
ในใจของเธออย่างทะลุปรุโปร่ง เธอก็ชักสีหน้า

“ฉันไม่ได้หึงหวงซะหน่อย...แค่สงสัยว่าดิเอโกสนใจผู้หญิง
ที่มีคู่แล้วด้วยหรือ”

“สถานะเท่าเทียมกันไม่ทันไรก็ปากเก่งแล้วนะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยสนใจฉันหน่อยสิคะ ถ้าดิเอโกไม่ชายต
มองผู้หญิงอื่นแต่แรก ฉันก็คงไม่พูดเรื่องนี้หรอกค่ะ”

“สรุปแล้วฉันเป็นคนผิดใช่ไหม”

“ค่ะ”

“ตอบไวเชียวนะ”

เมื่อดนตรีจบลง ผมจึงเดินควงแขนเอลิโอนอราลงจาก
พลอร์ตันร้าและว่าจะกลับไปนั่งตรงที่สำหรับผู้ทรงเกียรติ แต่
เอลิโอนอรากลับหยุดเดินและชะเง้อชะแง้มองไปรอบๆ

“เป็นอะไร หิวหรือ”

“ฉันกำลังลดน้ำหนักอยู่นะคะ”

“แล้วไหนบอกว่าเมื่อคืนกินเค้กไปตั้งหนึ่งก้อน”

“เพราะอย่างนั้นฉันถึงได้ตั้งใจจะลดน้ำหนักอีกครั้งตั้งแต่วันนี้ไงคะ”

“แล้วกำลังมองหาอะไรอยู่ล่ะ ทำไมไม่เห็นจะสนใจฉันบ้างเลย”

ผมพูดพลางวางมือลงบนแก้มของเธอ แก้มที่ร้อนผ่าวภายในพริบตาเริ่มเปลี่ยนเป็นสีชมพู เอลิโอนอรากลอกตาไปมาและพูดว่า

“ฉันสงสัยนะคะว่าคุณหนูที่ดิเอโกจ้างเอาไว้ เมื่อไหร่จะไปไหนแล้ว”

“ก็คงอยู่ที่ไหนสักแห่งนั่นแหละ เรื่องนั้นมันสำคัญด้วยหรือ”

“ขนาดเห็นไกลๆ ยังมองออกว่าสวย ฉันเลยว่าจะลองถามเคล็ดลับหน่อยค่ะว่าทำให้คุณหลงใหลได้อย่างไร”

“เธอคิดอย่างนั้นจริงหรือเอลิโอนอร่า”

“ไม่อยากจะเชื่อ เมื่อวานยังส่งเสียงดังอยู่เลยว่าเตรียมตัว
เป็นพระชานาแล้ว

ผมส่ายหน้าพร้อมกับลากเอลิโอนอราไป ไม่ว่าเอเวลินา
จะอยู่ที่ไหนก็มักจะมีเลอันโดรอยู่ด้วยเสมอ แต่ว่าเอลิโอนอรา
กับเลอันโดรมีความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยลงรอยกันเท่าไรไม่ใช่หรือ
ทำไมผมถึงต้องเป็นคนเตือนความจำเธอเรื่องนั้นด้วย

“คู่หมั้นของฉันไปสนิทกับดยุกเบลลาบิตีตั้งแต่เมื่อไหร่
กัน”

เมื่อพูดถึงเลอันโดรต่อหน้า ท่าทีของเอลิโอนอราจึงอ่อน
ลงเล็กน้อย จากนั้นเธอก็พึมพำอย่างหงอยๆ

“ท่านดยุกเบลลาบิตีไม่ชอบฉันค่ะ”

“แล้วเธอยังจะไปหาเอเวลินาอย่างนั้นหรือ”

“คุณหนูคนนั้นชื่อเอเวลินาสินะคะ”

ผมแค้นหัวเราะหึๆ แต่ไม่พูดอะไร เห็นได้ชัดว่าเอลิโอนอรา
ถามย้ำเพราะอยากรู้ว่าผมรู้จักชื่อเอเวลินาอยู่แล้วใช่ไหม

“เดี๋ยวก็มีโอกาสได้รู้จักกันสักวันหนึ่งนั่นแหละ ไม่เห็นจำเป็นต้องรีบร้อนเลย”

เมื่อได้ยินอย่างนั้นเอลิโอนอราจึงพยักหน้า

ความจริงแล้วไม่มีเหตุผลที่ผมจะไม่แนะนำเอเวลินาให้เอลิโอนอรารู้จัก ถ้าไม่นับเรื่องที่เอลิโอนอราเป็นคู่หมั้นของผมอย่างเป็นทางการ การที่ผมรู้สึกชอบเอเวลินาแค่ชั่วครู่ก็ไม่น่าจะเป็นปัญหาอะไร เพราะมันเกิดขึ้นตอนที่ผมไม่รู้ว่าเธอเป็นผู้หญิงของเลอันโดร

อย่างไรก็ตาม ผมคิดว่าผู้หญิงสองคนนี้ไม่รู้จักกันน่าจะดีกว่า ซึ่งมันอาจจะเป็นผลจากการที่ผมนึกถึงโซเฟียขึ้นมาเมื่อสักครู่นี้ก็ได้

“ความรู้สึกคือสิ่งที่ไม่ควรมองข้ามโดยเด็ดขาด”

ถึงแม้ว่าวันเกิดจะเวียนมาทุกปี แต่ในปีนี้ความทรงจำต่างๆ ในอดีตกลับผุดขึ้นมาบ่อยๆ จนน่าประหลาด นั่นอาจเป็นเพราะได้ยินข่าวว่าคนของตระกูลเบลลาบิตีจะมาร่วมงานเลี้ยง

ทั้งที่แต่ก่อนไม่ค่อยมาและอ้างว่าต้องเดินทางไกลทุกครั้งไม่ว่าจะปีที่แล้วหรือสองปีก่อน

“ว่าอย่างไรหรือพะยะค่ะฝ่าบาท”

หัวหน้ามหาดเล็กที่กำลังรินไวน์ใส่แก้วเงยหน้าขึ้นพลง
เอ่ยถาม

เมื่อไวน์กระเซ็นมาเปื้อนปลายแขนเสื้อเล็กน้อย ผมก็
ขมวดคิ้ว

“รู้ไว้ซะด้วยว่าเจ้าโชคดีมากที่ฉันไม่ได้ปกครองแบบ
เผด็จการ”

เนื่องจากเป็นวันพระราชสมภพของจักรพรรดิจึงต้องมีการเฉลิมฉลอง แต่เรื่องนี้ก็น่าหงุดหงิดมากพออยู่แล้ว ยังต้องมาเจอหัวหน้ามหาดเล็กที่ไม่ได้เรื่องอีก ถึงแม้สาเหตุจะมาจากที่ผมพิมพ์ขึ้นมากคนเดียวกก็ตาม

“ทรงบอกว่ายามองข้ามอะไรหรือพะยะค่ะ กระหม่อมแก่
แล้ว หูไม่ค่อยดีเท่าไร...ฮ่าๆ”

“พูดอย่างกับภูมิใจอย่างนั้นแหละ ช่างเถอะ ออกไปได้แล้ว”

ผมยกแก้วไวน์ในมือขึ้นมาจิบดับกระหาย แต่ดูเหมือนว่าไม่ได้มีแค่หัวหนำหมาดเล็กเท่านั้นที่อายุมากขึ้น ดูจากที่นั่งอยู่เฉยๆ แล้วคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย แสดงว่าผมก็น่าจะเริ่มแก่แล้วเหมือนกัน

ผมยิ้มอย่างขมขื่นพร้อมกับยกไวน์ขึ้นมาจิบอีกอีก แต่ถึงกระนั้นก็ต้องขอบคุณอายุที่มากขึ้นด้วยที่ทำให้ผมได้เรียนรู้วิธีเมินเฉยต่อคำขอร้องของพวกขุนนางที่ต้องการให้ผมแต่งตั้งจักรพรรดินีก่อนที่จะสายเกินไป

อย่างไรก็ตาม ผมไม่ได้ตั้งใจจะตำหนิความผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ของหัวหนำหมาดเล็กเลย ในเมื่อเขายกเรื่องความแก่ขึ้นมาพูดก่อน แล้วผมจะพูดอะไรต่อได้อีก

“สุขสันต์วันเกิดเพคะฝ่าบาท!”

เสียงอันร่าเริงของอาเลี่ยนาลอยมาเข้าหูทันทีที่วางแก้วลง เสียงของเธอดังกังวานเหมือนอศวินผู้กล้าหาญที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งมากกว่าเด็กสาวที่กำลังจะบรรลุนิติภาวะเสียอีก

ถ้าได้รู้ว่าเธอยึดแน่นต่อหน้าผมด้วยสีหน้าตื่นเต้นดีใจขนาดนั้น เลอันโดรน่าจะไววายน่าดู

“ขอบใจนะ ปกติก็ดูอารมณ์ดีอยู่แล้ว แต่วันนี้ดูอารมณ์ดีเป็นพิเศษเชียวนะ”

“ได้พบฝ่าบาทเช่นนี้จะไม่อารมณ์ดีได้ยังไงเพคะ วันนี้ก็ทรงหล่อเช่นเคยนะเพคะ”

อาเลเซียนายกนิ้วโป้งขึ้นทั้งสองข้าง พอได้เห็นใบหน้าที่ผสมผสานกันระหว่างเอเวลินากับเลอันโดรอย่างละครึ่ง ผมก็เกิดความรู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก

ไม่รู้ว่าเจ้าเด็กคนนี้รู้หรือเปล่าว่าพ่อของเธอเคยข่มขู่ผมว่าถ้าทำอะไรแบบนี้อีกจะไม่ดูอยู่เฉยๆ แน่ ตอนที่ผมให้ตุ๊กตาเป็นของขวัญแสดงความยินดีที่เอเวลินาตั้งครรภ์

ตอนนั้นเลอันโดรโกรธเป็นฟืนเป็นไฟจนถ้าใครมาเห็นเข้าคงคิดว่าผมส่งยาพิษไปให้แน่ๆ

ต้องขอบคุณเอเวลินาซึ่งเป็นคนกลาง เธอรู้สึกอายจึงตะโกนบอกให้เลอันโดรพอได้แล้ว เพราะไม่กล้าตำหนิผมซึ่ง

เป็นถึงจักรพรรดิ เลอันโดรที่เป็นถึงเจ้าของตระกูลใหญ่อย่าง
เบลลาบิตีถึงกับน้ำตาคลอต่อหน้าพวกคนรับใช้

“ถึงจะพูดเช่นนั้น ฉันก็ไม่มีอะไรให้หรอกนะ ฉันโดนชม
บ่อยจนเบื่อแล้ว”

“แต่ถึงอย่างนั้นก็ทรงชอบทุกครั้งที่ได้ยินไม่ใช่หรือเพคะ”

ผมไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไรดีนอกจากคำตอบที่ว่า ก็ไม่
เชิง ผมจึงแค่ยิ้มบางๆ แต่ก็อดสับสนไม่ได้เมื่อได้ยินคนที่มี
หน้าตาคลายกับเอเวลินาอย่างกับแกะพูดอะไรที่ไม่คาดคิด
เช่นนั้น

“ท่านดยุกเบลลาบิตีไม่ได้บอกหรือว่าห้ามมาเล่นกับลูก
อย่างฉัน”

“บอกเพคะ! พ่อฉันไม่ไหวเลย ไม่รู้ทำไมถึงเอาแต่เรียก
ฝ่าบาทว่าลูกตลอดเลยเพคะ ฝ่าบาทต้องทรงตอบโต้พ่อว่า
หุบปากบ้างนะเพคะ”

“หุบปากอย่างนั้นหรือ ไปเรียนคำแบบนั้นมาจากใครกัน”

“หม่อมฉันเรียนมาจากที่แม่พูดกับพ่อเพคะ! แต่เคยได้ยินแค่ครั้งเดียวเพคะ”

อาเลี่ยนห้าวเราะคิกคัก

เจ้านั้นทำอะไรกันแน่ ถึงทำให้คำแบบนั้นออกจากปาก เอเวลินาที่จิตใจดีและอ่อนโยนได้ ผมสงสัย แต่ถ้าพิจารณาดูจากพฤติกรรมต่างๆ ของเลอันโดรที่เอาแต่ตามเอเวลินาแจรากับ หึงคำว่าช่วงความรักจี๊ดจางลงถึงขยะไปแล้วก็พอจะเข้าใจได้

“ทรงสงสัยอะไรหรือเพคะ เดี่ยวก่อนนะ หม่อมฉันก็มีเรื่องสงสัยอยากถามฝ่าบาทเหมือนกันเพคะ บางครั้งพ่อก็มักจะพูดจาเหลวไหลว่าฝ่าบาททรงแอบรักแม่ข้างเดียว จริงไหมเพคะ”

“ไม่รู้สิ คิดว่ายังไงล่ะ”

ผมเฝ้าตามองอาเลี่ยนด้วยความสนใจ ตระกูลเบลลาบิตี เป็นตระกูลที่มีอำนาจมากที่สุดรองจากจักรพรรดิ ไม่รู้ว่าผมคิดไปเองหรือเปล่าว่าลำดับของเลอันโดรซึ่งเป็นผู้นำตระกูลดูเหมือนจะต่ำที่สุดในครอบครัว ทั้งโดนภรรยาสั่งให้หุบปากและโดนลูกสาวบอกว่าพูดจาเหลวไหล...

“หม่อมฉันคิดว่าเป็นเรื่องจริงเพคะ เพราะแม่ของพวกเรา
สวยสุดๆ ไปเลยไม่ใช่หรือเพคะ”

“สวยสิ เธอเป็นสาวสวยที่น่าประทับใจมากตั้งแต่แรก
เห็น”

ผมตัดสินใจไม่พูดออกไปว่าไม่ใช่แค่รูปร่างหน้าตาเพียง
อย่างเดียว แต่กิริยาท่าทางของเธอยังมีเอกลักษณ์อีกด้วย
เพราะคงไม่มีประโยชน์อะไรที่จะเล่าเรื่องซ้ำชั้นให้อาเลเยนา
ฟังว่าสมัยที่แม่ของเธอยังเป็นสาวใช้ นอกจากจะเคยพยายามใช้
ที่เขี่ยบุหรี่ฟาดชนชั้นสูงแล้ว ยังแตะต้องของลับของเจ้าชายด้วย

“โอ๊ะ ทรงไม่ปฏิเสธเลยนะเพคะ แม่เองก็ยอมรับว่า
ฝ่าบาททรงมีรูปโฉมงดงามเช่นกัน พอได้ยินอย่างนั้น พ่อก็รีบ
เถียงทันทีเลยเพคะว่าตัวเองทำงานกลางคืนเก่งกว่า แล้วแม่
ก็หันมองพ่อและสั่งให้หุบปากเพคะ ว่าแต่ว่างานกลางคืนคือ
อะไรหรือเพคะฝ่าบาท”

แล้วมาถามเรื่องนี้กับผมทำไมเนี่ย แต่ก็สมควรแล้วที่จะ
โดนสั่งให้หุบปาก พูดเรื่องอย่างนั้นต่อหน้าเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติ

ภาวะได้อย่างไรกัน ไม่ว่าจะถูกความอิจฉาบังตาแค่ไหนก็ไม่ควร
ทำอย่างนั้น

“อาเลี่ยนา ลองไปถามท่านดยุกเบลลาบิตูติ”

“ความจริงแล้วหม่อมฉันรู้พะคะ หม่อมฉันเลวร้ายที่ไม่รู้
ประสีประสามาแล้วนะพะคะ”

“...”

ผมเดาไม่ออกเลยว่าอาเลี่ยนามีนิสัยเหมือนใครกันแน่
ถึงได้มีความกล้าก้ำกั้นถึงขนาดนี้ เมื่อเห็นผมทำสายตาเหมือน
ไม่อยากจะเชื่อ อาเลี่ยนาจึงยิ้มแย้มอย่างร่าเริง

“ฝ่าบาทพะคะ หม่อมฉันเหมือนแม่ใช่ไหมพะคะ”

“เหมือนสิ”

“ทรงทราบไหมพะคะ ปีน้าหม่อมฉันจะเป็นผู้ใหญ่แล้ว
พะคะ”

“ถึงเวลาแล้วหรือ ยินดีด้วยนะ”

ผมปรบมืออย่างไรรำรมน์ มิน่าละช่วงนี้เสียงของพวก
ขุนนางที่บอกให้แต่งตั้งจักรพรรดินีถึงได้ดังขึ้นทุกวัน นี่ผม
ครองราชบัลลังก์มานานถึงขนาดนี้แล้วหรือ พอใช้ชีวิตประจำวัน
เหมือนเดิมทุกวันจึงไม่รู้ตัวเลยว่าเวลาผ่านไปแค่ไหนแล้ว

“แสดงว่าหม่อมฉันใกล้จะถึงวัยที่แต่งงานได้แล้ว
แล้วเมื่อไหร่ฝ่าบาทจะทรงแต่งตั้งจักรพรรดินีหรือเพคะ”

อาเลี่ยนาเอ่ยถามพลางเอียงคอสงสัย ถึงขั้นโดนเด็กน้อย
ป่วนแล้วหรือเนี่ย ชีวิตผมน่าจะจบสิ้นแล้ว ผมคิดพลางถอนหายใจ
เฮือกใหญ่

“ฉันไม่คิดจะทำอย่างนั้นเลย ต่อให้ฉันตายไป บรรดา
พี่น้องของฉันก็สืบทอดราชบัลลังก์ได้ ฉันจึงไม่มีแผนจะสืบทอด
วงศ์ตระกูล”

“พูดถึงขนาดนี้แล้ว ฝ่าบาทน่าจะทรงเดาออกนะเพคะว่า
หม่อมฉันกำลังจะพูดอะไร”

“โลกนี้เป็นบ้าไปหมดแล้วสินะ”

ผมกระดกไวน์เข้าปากอีกๆ เคยได้ยินว่าอาเลเซียนาัมกใหญ่ใฝ่สูงเป็นประจำ แต่ไม่คิดว่าเธอจะทะเยอทะยานถึงขนาดนี้

เธอคิดว่าตัวเองอายุห่างกับผมเท่าไรกันแน่ แนนอนว่าเคยมีเหตุการณ์ที่เลวที่อายุนราราวคราวเดียวกับอาเลเซียนาพยายามจู่โจมผมบ่อยๆ แต่ผมก็แค่ปฏิบัติกับพวกเธอทุกคนเหมือนเป็นคนบ้า

“ทำไมล่ะ ท่านดยุกเบลลาบิตีไม่ยกตำแหน่งผู้สืบทอดให้หรือ”

“เปล่าเพคะ ตำแหน่งดยุกคนต่อไปถูกกำหนดไว้แล้วว่าต้องเป็นหม่อมฉันอย่างแนนอนเพคะ”

“ถ้าอย่างนั้นเธอกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่...”

“หม่อมฉันยังไม่พอใจกับตำแหน่งดยุกเพคะ เพราะหม่อมฉันอยากเป็นจักรพรรดินีเพคะ”

อาเลเซียนาพูดพลางทำตาเป็นประกายระยิบระยับ เธอพูดเรื่องนี้อาจทำให้ใครหลายคนหลังน้ำตาได้อย่างมั่นใจเสียจนผมคิดไม่ออกเลยว่าควรตอบว่าอะไรดี

“บอกว่ายากเป็นจักรพรรดิยังดีซะกว่า”

“โห หม่อมฉันจะพูดอย่างนั้นต่อหน้าฝ่าบาทได้ยังไงเพคะ”

“เธอพูดเหมือนว่าถ้าฉันไม่ใช่จักรพรรดิจะพูดได้อย่างนั้นแหละ”

“ก็อาจจะเป็นไปได้นะคะ”

“ท่านดยุกเบลลาบิตี้อบรมสั่งสอนธิดามาได้ดีจริงๆ”

“ขอบคุณสำหรับคำชมเพคะ อี๋”

“ไม่สิ ดูเหมือนว่าเธอจะได้อิทธิพลมาจากฝั่งดัชเชสมากกว่านะ”

ผมถอนหายใจอีกครั้ง

อาเลียมักจะทำให้อาเตรียนเสียกำลังใจตั้งแต่เด็กด้วยการบอกว่าตัวเองจะได้เป็นดยุกคนถัดไป แถมยังขู่ว่าถ้าเขามีความคิดจะเป็นดยุกคนถัดไปแม้แต่นิดเดียวก็ให้ล้มเลิกความคิด

นั้น แต่ไม่ใช่แค่นั้น นี่เธอยังเล็งตำแหน่งจักรพรรดินีไว้ด้วยหรือ
เนี่ย

ถึงแม้ว่าตอนนี้จะยังอยู่ด้วยกันได้อย่างสงบ แต่อีก
เดี๋ยวเล่นันโตรน่าจะมองราชวงศ์เป็นศัตรูคู่อาฆาตแน่ๆ ผมเดา
ไม่ออกเลยว่าเขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไรถ้าลูกสาวเพียงคนเดียว
บอกว่าอยากจะเป็นจักรพรรดินี

“อยู่นี่เองอาเสียนา บอกแล้วไงว่าอย่าไปไหนมาไหนในที่
ที่อันตรายคนเดียว”

เสียงเล่นันโตรดังขึ้นระหว่างที่ผมกำลังลุ่มใจทำให้ผม
รู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก

ได้โปรดเลิกพาลูกสาวที่คิดว่าจะปกครองแผ่นดินได้ด้วย
แค่ความทะเยอทะยานอย่างเดียวนะได้แล้ว ผมเงยหน้าขึ้น
พร้อมกับตะโกนเช่นนั้นในใจ

“ถวายเป็นมงคล ดวงตะวันแห่งจักรวรรดิ”

“พูดดีๆ สิเล่นัน”

“ถวายเป็นมงคลพะย่ะค่ะ”

คนที่เดินมายืนข้างๆ อาเลี่ยนไม่ใช่เลอันโตรเพียงคนเดียว พอเอเวลินาสะกิดสีข้างของสามีเพื่อส่งสัญญาณ เลอันโตรจึงแก้ไขคำพูดให้ถูกต้องด้วยใบหน้าไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“ถวายเป็นมงคลเพคะ ดวงตะวันแห่งจักรวรรดิ สุขสันต์วันเกิดเพคะฝ่าบาท”

เอเวลินาพูดพลางยิ้มอย่างเขินอาย

เธอยังดูอ่อนเยาว์จนไม่ยากเชื่อว่ามีลูกที่จะบรรลุนิติภาวะในปีหน้าทั้งสองคนแล้ว อันที่จริงเลอันโตรก็เหมือนกัน แต่ผมไม่ได้สนใจเขา

ความรู้สึกผิดที่เลอันโตรต้องถูกสาปแทนบันทอนจิตใจผมมาเป็นเวลานาน แต่ในระยะเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านมา เลอันโตรไม่เคยยกเรื่องคำสาปขึ้นมาพูดเลยสักครั้ง ทำให้พวกเรากลายมาเป็นคู่ปรับที่เข้ากันได้และอยู่ภายในขอบเขตที่พยายามไม่เผชิญหน้ากันให้ได้มากที่สุด

แต่ที่ทำอย่างนั้นได้อาจเป็นเพราะในตอนแรกสมาชิกตระกูลเบลลาบิตีไม่มาร่วมงานประจำปีของราชวงศ์เสียมากกว่า

“ฉันยังไม่ชินกับการเรียกเธอว่าดัชเชสเลย”

เมื่อผมยิ้มให้เอเวลินา เลอันโดรฆมวดคิ้วทันที

“ถ้าอย่างนั้นก็ทากาวแปะไว้สิพะย่ะค่ะ เพราะคนที่เรียกชื่ออีฟได้มีแค่กระหม่อมคนเดียวเท่านั้น”

เป็นไปตามที่คาดไว้จริงๆ เลอันโดรฆมอดแทรกเข้ามาในบทสนทนาทันที เขาไม่ยอมให้ผมคุยกับเอเวลินานานักหรอก

“นั่นแหละที่ฉันต้องการจะสื่อ ท่านดยุกเบลลาบิตี”

“คิดว่ากระหม่อมไม่รู้แผนการในใจของฝ่าบาทหรือ ทรงพยายามทำให้กระหม่อมคล้อยตามและอนุญาตให้เรียกชื่อเล่นอย่างนั้นหรือพะย่ะค่ะ”

ขาลือที่ว่าเลอันโดรอ่านใจคนอื่นได้ดูท่าว่าจะเป็นเรื่องจริงสินะ ผมตะลึง แต่ตั้งใจทำที่เป็นไม่สะทกสะท้านแล้วเอ่ยถาม

“ท่านดยุกเบลลาบิตีมาเพื่อแสดงความยินดีในวันเกิดฉันหรือว่ามาเพื่อโต้เถียงกันแน่”

“ทั้งสองพะย่ะค่ะ”

ท่าทีของเลอันโดรดูมั่นใจสุดๆ มองเพียงแวบเดียวก็รู้ได้
ทันทีว่าจุดประสงค์อย่างหลังน่าจะสำคัญกว่า ผมจึงไม่พูดถึงมัน
อีก

“นึกไว้มิผิด”

โต้เถียงไปแล้วจะได้อะไร มีแต่จะเจ็บคอเปล่าๆ ผมจึง
ยกไหล่เบาๆ

เอเวลินาหวดขมับตัวเองพร้อมกับทำหน้าที่เหมือนกับปวด
หัว

“พอทั้งคุณนั่นแหละค่ะ เป็นผู้ใหญ่แท้ๆ แต่กลับทำตัวเป็น
เด็กต่อหน้าเด็กอยู่ได้”

“แต่คนที่เป็นสามีของดัชเชสเริ่มก่อนนะ”

ผมพูดพลางชี้ไปที่เลอันโดร เมื่อเห็นอย่างนั้นเลอันโดรก็
เลิกคิ้ว

“ไม่ทราบว่าคุณบาททรงทราบหรือไม่พะย่ะค่ะว่าใครที่
พยายามจะเรียกชื่อภรรยาของคนอื่นก่อน”

“ฉันไม่รู้เลย”

“อีฟ ฉันน่าจะคุยกับฝ่าบาทไม่เข้าใจแล้วละ”

“ประธานโทษนะคะ ฉันบอกมาให้หยุดใจ ทั้งสองคนเลย”

“ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะ”

“ฉันก็ไม่ใช่ตัวการ”

เฮ้อ ใครบางคนส่งเสียงอย่างเหนื่อยหน่ายใจ ผมคิดว่า น่าจะเป็นเอเวลินาแน่ๆ แต่เธอกำลังทำสีหน้าสมเพชอยู่ แสดงว่าเจ้าของเสียงคืออาเลี่ยนา

“หม่อมฉันคิดว่าฝ่าบาทจะทรงสง่างามชะอีก แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่ ทรงมาอยู่ระดับเดียวกับพ่อได้ยังไงเพคะ”

“ดัชเชส ลูกสาวของเธอกำลังดูหมิ่นฉันอยู่นะ”

ผมฟ้องเอเวลินา แต่เอเวลินากลับแค่เกาแก้มราวกับ ตัดสินใจลำบาก

“เรียกว่าเป็นการดูหมิ่นได้ด้วยหรือเพคะฝ่าบาท ว่ากันตามตรงมันก็เป็นเรื่องจริงนะเพคะ”

“ใช่ไหมคะแม่ มาพระราชวังที่ไร พ่อจะชอบทำตัวแปลก
ทุกที ทั้งที่มีอัศวินคอยคุ้มกันอยู่เยอะเยอะ ไม่เห็นว่าจะอันตราย
ตรงไหน”

“อาเลี่ยนา ไม่มีที่ไหนอันตรายไปกว่าพระราชวังอีกแล้ว”

เลอันโดรพูดแทรกอีก

อันที่จริงแล้ว ทั้งเหตุการณ์ที่เอเวลินาเกือบตายเพราะตก
ไปในทะเลสาบ ทั้งเรื่องที่เลอันโดรได้รู้เงื่อนไขเกี่ยวกับคำสาปก็
ล้วนแต่เกิดขึ้นในพระราชวังทั้งนั้น เพราะฉะนั้นจึงไม่แปลกที่
เขาจะมองว่าพระราชวังไม่ใช่ที่ที่ปลอดภัย

ไม่ใช่เรื่องที่จะลืมได้ภายในชั่วข้ามคืน ผมเองก็พอจะ
เข้าใจเลอันโดรจึงเลือกที่จะไม่ได้เถียง

สุดท้ายแล้วบทสนทนาระหว่างผมกับเอเวลินาก็ถูกขัด
อีกจนได้ แค่พูดคุยกันนิดเดียวไม่ได้ทำให้สีกกร่อนเสียหน่อย
เลอันโดรหวังกรรยามากเกินไปหรือเปล่า

“แล้วมันอันตรายยังไงคะ”

อาเลี่ยนาเอ่ยถามด้วยความอีตอัดใจ เลอันโตรทำสีหน้า
จริงจังขณะหันไปมองรอบๆ หนึ่งครั้งและเอ่ยว่า

“ลูกมองไม่เห็นพวกคนเลวที่ไม่บริสุทธิ์ใจและเพ่งเล็งลูก
อยู่ใช่ไหม แต่พ่อมองเห็นทุกอย่าง เพราะลูกน่ารักเหมือนอีฟไง”

ถึงดยุกเบลลาบิตีจะเป็นคนโง่ แต่ก็ไม่ใช่โง่แบบ
ธรรมดาๆ ในสมัยเป็นนักเรียน อาเลี่ยนาเคยเอาชนะพวก
ลูกชายของชนชั้นสูงที่ไฝฝั่นจะเป็นอัศวินได้ทั้งหมด ขาวนี้
แพร่กระจายไปทั่วทั้งพระราชวัง

ใครกันแน่ที่อันตราย ผมเจียหู่ฟังบทสนทนาของพวกเขา
ด้วยท่าทางเอาจริงเอาจัง

อาเลี่ยนาลูบแก้มตัวเองเบาๆ และพูดว่า

“แต่หนูว่าตัวเองหน้าเหมือนพ่อมากกว่านะคะ อาเตเรียน
ต่างหากที่เหมือนแม่”

“ตอนนี้รู้แล้วใช่ไหมว่าพระราชวังเป็นที่ที่อันตราย”

แสดงว่าไม่ใช่เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต แต่เป็นเพราะ
พวกผู้ชายที่เล็งอาเลี่ยนาอยู่สินะ พอฟังแล้วก็รู้สึกพูดไม่ออกเลย

“หนูบอกว่าเหมือนพ่อไงคะ ทำไมไม่ฟังหนูบ้างเลย”

“นั่นแหละนิสัยของพ่อเขา น่าจะแก้ไม่ได้ไปตลอดทั้งชีวิตเลยมั้ง”

เอเวลินาหัวเราะพรี๊ด ส่วนอาเลเซียนาก็พยักหน้าหงิกหงัก และทำหน้าที่เป็นเชิงบอกว่า “ที่พูดมาก็ถูก”

“แล้วทำไมถึงให้หนูมาที่พระราชวังแสนอันตรายคนเดียวล่ะ อาเตรียมไปไหน”

“อาเตรียมออกไปกับฟลาเวียนนะ เห็นว่าจะไปเดินรับลม”

“อะไรนะ”

มุมปากของอาเลเซียนาดำลงทันที พอเห็นอย่างนั้นก็ขมลูกอย่างบอกไม่ถูก เพราะเธอดูเหมือนเล่นอันโตรจนน่าตกใจ

“ทำไมท่านดยุกเบลลาบิตีไม่พาดัชเชสกับธิดาออกไปข้างนอกล่ะ ไปหาของหวานอร่อยๆ สักชิ้นให้ดัชเชสกินดีกว่ามาจ้องหน้าฉันแบบนี้ละ”

“ถึงฝ่าบาทจะไม่ตรัสเช่นนั้น กระหม่อมก็คิดจะทำอย่างนั้นอยู่แล้วพะยะค่ะ อย่าทรงเข้ามายุ่มยามเรื่องในครอบครัวดีกว่าพะยะค่ะ”

เลอันโตรยกมูมปากขึ้นส่ายยิ้ม ดวงตาสีน้ำเงินของเขาแทบลุกเป็นไฟ ผมจึงหลบตาพร้อมกับโบกมือ ต่อล้อต่อเถียงกับคนที่ทำตัวไม่สมกับอายุไปก็มีแต่ผมซึ่งเป็นปัญญาชนจะเสียหาย

“ตรงนั้นมีพุดดิงหลายชนิดที่ดัชเชสชอบด้วยนะ”

“อีฟกินพุดดิงจากคฤหาสน์มามากพอแล้ว”

“ขอประทานโทษนะคะ ทั้งสองคนอายุเท่าไรกันคะเนี่ย”

เอเวลินาพูดอย่างเอือมระอาและเป็นฝ่ายเดินออกไปก่อน ซึ่งแน่นอนว่าเธอเดินไปบริเวณที่ผมได้เตรียมพุดดิงไว้รอแล้ว เมื่อเธอเดินไปโดยไม่สนใจเลอันโตร เลอันโตรก็ทำหน้าบึ้งเหมือนกับถูกทิ่ม

“เลอัน ไม่มาหรือคะ” ไหนบอกอาเลี่ยนว่าอันตราย แล้วจะปล่อยให้ฉันอยู่คนเดียวงั้นหรือ”

“ปะ...เปล่าอะ อย่าไปคนเดียวสิ”

เมื่อเอเวลินาเบือนหน้ากลับมาถาม สีหน้าของเลอันโดรก็สโตสขึ้นทันตาเห็นราวกับไม่เคยทำหน้าที่บั้งมาก่อน เขาเขม่นมองผมด้วยสายตาขุ่นเคืองอีกครั้งก่อนจะเดินตามเอเวลินาไป

“ไม่ว่าจะยี่สิบปีก่อนหรือตอนนี้ พ่อแม่ของเธอก็ไม่เปลี่ยนไปเลยสักนิด”

“ตายจริง...จากแบบนั้นนายซำตั้งยี่สิบปีเลยหรือเพคะ หม่อมฉันดูจนเบื่อแล้วเพคะ”

อาเลเยนาพึมพำราวกับตกใจ

ผมลูบแก้มไวน์ที่มีไวน์เหลือเพียงก้นแก้วพลาจมองดูแผ่นหลังของเอเวลินา พอหันหน้ากลับมาอีกทีจึงเห็นว่ามิดีคหนุ่มรูปงามอายุรุ่นราวคราวเดียวกับอาเลเยนาเดินเข้ามาข้างหลังเธอ

“อาเลเยนา ได้ยินว่าอยากเป็นจักรพรรดินีหรือ”

“ฉันเพิ่งพูดไปเมื่อไม่กี่วันเองนะ ทำไมถึงรู้เรื่องแล้วล่ะ”

“เพราะนั่นเขาถึงได้พูดกันว่ากำแพงมีหูประตูมีตาไงล่ะ”

เด็กหนุ่มมีสีหน้ากังวลอย่างบอกไม่ถูก แต่น้ำเสียงกลับราบเรียบราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

อาเลี่ยนาส่งเสียงฮัมฮัมเหมือนเป็นการยอมรับแล้วว่ามือเด็กหนุ่มหับ

ผมมองดูภาพนั้นก่อนจะหันหน้ากลับไปมองทางฝั่งฝูงชนที่เอเวลินาหายตัวเข้าไป เนื่องจากตระกูลเบลลาบิตีมาเยือนพระราชวังในรอบสามปี ผมจึงรู้สึกว่างานเลี้ยงที่มักจะนำเป็อดูสนุกเป็นพิเศษ

“ฝ่าบาท พวกเราขอตัวก่อนนะเพคะ”

“ตามสบายเลย”

ผมตอบรับอาเลี่ยนาที่พูดอย่างร่าเริงโดยไม่แม้แต่จะหันไปมอง

ถึงแม้จะถูกผู้คนมากมายบดบัง แต่ก็มองหาหญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลอ่อนได้ไม่ยาก

สิ่งที่เรียกว่าความรักคืออะไรกันนะ ความจริงแล้วผมยังไม่เคยเข้าใจมันเลย เอลิโอนอราเคยพูดว่าการแต่งงานเป็นเรื่องของความรัก ถ้าอย่างนั้นที่ผมอยู่คนเดียวมาจนถึงตอนนี้เป็นเพราะรักเอเวลินาอย่างนั้นหรือ

แต่ผมไม่อยากเป็นคนที่มีความรู้สึกเช่นนั้นให้กับหญิงสาวที่แต่งงานแล้ว ผมหัวเราะเยาะตัวเองและเรียกหัวหน้านหาดเล็กมาหา วันนี้เป็นวันเกิดทั้งที ไม่เห็นจำเป็นต้องคิดอะไรให้มันซับซ้อนเลย

เมื่อสักครู่ที่ผมเพิ่งได้รับของขวัญวันเกิดที่ดีที่สุด ขอแค่ได้เจอตระกูลเบลลาบิตีเป็นครั้งคราวแบบนี้ ผมก็ไม่หวังอะไรอีกแล้ว ผมมองดูไวน์สีม่วงที่ถูกกรินจนเต็มแก้วอย่างพึงพอใจ

“ฉันอยากเป็นจักรพรรดินีก็จริง...แต่ไม่น่าจะได้เป็นหรอกมัง”

อาเลี่ยนากำลังมองจักรพรรดิที่มดผมสีน้ำตาลอมแดงไว้ด้านหลังอย่างเรียบร้อยจากที่ไกลๆ นอกจากจักรพรรดิจะมีหน้าตาหล่อเหลาและยังดูหนุ่มกว่าอายุจริงทั้งที่อยู่วัย

สี่สิบกลางๆ และยังไม่แต่งตั้งจักรพรรดินีด้วย จึงมีหลายคนที่ยากจะแต่งงานกับเขา

แค่ได้พบจักรพรรดิเพียงครั้งเดียว เหล่าเลดี้ก็ต่างฝันเฟื่องว่าตัวเองอาจจะมีโอกาสได้เป็นจักรพรรดินี

อาเลี่ยนไม่เคยฝันเป็นจริงเป็นจังเหมือนพวกเธอ แต่ก็ยอมรับความจริงอย่างหนึ่งว่าตำแหน่งจักรพรรดินีค่อนข้างน่าสนใจทีเดียว

แต่แน่นอนว่าเธอไม่เคยมองจักรพรรดิที่อายุมากกว่าพ่อในฐานะผู้ชายคนหนึ่งเลย จักรพรรดิเองก็เช่นกัน เพราะฉะนั้นพอพูดออกไปว่าอยากเป็นจักรพรรดินี เธอจึงคิดว่าตัวเองน่าจะเสียสติไปแล้ว

แต่ความจริงแล้วเธอแค่พูดไปโดยไม่รู้ตัว เพราะถึงแม้ไม่ได้พบกันนาน แต่จักรพรรดิก็ยังคงสง่างามราวกับอัศวินขี่ม้าดำที่เคยเห็นในหนังสือนิทานสมัยเด็กเหมือนเดิม และด้วยความโมโหที่ทะเลาะกับฟลาเวียนด้วยเหตุผลไร้สาระเมื่อไม่กี่วันก่อน

“ค่อยยังชั่วหน่อย เพราะอาเลี่ยนารู้คำตอบอยู่แล้ว”

ฟลาเวียนพูดพร้อมกับรับน้ำผลไม้สองแก้วจากข้าราชการ
บริวารที่ผ่านมาพอดี

ถึงแม้ว่าเธอจะเอาแต่พูดไม่หยุดว่า “ฉันจะให้นายมาเป็น
ลูกเขยของบ้านฉัน” ตั้งแต่เด็กก็จริง แต่เขายังนั่งเฉยขนาดนั้น
ได้อย่างไรกัน อาเลเซียนารู้สึกมวนท้องแปลกๆ

“ดูอย่างตอนนี้สิ ฝ่าบาทยังทรงมองตามหลังแม้อยู่ตลอด
เลย แต่น่าจะทรงไม่รู้ตัว”

“ปล่อยไว้อย่างนั้นแหละ เธอจะเข้าไปยุ่งทำไม”

ฟลาเวียนยื่นแก้วเครื่องดื่มหนึ่งใบให้อีกฝ่าย อาเลียนา
หรีดตาลงพร้อมกับจ้องฟลาเวียนไม่วางตา

“ใครบอกว่าจะทำแบบนั้น ถ้าพ่อฉันไม่มีแม่ ฉันก็ไม่ได้
เกิดมานะ”

“แม้แต่พวกเด็กแถวบ้านยังรู้เลยว่าดุกกับดัชเชสรักใคร่
กลมเกลียวกันขนาดไหน”

“ฉันก็อยากมีชีวิตอย่างนั้นเหมือนกัน ถึงแม่จะชอบมอง
พ่อแล้วพูดว่า ‘น่ารักน่าเอ็นดูจังเลยคะ’...แต่ก็ยังชอบอยู่ดี
พ่อแม่ของฉันมักจะทำให้คนที่มองพวกเรามีความสุขเสมอ”

“เห็นด้วย”

“นั่นนะหรือท่าทางของคนที่บอกว่าเห็นด้วย”

เหมือนฉันกำลังรักเขาข้างเดียวมากกว่า

ความจริงแล้ว ช่วงนี้อาเลียมารู้สึกท้อแท้กับท่าที่อัน
เฉยชาของฟลาเวียน เธอพยายามทำตัวให้ดูน่ารักมาตั้งแต่ยัง
เด็ก แต่แทบไม่ได้อะไรกลับมา

เพราะฉะนั้นเธอจึงเปิดเผยความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ว่า
อยากเป็นจักรพรรดินีเพื่อลงใจฟลาเวียน แต่ดูตอนนี้สิ เขาทำ
เหมือนนับว่าเป็นเรื่องของคนอื่นเสียด้วยซ้ำ

ที่ฉันอยากหยิกแก้มขาว ๆ นั้นให้น้ำตาไหลไม่ใช่เพราะ
ฉันใจร้ายหรอกนะ อิม ใช่แล้ว อาเลียมพ่ายแพ้

“ไม่ดื่มหรือ ฉันว่าจะต้มน้ำผลไม้แล้วออกไปที่ระเบียง
ด้วยกันก่อนที่อาเดรียนจะหาพวกเราเจอ”

“ฉันจะดื่ม! ฟลาเวียนรู้ได้ยังไงเนี่ยว่าฉันคอแห้งอยู่พอดี”

“แต่ก็ดูน่ารักดีนะ”

“อะไรนะ”

อาเลี่ยนาย้อนถามเพราะได้ยินไม่ชัดว่าฟลาเวียนพิมพ์ว่าอะไร แต่ฟลาเวียนก็แค่เขย่งมือที่ถือแก้วอยู่เป็นเชิงบอกให้รีบดื่ม อาเลี่ยนจึงตื้มน้ำผลไม้เข้าไปอีกใหญ่

“ตื้มหมดแล้ว!”

“ดูท่าจะคอแห้งจริงๆ สิเนะ เอาของฉันด้วยไหม”

“ไม่เป็นไร รีบออกไปก่อนอาเดรียนจะมากันดีกว่า”

ถ้าอาเดรียนที่เกาะเหมือนกับปลิงนั้นเห็นฉันกำลังจับมือฟลาเวียน เขาน่าจะโวยวายใหญ่โตอีกแน่ บรื้อ แค่คิดก็ขนลุกแล้ว อาเลี่ยนวางแก้วเปล่าลงและแกว่งมือข้างที่จับกันอยู่

“ว่าแต่ทำไมถึงต้องไปที่ระเบียงด้วยล่ะ ในที่เจียบๆ อย่างนั้นมีอะไรให้ไปทำกันสองคนด้วยหรือ”

“มีเยอะแยะเลย อาเลี่ยนา จำได้ไหมที่เธอเคยบอกฉันว่า ‘นายเป็นผู้ชายประสาอะไร’ ”

“แน่นอนสิ ตอนนั้นฉัน...”

เสียงของอาเลี่ยนาเบาลง

เมื่อไม่นานมานี้เธอเกือบจะมีจูบแรกกับฟลาเวียนแล้ว และในตอนนั้นก็อยู่ในระดับที่สามารถจับมือกันได้แบบไม่เขินแล้ว เธอจึงคิดว่าจะค่อยๆ พัฒนาความสัมพันธ์ไป แต่พออาเลี่ยนา ตั้งใจจะจูบ ฟลาเวียกลับสะดุ้งเฮือกและผลักเธอออก

แต่เพราะว่าสถานที่ที่พวกเขาตั้งอยู่ตอนนั้นคือลานน้ำพุ อาเลี่ยนาจึงตกน้ำและเป็นหวัดแบบไม่สมกับเป็นหน้าร้อนเลย

แล้วจะไม่ให้เธอโกรธฟลาเวียนได้อย่างไร

อาเลี่ยนาแกล้งถามฟลาเวียนที่มาเยี่ยมไข้ว่ามีตัวอะไร วิ่งอยู่ข้างล่างก็ 모르 ฟลาเวียผู้สุภาพอ่อนโยนทนไม่ไหวและ วิ่งกรี๊ดออกไป น้ำตาที่คลออยู่บนหางตาเฉียวส่องประกายกับ แสงแดด

“จะไม่ขอโทษใช่ไหม ฉันรู้ว่าคนที่ควรจะต้องขอโทษคือ
ฉันเอง”

ฟลาเวียนพูดพร้อมกับยิ้มจนตาปิด อาเลี่ยนน่าจะ
เหมือนแม่จึงอ่อนไหวต่อของสวยๆ งามๆ เป็นพิเศษ อาเลี่ยน
เหม่อมองดวงตาที่ยิ้มได้ของเขาและเผยปากขึ้นเล็กน้อยโดย
ไม่รู้ตัว

“ทั้งหมดนี้เป็นเพราะฟลาเวียนรูปหล่อ นั้นแหละ ตอน
นั้นฟลาเวียนก็ยิ้มน่ารักมากจนรู้สึกอยากจูบขึ้นมา...”

“ซูว์”

“หือ”

“ถึงได้บอกให้รีบก่อนที่อาเดรียนจะมาไง ตามฉันมาเร็ว”

“ฟลาเวียน อย่าบอกนะว่าวันนี้พวกเรา...”

จะเป็นวันที่พวกเราจูบกันครั้งแรกอย่างนั้นหรือ ทำดีมาก
ที่เคยถามเขานายเป็นผู้ชายประเภทอะไร ถึงแม้ว่าแผนการ
ทำให้หึงหวงจากการบอกว่าอยากเป็นจักรพรรดินีจะล้มเหลว
ไม่เป็นท่าก็ตาม

อาเลี่ยนามยิ้มและเดินออกไปที่ระเบียงกับฟลาเวียน
ระเบียงภายใต้แสงจันทร์สาดส่องมีบรรยากาศโรแมนติกโดย
อัตโนมัติ อาเลี่ยนารู้สึกได้เลยว่าแก้มกำลังเห่อร้อนขึ้นทีละนิด

“ฉันรู้ตัวดีว่าเป็นคนที่แสดงออกไม่เก่งถ้าเทียบกับเธอ
ที่ผ่านมาฉันได้คิดทบทวนมากพอสมควรแล้ว เพราะฉะนั้น
เลิกพูดว่าจะไปเป็นเจ้าสาววัยกระเตาะขององค์จักรพรรดิซะที่
ฉันเจ็บปวดใจจนแทบจะร้องไห้แล้ว”

ฟลาเวียนพูดพลางปิดประตู

ฉันไม่เคยบอกเสียหน่อยว่าจะไปเป็นเจ้าสาววัยกระเตาะ
อย่างที่ว่ากันว่าชาวลิอัมมักจะเติมแต่งเข้าไปเกินจริง แต่ถ้า
อาเดรียนรู้ว่าเธอเคยพูดอย่างนั้น มีหวังได้เกิดปัญหาใหญ่แน่ๆ

“อาเลี่ยนา ที่ฉันพยายามเรียนให้ได้ทีหนึ่งก็เพื่อจะเป็น
ผู้ชายที่เหมาะสมกับเธอ ที่ผ่านมานั้นเอาแต่เรียนจนทำให้ละเลย
เธอไปบ้าง...แต่ช่วยยกโทษให้หน่อยได้ไหม”

เมื่อปีที่แล้วฟลาเวียนยังตัวสูงพองๆ กับอาเลี่ยนาอยู่เลย
แต่ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่เขาสูงพรวดพราดจนตอนนี้สูงกว่าเธอไป

แล้ว หัวใจของอาเลี่ยนาเต้นโครมครามอย่างบ้าคลั่ง ทำอย่างไร
ดี นี่ฉันเมาน้ำส้มหรือเปล่านะ อาเลี่ยนาหลับตาปี

“ไม่มองฉันหรือ”

“ก็ฉันตื่นตื่น...”

เมื่อฟลาเวียนหัวเราะเบาๆ อาเลี่ยนาจึงกระชับมือที่จับ
กันอยู่แน่นกว่าเดิม เกาตอดบนใบหน้าของหญิงสาวเมื่อเขา
ค่อยๆ โน้มศีรษะลงมา และในจังหวะที่ริมฝีปากนุ่มทั้งสองกำลัง
จะสัมผัสกันนั้น

“ทำบ้าอะไรกันนะ จริงๆ เลยนะ รู้ไหมว่าทั้งฉันไว้และแอบ
มาทำเรื่องแบบนี้มันทั้งน่าตลกและเลี่ยนมาก”

เปลวไฟลุกโชนขึ้นในใจของอาเลี่ยนาทันทีที่เสียงขัด
ความสุขดังขึ้น พอเธอลืมตาขึ้นก็เห็นอาเดรียนที่ปีนขึ้นมานบน
ระเบียงและฟลาเวียนที่ยิ้มอย่างทำตัวไม่ถูก

วันนี้ฉันจะฆ่าไอ้อาเดรียนนาราคาญนั้นให้ได้เลยคอยดู
อาเลี่ยนายกแก้อั้วที่วางอยู่ใกล้มือขึ้นมา

“พระเจ้าเป็นเจ้าคะ ลูกจะฆ่าอาเดรียนและขึ้นสวรรค์ค่ะ”

“ถ้าฆ่าคนตายก็ต้องตกนรกสิ! อ้าก!”

ถึงแม้จะถูกแก้อื้อฟาดเต็มแรง แต่อาเดรียนก็ขึ้นมาถึงระเบียบอย่างปลอดภัยด้วยความมุ่งมั่น ตัวก็ออกจะใหญ่ หน้าตาก็น่ากลัวแล้วเมื่อไรจะเลิกเป็นโรคติดฟีสาวเสียที ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไป มีหวังได้แต่งงานกันสามคนแน่

“ฟลาเวียน นายก็ทำเกินไปนะ จงใจทั้งฉันไว้ที่สวนก็เพราะอย่างนี้หรือ”

อาเดรียนถลึงตาค่อนจะลדתาลงทันทีที่อาเลียนาถามว่าทำไมถึงทำตาอย่างนั้น

ในที่สุด ฟลาเวียนก็แสดงความกล้าออกมา...แต่อาเดรียนทำให้วันนี้พังไม่เป็นท่า อาเลียนาสุดลมหายใจเข้าพร้อมกับเงยหน้าขึ้น แสงจันทร์ยังคงงดงามอย่างไม่ตั้งใจเช่นเคย

ตอนพิเศษ (3)
รายงานลับสุดยอของเธอ

[เรียน ท่านดยุกเบลลาบิตี

คุณท่านคะ ในที่สุดฉันก็หาตัวมิสเอเวลินาเจอแล้วค่ะ
เธอยังคงสบายดีต่างจากที่คุณท่านกังวล เดียวฉันจะติดต่อไป
ใหม่ในไม่ช้าค่ะ]

[ถึง ลิเลียนา

สบายดีนั่นหรือ นั่นเป็นข่าวที่น่ายินดีที่สุดที่เคยได้ยินมา
เลย

แต่จะพาเอเวลินากลับมาเมื่อไรละ ฉันจัดการเรื่องอีเรน
หัวหน้าแม่บ้านเรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นรีบกลับมาได้แล้ว
ฉันไม่มีเอเวลินาอยู่เคียงข้างไม่ได้]

[เรียน ท่านดยุกเบลลาบิตี

คุณท่าน เกิดปัญหาใหญ่ขึ้นแล้วค่ะ มิสเอเวลินาบอกว่า
จะไม่กลับไปทีศฤหาสน์ค่ะ

ทำอย่างไรดีคะ แต่ก่อนอื่น ฉันได้แนบจดหมายที่เขียน
ตามที่เธอพูดมาให้อ่านค่ะ]

[ถึง คุณชาย

ไม่ต้องตามมานะคะ ถ้าตามหาฉัน ฉันจะไม่กลับไปเจอ
คุณชายอีกเลยค่ะ]

“ดูท่าว่าลิเลียนาจะอยากตายสินะ”

เลอันโดรพิมพ์อย่างเยือกเย็น มุมปากที่ยกเกร็งสั้นไหว
ระริก เอเวลินาที่เขารู้จักไม่ใช่คนที่จะเขียนจดหมายแบบไร้
ความจริงใจอย่างนี้แน่นอน

“มีเรื่องอะไรหรือครับคุณท่าน”

“ออกไปเดี๋ยวนี้!”

ลอเรนโซที่เข้ามาเตรียมซากะพริบตาปริบๆ เพราะตกใจเสียงตะโกนของเลอันโดร วันนี้คุณท่านไม่มีสตูดิโออยู่กับเนื้อกับตัวเหมือนเคย ไม่นานมานี้ก็อ่านจดหมายที่ลิเลียนาส่งมาแล้วเดี๋ยวก็หัวเราะเดี๋ยวก็ร้องไห้ จนในที่สุด...

ลอเรนโซกำลังจะสายหัว แต่พอเห็นว่าเลอันโดรจ้องเขา เขม็งด้วยสายตาที่ดูเหมือนจะฉีกเขาออกเป็นชิ้นๆ ลอเรนโซจึงถอยหลังออกไปจากห้องทำงานเงิบๆ

หลังจากอยู่เพียงลำพังอีกครั้ง เลอันโดรก็ทำท่าเหมือนจะฉีกจดหมายออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่ก็หยุดการกระทำลงเสียก่อน

ถึงลายมือจะเป็นของลิเลียนาก็จริง แต่เนื้อหาข้างในก็ยังเป็นสิ่งที่เอเวลินาพูดออกมา เลอันโดรไม่กล้าทำลายจดหมายที่เธอส่งให้เขาเป็นครั้งแรก

“แล้วทำไมต้องห้ามไม่ให้ตามหาด้วย หรือว่าจะเบื่อฉันแล้ว...”

เขายกมือขึ้นมาปิดปากตัวเองแน่นและรู้สึกเหมือนน้ำตา
จะไหลออกมาเดี๋ยวนั้น

เขาจินตนาการถึงโลกที่ไม่มีเอเวลินาไม่ออกเลย เขา
ไม่ได้ใช้ชีวิตแบบถูกทิ้งให้อยู่กับความโดดเดี่ยวมานานแล้ว
ถ้าจะให้กลับไปเป็นเหมือนตอนนั้น สู้บังคับให้เธอกลับมายังดี
เสียกว่าถึงแม้ว่าจะถูกเกลียดก็ตาม เลอันโตรคิดเช่นนั้นพร้อม
กับหลับตาลง

ในตอนนั้นเอง ลอเรนโซที่เปิดประตูจะออกไปยังโถง
ทางเดินก็พุดขึ้นมาว่า

“เอเวลินารู้จักแค่คุณท่านคนเดียวนะครับ ทราบใช่ไหม
ครับว่าเธอไม่ใช่คนที่จะเป็นของคุณท่านภายในชั่วข้ามคืน”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น เลอันโตรจึงลืมตาขึ้นมองเขา ไ้อ้
กระจอกอย่างนายทำมาเป็นรู้ดีเกี่ยวกับเอเวลินา ความหึงหวง
ลูกโซนราวกับไฟในชั่วพริบตา

เส้นเลือดสีน้ำเงินปูดโปนขึ้นตรงบริเวณลำคอขาวระหง
เมื่อเลอันโตรตะโกนดังลั่น

“บอกไปแล้วไงว่าให้ออกไป!”

“ที่เธอบอกว่าไม่ให้ตามหา แสดงว่าน่าจะมีเรื่องส่วนตัวอะไรบางอย่างแน่ๆ ครับ...โอ๊ะ ถึงเวลาแล้วหรือเนี่ย สวัสดิ์ตอนบ่ายครับคุณท่าน”

ลอเรนโซคลี่ยืมพลาจแกลังมอณาพิกาข้อมือที่ไม่ได้ใส่ อยู่ด้วยซ้ำ เขาทำเป็นยุ่งและปิดประตูลง

ไอ้กระจอก ไอ้กระจอก...! ไหล่เลอันโตรสันเทิ้มเบาๆ แต่ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ คำพูดของคนงานที่จำไม่ได้แม้กระทั่งชื่อกลับทำให้เขาใจเย็นลงได้

ใช่แล้ว เอเวลินาไม่มีทางเบื่อเลอันโตรได้ลงหรอก เธอคือคนแรกที่ยื่นมือมาให้เขาผู้ที่แม่แต่พ่อแม่แท้ๆ ก็ไม่สนใจเชียว นะ

เลอันโตรรู้สึกเกลียดตัวเองที่ระแวงเธอเพียงเพราะจดหมายฉบับเดียว

เขาเดินวนไปวนมาภายในห้องทำงานสักครู่ จากนั้นก็หยิบกระดาษเขียนจดหมายออกมาและยกปากกาขึ้นเหมือนกับตัดสินใจแล้ว

“ฉันจะรอ”

[เรียน ท่านดยุกเบลลาบิตี

ฉันได้มอบจดหมายตอบกลับของคุณท่านให้มิสเอเวลินาแล้วค่ะ เธอพิมพ์อะไรสักอย่าง แต่สุดท้ายก็ยิ้มด้วยความดีใจค่ะ ครั้งที่แล้วจำเป็นต้องตัดเนื้อหาให้สั้นเพราะต้องรีบ ดังนั้นฉันจึงเพิ่มเนื้อหาลงในจดหมายฉบับนี้แทนค่ะ

มิสเอเวลินากังวลว่าคุณท่านจะถูกตำหนิที่เหวี่ยงความสนใจให้กับสาวใช้คนหนึ่งทั้งๆ ที่เป็นถึงผู้นำตระกูลชนชั้นสูงค่ะ

ฉันบอกเธอไปแล้วว่ามันไม่ใช่เรื่องน่ากังวลและพยายามโน้มน้าวให้เธอกลับไปทันทีหลายต่อหลายครั้ง...แต่เธอก็ยังคงเติดเตี้ยจนไม่รู้จะพูดอย่างไรดี

ตอนนี้พวกเรากำลังนั่งรถม้าลงใต้ค่ะ มิสเอเวลินาอยาก
ทำงานเป็นสาวใช้เหมือนเดิม ฉันจึงต้องทำงานเป็นเพื่อนเธอค่ะ

เอาไว้ฉันจะติดต่อกับอีกนะคะ]

[ถึง ลิลเลียนา

เอเวลินาพิมพ์ว่าอะไรบ้าง แล้วเหตุผลที่ต้องรีบคืออะไร

เธอไม่เห็นจะเขียนเนื้อหาสำคัญพวกนี้ในจดหมายเลย
ถ้าเป็นอย่างนี้อีก ฉันจะลงไปทางใต้แล้วนะ ตั้งแต่สัปดาห์หน้า
เป็นต้นไปช่วยเขียนรายงานให้มันละเอียดกว่านี้หน่อย”

ป.ล. เอเวลินากังวลอะไรไร้สาระมากเกินไปแล้ว เธอเอง
ก็เห็นด้วยใช่ไหม]

[เรียน ท่านดยุกเบลลาบิตี

วันที่ x เดือน x ปี xxx เวลา 9 นาฬิกา มิสเอเวลินาตื่น
นอนค่ะ เธอสวมชุดนอนติดลูกไม้เล็กๆ สีขาวขณะล้างหน้า

จากนั้นค่อยเปลี่ยนมาสวมชุดกระโปรงสีฟ้าติดโบสีน้ำเงินและ
ลงไปกินอาหารเช้าที่ชั้นล่างค่ะ

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม เมนูในวันนี้คือไข่ต้มหนึ่งฟอง
ขนมปังสีน้ำตาลปิ้งหนึ่งแผ่น และไส้กรอกที่ออกจะไหม้ค่ะ น่าจะ
ไม่อร่อยแน่ๆ เพราะว่ามันเกรียมทั้งชิ้น แต่กลับอร่อยอย่างไม่
น่าเชื่อเลยค่ะ มิสเอเวลินาก็บอกว่าโคตรอร่อยและชอบมากค่ะ

แต่คุณท่านคะ ไม่ทราบว่าคุณเคยได้ยินคำว่า “โคตรอร่อย”
ไหมคะ ฉันเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรกเลยค่ะ

ฉันอยากเขียนให้ยาวกว่านี้ แต่คิดว่าน่าจะเขียนได้เท่านี้
ค่ะ เพราะมีแผนจะออกเดินทางด้วยรถม้าอีกครั้งในช่วงสายๆ
จึงต้องไปเก็บสัมภาระก่อนค่ะ

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม ตอนนี้พวกเราพักอยู่ที่โรงแรมซึ่ง
อยู่ระหว่างเขตแดนของสองหมู่บ้านค่ะ ฉันใส่เพิ่มเติมเข้ามาเพื่อ
ว่าคุณท่านจะสงสัยค่ะ

แล้วไม่รู้ว่าคุณท่านทราบหรือเปล่า แต่มิสเอเวลินาจะเมารถ
หนักเลยคะถ้านั่งรถม้า

ตอนนี้อรธมาหยุดพักสักครู่หนึ่ง ฉันจึงมีเวลากลับมาเขียนอีกครั้งค่ะ อย่างที่บอกไปก่อนหน้านี้ มิสเอเวลินาหน้าตาบูดเบี้ยวตลอดเวลาที่นั่งอยู่ในรถม้าเลยคะ

ฉันถามเธอแล้วว่าถ้าไม่ไหวจริงๆ ค่อยๆ เดินทางไปจะดีกว่าไหม แต่เธอตอบกลับมามาว่าเงินก็ไม่มีแล้วจะค่อยๆ ไปได้อย่างไร

แถมยังบ่นใส่ฉันอีกด้วยว่าคุณอัศวินทั้งหน้าตาดีและมาจากตระกูลที่ดีจึงน่าจะไม่ใช่ใจความยากจนหรอก จนฉันรู้สึกท้อและทำอะไรไม่ได้นอกจากทำตามที่มีสเอเวลินาต้องการ แต่หลังจากนั้นเธอน่าจะรู้สึกผิดอยู่ในใจจึงพูดออกมาว่า

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะพูดอย่างนั้นนะคะ ถ้าได้เงินมาแล้วเดี๋ยวฉันซื้อของอร่อยๆ ให้กินนะคะ เพราะฉะนั้นสู้ๆ นะคะคุณอัศวิน”

...ตอนที่ออกไปตามหาミスエベリナ ฉันน่าจะเอาเงินติดตัวไปด้วย เพราะตอนนี้ฉันไม่มีเงินสักแดง ส่วนミスエベリナ ก็เพิ่งถูกปล้นทรัพย์สินไปหมดเมื่อไม่กี่วันก่อนคะ เหตุผลที่ต้องรีบก็คือสิ่งนี้จะคุณท่าน

เพราะว่าค่าห้องพักของโรงแรมที่พวกเราพักค้างคืนแถวชายหาดค่อนข้างแพง เราจึงพักต่อไม่ไหวค่ะ นี่คือเหตุผลที่ทำให้รายงานครั้งก่อนค่อนข้างสั้นค่ะ เนื่องจากคุณท่านดูไม่ค่อยพอใจกับการรายงานครั้งก่อน รายงานครั้งนี้ฉันจึงตั้งใจว่าเขียนอย่างละเอียดเลยคะ

มือเที่ยงคือแซนด์วิชแห้งๆ กับน้ำเปล่าที่ได้มาเป็นค่าทำความสะอาดโรงแรมคะ แต่มิสเอเวลินบอกว่ากินไม่ลง ฉันเลยได้กินทั้งสองชิ้นคะ

แน่นอนว่ามิสเอเวลินายกให้ฉันเอง ฉันไม่เคยขอละคะ อย่างมาต่อกันที่หลังนะคะ

อ้อ ดูเหมือนวารถม้าจะออกเดินทางอีกครั้งแล้วคะ เตียวกลับมาเขียนใหม่นะคะ

คุณท่านคะ พวกเรามาถึงหมู่บ้านสเตลลาร์แล้ว ชื่อหมู่บ้านน่ารักมากๆ เลยใช่ไหมคะ เพราะว่าเป็นหมู่บ้านที่เห็นดาวเยอะที่สุดในภาคใต้จึงถูกตั้งชื่อแบบนั้น วันนี้พวกเรามีแผนจะพักที่นี่คะ

ถึงแม้จะเคยได้ยินว่าคนชนบทจิตใจดี แต่ไม่คิดว่าจะดีถึงขนาดนี้ค่ะ เจ้าของโรงแรมบอกว่าลูกสาวสองคนที่ออกไปหา
งานทำในเมืองหลวงอยู่ในวัยเดียวกับพวกเราจึงตัดสินใจให้
พวกเราพักฟรีค่ะ

แต่ถ้าไม่ได้ให้เงินตอบแทนเลยก็จะดูแล้งน้ำใจเกินไป
มิสเอเวลินาจึงไปช่วยยกอาหารที่ห้องอาหารชั้นหนึ่งของโรงแรม
มิสเอเวลินาเป็นพวกวิตกกังวลอย่างที่คุณท่านบอกจริงๆ ค่ะ

อ้อ แต่ข้างบนนั้นเป็นความเข้าใจผิดของฉันทเองค่ะ ฉัน
ถามเธอไปว่าจำเป็นต้องเสียพลังงานไปเปล่าๆ แบบนั้นด้วย
หรือ ในเมื่อเจ้าของโรงแรมบอกว่าให้พักผ่อนให้เต็มที่ เธอจึง
ตอบกลับมาแบบนี้ค่ะ

“ถ้าทำอย่างนี้จะได้อะไรถึงกินในวันพรุ่งนี้ไงคะ”

คุณท่าน ดูเหมือนว่าฉันจะไม่เคยเข้าใจโลกภายนอกมา
ก่อนเลยจนกระทั่งถึงตอนนี้ ไม่เคยคิดมาก่อนว่าเธอจะมี
ความคิดเฉียบคมเช่นนี้

ถึงแม้ว่าสามีภรรยาเจ้าของโรงแรมจะบอกหลายครั้งแล้วว่าไม่ต้องทำอย่างนั้นก็ได้ แต่นั่นกับมิสเอเวลินาก็ยังไปช่วยงานที่ห้องอาหาร

เพราะเป็นช่วงกลางสัปดาห์ ลูกค้าจึงมักจะออกจากที่พักไว พวกเราจึงได้กินมื้อเย็นแบบไม่จุกเกินไปค่ะ อาหารวันนี้คือสตูเนื้อกระต่ายและขนมปังสีน้ำตาล อร่อยไม่ใช่เล่นเลยล่ะ

ฉันเคยได้ยินพวกคนรับใช้ในคฤหาสน์พูดจาติดตลกว่าอาหารที่ได้กินหลังจากทำงานใช้แรงงานจะอร่อยเป็นพิเศษ มันถูกเผงเลยล่ะ มิสเอเวลินาเองก็กินอาหารเย็นจนหมดเกลี้ยงเช่นกัน

หลังจากสะสางงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว พวกเราก็กลับขึ้นมานอนห้อง มิสเอเวลินาเปลี่ยนมาสวมชุดนอนสีชมพูหลังจากอาบน้ำอย่างสะอาดแล้ว เพราะว่าได้ใช้ห้องที่เหลืออยู่จึงมีเตียงแค่หลังเดียว พวกเราเลยต้องนอนเบียดกันบนเตียงแคบๆ ค่ะ

ถ้าไม่มีเรื่องอะไร พรุ่งนี้พวกเราคิดว่าอาจจะลองแวะไปที่ปราสาทของขุนนางที่อยู่แถวๆ หมู่บ้านดูค่ะ เห็นว่าที่นั่นประกาศรับสมัครสาวให้อยู่

ถ้าต่อจากนี้มีแผนอะไรเพิ่มเติม ฉันจะมารายงานอีกครั้ง
นะคะ

ป.ล. มิสเอเวลินาพิมพ์ว่า “น่ารักจัง...” ค่ะ]

[ถึง ลิลีเยนา

แบบนี้ก็จะเฝ้าจนเกินไป ทั้งลูกไม้สีขาว ทั้งชุดนอนสี
ชมพู ฉันไม่ได้คาดคิดว่าจะเจอรายละเอียดถึงขนาดนั้นมาก่อน

ฉันลำบากแทบตายในการหาข้อแก้ตัวว่าทำไมจู่ๆ ถึง
หน้าแดงขึ้นมากลางที่ประชุม ทั้งหมดนี้เป็นเพราะเธอเลย

แล้วบอกทำไมว่าสตูกระด่ายอ่อย ฉันรู้ไปแล้วจะทำ
อะไรได้

ป.ล. ฉันสั่งให้เธอปกป้องเอเวลินานะ ไม่ได้บอกให้ไป
นอนเตียงเดียวกัน]

[เรียน ท่านดยุกเบลลาบิตี

คุณท่านคะ ทำไมถึงอ่านรายงานของฉันกลางที่ประชุม
ล่ะคะ แล้วคนที่บอกให้ฉันเขียนรายงานอย่างละเอียดก็คือ
คุณท่านเองนะคะ]

[ถึง ลิเลียนา

แล้วจะให้ฉันทำยังไง ในเมื่อสิ่งที่ฉันรอคอยที่สุดแต่ละวัน
คือรายงานของเธอ]

การตอบกลับอันเฉยชาของผู้เป็นเจ้านายทำให้
ลิเลียนาหัวเราะหึๆ เธอรู้ดีอยู่แล้วว่าเลอันโดรรอคอยการ
รายงานของเธอมากกว่าสิ่งอื่นใด แต่ไม่นึกว่าเขาจะอ่าน
จดหมายในเวลาประชุมเรื่องสำคัญของตระกูล

นอกจากนั้นแล้วเขายังเขียนคำว่า “ซิ” แล้วขีดฆ่าทิ้งที่
หลังเหมือนกับเขียนผิดอีก สงสัยจังว่าถ้าให้เอเวลินาที่มองว่า
เลอันโดรทำอะไรก็ดีไปหมดดู เธอจะมีปฏิกิริยาแบบไหน แต่น่า
เสียดายที่เอเวลินาอ่านหนังสือไม่ออก

แต่ทำไมถึงเล่าเรื่องที่สตูกะต่ายอรรอยไม่ได้ล่ะ ทั้งที่
เลอันโดรเป็นคนบอกให้เขียนรายงานมาอย่างละเอียดแท้ๆ

“มิสเอเวลินา สตูกะต่ายอรรอยไหม”

“คะ? ทำไมจู่ๆ ถึงถามเรื่องนี้ขึ้นมา...”

“ไม่มีอะไรคะ”

ลิเลียนาส่ายหน้าพร้อมกับพับกระดาษจดหมายใส่ลงใน
กระเป๋าทางเกง

ฝนเทกระหน่ำลงมาจากท้องฟ้าสีเทาครึ้ม พวกเธอตั้งใจ
ไว้ว่าจะไปสมัครงานที่ปราสาทของขุนนาง แต่ถ้าสภาพอากาศ
เป็นอย่างนี้ก็คงออกไปไม่ได้ เธอกับเอเวลินาจึงต้องติดแหง็กอยู่
ในโรงแรมอย่างเลี่ยงไม่ได้

“อ้อ เข้าใจแล้ว คุณอัศวินหิวใช่ไหมคะ”

“มิสเอเวลินาเห็นฉันเป็นหมูหรือ...”

“เย็นวันนี้คุณอยากกินหมูสินะคะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ”

ลิเลียนาทำหน้าที่เหี้ยมเถื่อน เนื่องจากมีกล้ามเนื้อเยอะสมกับ
เป็นอศวิน เธอจึงกินอาหารในปริมาณค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับ
คนปกติทั่วไป แต่เป็นเรื่องปกติในหมู่อศวินด้วยกันเอง

แต่อาจเป็นเพราะที่ผ่านมาเอเวลีนาเคยเห็นแต่เลอันโดร
ที่มักจะตื่นมาทำท่าทางไม่เต็มใจและบอกว่าจะไม่กินอาหาร
ภาพที่ลิเลียนาถือแซนด์วิชทั้งสองมือและกินอย่างอารมณ์ดีจึง
ยังคงติดตาอยู่ถึงทุกวันนี้ เอเวลีนาจึงมองลิเลียนาด้วยความ
สงสัยเป็นเชิงถามว่าแน่ใจนะ

“ใช่ค่ะ ฉันอยากกินหมู แต่ถ้าเป็นเนื้อวัวได้ก็น่าจะดี
ไม่น้อย”

ลิเลียนาตอบพลางหลบตาเล็กน้อย เธอไม่อาจปฏิเสธได้
ว่าคิดถึงอาหารคุณภาพดีที่มักจะได้กินบ่อยๆ ที่คุกหาสน์

ถึงแม้จะไม่ใช่คนในตระกูลโด่งดัง แต่เธอก็เป็นชนชั้นสูง
เช่นกัน ก่อนจะได้มาเป็นอศวินประจำตระกูลเบลลาบิตี เธอได้
กินแต่อาหารคุณภาพดีมาโดยตลอด

ในตอนนั้นเอง เจ้าของโรงแรมที่ถูฟีนอยู่ข้างๆ ก็เอ่ย
พลางชี้ไปนอกหน้าต่าง

“คุยเรื่องเนื้อวักกันอยู่สินะ ตอนนี่ยังครีမ်ฟ้าครีမ်ฝน อยู่ก็เลยน่าจะเห็นไม่ค่อยชัด แต่เห็นปราสาทของท่านเคานต์ เอสโปซิโตไหม ถ้าไม่ใช่พวกผู้ลากมาດีแบบนั้นก็ไม่มีทางได้ กินเนื้อสัตว์ทุกวันหรอก”

เขาพูดอย่างนั้นเพราะไม่รู้วาลิเลียนากับเอเวลินามาจาก ไหน

เอเวลินาคลี่ยืมโดยแกล้งทำเป็นใสซื่อ

“งั้นถ้าได้ไปทำงานในปราสาทของท่านเคานต์ก็จะได้กิน เนื้อไหมคะ”

“ไม่แน่ใจเหมือนกัน เพราะท่านเคานต์เอสโปซิโตเป็นคน ตระหนี่เอาமாகๆ”

เจ้าของโรงแรมยักษ์ใหญ่

อันที่จริงก็คงไม่มีขุนนางคนไหนที่จะให้พวกคนรับใช้กิน เนื้อทุกมื้ออยู่แล้ว ต้องอยู่ในระดับท่านดยุกเท่านั้นจึงจะทำ เช่นนี้ได้ ลิเลียนาเข้าใจเรื่องนี้ได้ง่ายๆ

“ฉันสงสัยมาตั้งแต่เมื่อวานแล้ว”

ต่อให้เป็นช่วงกลางวัน แต่ตอนนี้ก็ไม่น่าจะมีแขกเข้าพัก
หรือก เจ้าของโรงแรมพูดพลางนั่งลง

เอเวลินากับลิเลียนาที่ยังคงเคอะเขินกันถึงแม้จะร่วมทาง
กันมาหลายวันแล้วก็ตามต่างดีใจที่ได้เจอเจ้าของโรงแรมแบบนี้

“ทำไมแม่สาวตัวเล็กถึงเรียกแม่สาวตัวสูงว่าคุณอัศวินล่ะ
มันคือชื่อเล่นนั่นหรือ”

ถึงจะบอกชื่อไปแล้ว แต่เจ้าของโรงแรมก็ยังเรียกพวก
เธอว่าแม่สาวตัวเล็กกับแม่สาวตัวสูงอยู่ดี แต่ก็ไม่ใช่ว่าไม่ชอบจึง
ไม่ได้ว่าอะไร

“ไม่ใช่ชื่อเล่นค่ะ แต่เป็นอัศวินจริงๆ”

เอเวลินาเปิดปากพูดแทนลิเลียนาที่ลังเลอยู่ว่าควรตอบ
คำถามของเจ้าของโรงแรมอย่างไรดี

ลิเลียนาถูปลายจมูกและพยายามเก็บซ่อนความเขินอาย
ความจริงแล้วเธอเพิ่งได้รับตำแหน่งนี้มาไม่นาน นี่จึงเป็นครั้งแรก
ที่เธอได้แนะนำตัวเองว่าเป็นอัศวินอย่างเป็นทางการ

“ฮ่าๆ! มุกนี้ตลกดีนะ!”

เจ้าของโรงแรมหัวเราะเสียงดังลั่นด้วยความชอบใจ เธอ ยืมเสื้อผ้าของเอเวลินาที่ไม่ใช่เครื่องแบบมาใส่เพื่อความสะดวก จึงไม่ได้หวังว่าจะได้รับการปฏิบัติในฐานะอัครวินอยู่แล้ว แต่ใน สายตาของเจ้าของโรงแรม ดาบด้ามเล็กๆ ที่ลิเลียนาห้อยไว้ตรง เอาจุดเหมือนไม้เท้าของเล่น

เธอลูบชายกระโปรงที่เผยให้เห็นข้อเท้าเนื่องจากตัวสูง กว่าเอเวลินาเกือบหนึ่งคืบ จริงๆ แล้วเธอไม่จำเป็นจะต้อง อธิบายให้เขาเข้าใจ แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้รู้สึกแยะอย่างบอกไม่ถูก... เธอพยายามปรับสีหน้าที่เคร่งเครียดให้เป็นปกติ

“ไม่ได้ล้อเล่นนะคะ มองแค่ปราดเดียวก็รู้แล้วว่าเป็น อัครวินสุดเท่ ไม่ใช่หรือคะ”

เอเวลินาเอียงคอสงสัย

ถึงแม้จะมีหลายคนตามท้องถนนหัวเราะเยาะลิเลียนาที่ สวมชายกระโปรงสั้นต่อและผมสั้นกว่าพวกผู้ชาย แต่เอเวลินา ก็ยังคงเรียกลิเลียนาว่า “อัครวินสุดเท่”

ในตอนนั้นเอง ลิเลียนาเหมือนจะเข้าใจเพิ่มขึ้นแล้วว่า
ทำไมเลอันโดรถึงได้ตามติดเอเวลินาจนขนาดนั้น เอเวลินามี
ความสามารถในการทำให้คนที่อยู่รอบๆ อารมณ์ดีขึ้นได้จริงๆ

“เข้าใจละ ฉันจะเชื่อพวกเธอสักครั้งแล้วกัน คุณอัสวินสุด
เท่าที่อยากกินเนื้อวัว น่าเสียดายนะครับที่มีอยู่เย็นวันนี้คือสตู
กระต่ายที่กินเหลือจากเมื่อวาน”

“เลิกเล่นแล้วรีบมาล้างจานได้แล้ว!”

กำลังจะพูดว่าสตูกระต่ายก็ดีแล้ว ลิเลียนาลูบต้นคอ
ตัวเองก่อนจะหันไปสบตากับเอเวลินา ทั้งสองจึงยิ้มเจื่อนโดย
พร้อมเพรียงกัน

“เป็นคนที่มีชีวิตชีวาดีนะคะ”

“นั่นสินะคะ”

“...”

“...”

ก่อนจะเกิดความเจียบตามมา เนื่องจากตอนอยู่ที่
คฤหาสน์ของดยุก พวกเธอไม่ได้เจอกันบ่อยเท่าไรจึงรู้สึกยินดี
ทุกครั้งที่ได้เจอกัน แต่พอได้มาอยู่ด้วยกันแค่สองคนตลอดเวลา
เลยหมดเรื่องจะคุย

ลิเลียนาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะจับมือเอเวลินาที่
เอาแต่กลอกตาไปมา

“มิสเอเวลินา พวกเรามาใช้ภาษาแบบเป็นกันเองดีกว่า
ค่ะ”

“เอ่อ...อะ...เอาอย่างนั้นหรือคะ ถ้าอย่างนั้น คุณอัศวิน
เริ่มก่อน...”

ฝ่ามือของลิเลียนาหยาบกร้านสมกับเป็นอัศวิน เอเวลินา
พยักหน้าและมองริมฝีปากของลิเลียนาอย่างเขินอายเหมือนกับ
ตกใจที่อีกฝ่ายชวนโดยไม่ทันได้ตั้งตัว อะแหม่ม ลิเลียนากระแอม
เบาๆ เพื่อปรับเสียงให้เข้าที่

“มะ...มะ...มิสเอเวลินา”

“เดี๋ยวก่อนนะคะ เรียกว่ามิสไม่ได้สิคะ”

“มิสเอเวลินาต้องเลิกพูดแบบสุภาพสิคะ”

“แต่คุณอัศวินก็พูดแบบสุภาพอยู่เหมือนกันนะคะ”

“จะให้พูดเป็นกันเองแบบปุปปัปได้ยังไงคะ”

“แต่คุณอัศวินเป็นคนเสนอให้พูดแบบเป็นกันเองก่อนนะ
คะ”

เถียงไม่ได้เพราะเธอพูดถูก ลิเลียนาเกาแก้มตัวเอง
พร้อมกับส่งเสียงโอดครวญ

“ไม่่ง่ายอย่างที่ตั้งใจไว้เลยคะ”

“นั่นสินะคะ ในหัวฉันเรียกว่าลิเลียนาไปแล้ว แต่มันไม่
ยอมออกมาจากปากเลยคะ”

เอเวลินายิ้มย่นจมูก

ถึงอย่างไรก็ได้พูดเรื่องนี้ออกมาแล้ว สักวันหนึ่งน่าจะทำได้ละ
ในวันนี้ได้เท่านี้ลิเลียนาก็พอใจแล้ว

“ว่าแต่วันนี้พวกเราก็น่าจะต้องพักอยู่ที่นี้ใช่ไหมคะ คุณไม่มีความ
เกรงใจเอาเสียเลย”

แค่หนึ่งชั่วโมงเวลาที่โต๊ะไปเรื่อย ๆ พระอาทิตย์ก็เริ่มตกดินแล้ว เนื่องจากสภาพอากาศที่ครึ้มฟ้าครึ้มฝนจึงทำให้มืดเร็วกว่าปกติ

เอเวลินาบิดชีก็แยกและลุกจากที่นั่ง ลีเลียนาจึงเงยหน้าขึ้นมองเธอโดยที่ยังนั่งอยู่เหมือนเดิม

“เห็นไหมคะ เราได้มือเที่ยงคืนฟรีอย่างที่ฉันบอกเมื่อวานเลย เตียวแขกตอนช่วงเย็นก็น่าจะทยอยกันเข้ามาแล้ว ฉันว่าจะไปช่วยงานสักหน่อยค่ะ ถึงยังไงก็ไม่มีอะไรทำอยู่ดี”

“ฉันจะช่วยค่ะ”

ลีเลียนาเดินตามเอเวลินาไปที่ห้องครัว ถึงแม้ว่าคู่สามีภรรยาเจ้าของโรงแรมจะบอกปฏิเสธว่าไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้นก็ได้ แต่ลึก ๆ แล้วพวกเขา กำลังดีใจอยู่นั่นแหละ

พรุ่งนี้เป็นวันเสาร์และฝนก็เริ่มซาแล้ว จึงมีความเป็นไปได้สูงว่าผู้คนในหมู่บ้านน่าจะมารวมตัวกันที่นี่หลังเลิกงาน

“วันนี้เป็นศุภรวันแรงนี่คะ ยังมีคนมาช่วยเยาะก็ยิ่งดี”

“ศุภรวันแรงคืออะไรหรืคะ”

“คืนวันศุกร์ที่ไฟลุกค่ะ”

“แล้วทำไมวันศุกร์ถึงไฟลุกล่ะคะ”

“ลิ้มที่ฉันพูดไปเมื่อก็เถอะค่ะ”

เอเวลินาพูดพลางโบกมือ ลิเลียนาเอียงคอด้วยความสงสัยและกำลังจะถามต่อ แต่เสียงอันสดใสของเจ้าของโรงแรมขัดขวางเธอไว้เสียก่อน

“โอ๊ะ ไม่ต้องทำถึงขนาดนี้ก็ได้...ขอโทษทีนะที่เสียงเหวี่ยงคุณอัศวินสุดเท่ไม่ได้!”

“เลิกพูดอะไรที่มันไม่ตลกแล้วล้างจานไปเถอะน่า พวกหนูสองคนไปเปลี่ยนผ้าปูโต๊ะให้หน่อยได้ไหมจ๊ะ รู้สึกเหมือนลูกสาวกลับมาแล้วจริงๆ เลย ลูกของเราที่ชอบมาช่วยงานแบบนี้เพื่อหาเงินใช้เหมือนกัน”

ฝ่ายภรรยาคุเจ้าของโรงแรมแล้วหยิบผ้าปูโต๊ะที่พับไว้ อย่างเรียบร้อยออกมา

พวกเธอต่างหากเป็นฝ่ายที่ต้องขอโทษที่ต้องรบกวนอีกหนึ่งคืน ลิเลียนารับผ้าปูโต๊ะมาและออกมาที่ห้องอาหารอีกครั้ง

ความจริงที่รู้หลังจากยกอาหารให้ลูก้าเมื่อวานคือ นอกจากการใช้ดาบแล้ว ลิเลียนาก็ไม่เก่งอะไรอีกเลย ไม่สิ คนเราต้องลองลงมือทำก่อนจึงจะรู้ว่าทำได้หรือไม่ได้ ลิเลียนา ปลอบใจตัวเองเช่นนั้น

แต่พอทำจانبกับแก้วเบียร์ตกเป็นรอบที่ห้า เอเวลินาจึง ดันให้ลิเลียนาไปพัก

แต่ดูเหมือนว่าเธอจะไม่ยอมเสียศักดิ์ศรีอีกต่อไป ลิเลียนา จึงกางผ้าปูโต๊ะผืนหนึ่งออกด้วยสีหน้ามั่นใจมาก

แควก!

“โอ๊ะ มิสเอเวลินา แปลกจังเลย มั่นขาดนะค่ะ”

“คุณอัศวิน ฉันเห็นหมดทุกอย่างนะค่ะ มั่นขาดก็เพราะ แรงของคุณอัศวินนั่นแหละค่ะ”

“เพราะฉะนั้นช่วยปรับแรงให้เหมาะสมหน่อยค่ะ ไม่อย่างนั้นฉันจะกางเองค่ะ แล้วคุณอัศวินก็มาถือผ้าปูโต๊ะแทน”

เสียงบันที่ดังออกมาแว่วๆ ทำให้ลิเลียนาตั้งสติไม่ทัน เธอจึงทำหน้ามึนและเดินตามหลังเอเวลินาอย่างสงบเสงี่ยม

“ดีนะคะที่สามีภรรยาเจ้าของโรงแรมเป็นคนดี ถ้าได้เข้าไปเป็นสาวใช้ที่ปราสาทแล้วทำลายข้าวของหมดแบบนั้น น่าจะโดนไล่ออกแน่ๆ ค่ะ ฉันอยากให้คุณลองคิดดูดีๆ อีกครั้งนะคะ เพราะคุณไม่จำเป็นจะต้องไปทำงานสาวใช้ตามฉันเลย”

เอเวลินาพูดขณะจัดการเสื้อผ้าผืนสุดท้ายให้เรียบร้อย

ถ้าเธอบอกเลอันโดรไปแบบนี้ได้ก็ดีสิ อันที่จริงลีเลียนาไม่ได้อยากทำงานดูแลปรนนิบัติคนอื่นทั้งที่ไม่เคยมีประสบการณ์ด้านนี้มาก่อน แต่ที่ต้องทำก็เพราะเจ้านายของเธอสั่งให้ดูแลเอเวลินาต่างหาก

“ฉันแค่ทำตามหน้าที่ค่ะ ถ้าไม่อยากจะเห็นฉันถูกไล่ออกจากงานก็มีอยู่วิธีเดียว คือกลับไปศึกษาตอนนี้...”

“ไม่มีทางค่ะ”

เอเวลินากะพริบตาข้างหนึ่งเหมือนกับขยิบตาให้

ทำไมถึงไม่ได้ล่ะ แนนอนว่าถ้าเรื่องที่เลอันโดรปกป้องเอเวลินาแพร่พรายออกไปยังโลกภายนอก อาจจะทำให้ถูกนินทาหลังจกัจริง แต่ก็เชื่อว่าเขาไม่มีอำนาจมากพอที่จะ

แก้ปัญหาเล็กๆ น้อยๆ อย่างนั้นไม่ได้นี่นา ลิเลียนาไม่อาจคาด
เดาความคิดของเอเวลินาได้เลย

กริ่ง

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

เสียงกระดิ่งใสดังขึ้นพร้อมกับที่ใครบางคนเปิดประตู
ห้องอาหารเข้ามา พวกผู้ชายหน้าตาโหดเหี้ยมน่ากลัวเดินเข้ามา
ด้านในเป็นกลุ่มใหญ่ ลิเลียนาจึงให้เอเวลินาหลบหลังตัวเองโดย
ไม่รู้ตัว

“กีท่านคะ”

ถึงจะรู้สึกได้ว่าเอเวลินาจิ้มหลังเป็นการถามว่าเกิดอะไร
ขึ้น แต่ลิเลียนาก็ตรงเข้าไปถามผู้ชายกลุ่มนั้นก่อน แล้วจึงคว้า
มือเอเวลินาที่จิกจีءเธอเพราะคิดว่าเธอเมินตัวเองไว้

ทำตัวแปลกมาทั้งวันไม่พอ ยังจะเล่นอะไรอีกเนีย ลิเลียนา
คิดเช่นนั้นเมื่อเอเวลินาค่อยๆ ประสานมือของตัวเองกับเธอ

“ไหนดูซิ หนึ่ง สอง สาม...ทั้งหมดหกคน”

ผู้ชายที่ดูเหมือนจะเป็นหัวหน้ากลุ่มพูดขึ้น

ลิเลียนากวาดตามองไปรอบๆ ห้องอาหารว่ามีโต๊ะพอที่จะให้กลุ่มชายร่างใหญ่นั่งด้วยกันได้ไหม แต่เพราะที่นี้เป็นโรงแรมที่รองรับนักท่องเที่ยวกับคนในหมู่บ้านเสียมากกว่าจึงไม่มีที่นั่งพอจะให้คนถึงหกคนนั่งด้วยกันได้

แต่ถ้าเอาโต๊ะมาต่อกันสามตัวก็น่าจะได้ละมัง...ลิเลียนาเริ่มขยับตัวทันที

“รอสักครู่นะคะ เดี่ยวฉันจัดเตรียมที่นั่งให้”

“ไอ้ชายแต่งหญิงนี่มันยังไฉนะ ทำงานก็ซั๊กซ่า”

คิ้วสีเทาขมวดเข้าหากัน อยู่เฉยๆ ไปจะดีกว่านะ หน้าตาก็น่าเกลียด ปากยังจะเสียวอีก ลิเลียนาคิดขณะแกล้งทำเป็นหูทวนลม

“แต่อีกคนหน้าตาดีไม่ใช่เล่นนะ มานี่สิหนู ชื่ออะไรล่ะเราอายุเท่าไร”

“ฉันหรือคะ”

ในระหว่างที่ลิลีเลียนาต่อโตะอยู่นั้น พวกเขาก็ก็นไปสนใจ
เอเวลีนาแทน

ตอนที่นั่งรถม้าราคาแพงไปเที่ยวก็ได้เจอพวกเกะกะ
ระรานแบบนี้อยู่บ้างเหมือนกัน แต่การที่คุ้นชินแล้วไม่ได้
หมายความว่าจะไม่รู้สึกแย้ มุมปากของเอเวลีนาที่เคยยิ้มแย้ม
ต้อนรับลูกค้าค่อยๆ ต่ำลง

“ใช่แล้ว หนูนั่นแหละ น่ารักดีนี่ ไม่ใช่คนที่นี้ใช่ไหม”

“ฉันจะนำทางไปที่โตะนะคะ”

ลิลีเลียนาฝันยิ้มและเดินไปหาชายกลุ่มนั้น เพราะลิลีเลียนา
น่าจะรับมือกับพวกผู้ชายได้ง่ายกว่าเอเวลีนาซึ่งเคยเผชิญหน้า
แค่คุณชายที่มีนิสัยหยาบกระด้างก็จริง แต่ก็เป็นคนอ่อนไหว

“เรอน่ะหลบไปเลย ไม่เห็นหรือว่าฉันกำลังคุยกับแม่หนู
คนนั้นอยู่”

“กินอาหารอย่างเดียวไหมคะ หรือว่าเข้าพักด้วย”

“บอกให้หลบไปไถ่เล่า”

“ไม่ได้ค่ะ”

พวกผู้ชายที่ก่อนหน้านี้ยังหัวเราะเฮฮาเริ่มมีสีหน้า
เคร่งเครียด

เอเวลินารู้ว่าสถานการณ์ไม่น่าจะดีแน่ๆ จึงก้าวถอยหลัง
ไปเล็กน้อย โลกภายนอกดูเหมือนอันตรายอย่างที่เขารู้สึก
จริงๆ เธอตัดสินใจจะไปเรียกคู่สามีภรรยาเจ้าของโรงแรมมา

เธอกับลิเลียนาเป็นแขกที่ได้พักฟรีอีกหนึ่งคืนด้วยความ
ใจดีของเจ้าของโรงแรมและอาสาออกมาช่วยงานก็จริง แต่ก็ไม่มี
ความจำเป็นจะต้องรับมือกับลูกค้านี้และไม่อยากมีปัญหา
โดยไม่จำเป็นด้วย

“คุณอัศวิน อย่าทำให้คนพวกนั้นโมโหเลยล่ะ มีแต่จะ
ปวดหัวเปล่าๆ”

เมื่อเอเวลินากระซิบที่ข้างหูของลิเลียนา ลิเลียนาจึงพยัก
หน้าด้วยท่าทีแข็งกระด้าง เอเวลินาชำเลื่องมองชายกลุ่มนั้นด้วย
สายตาหงุดหงิด ก่อนจะตรงไปที่ห้องครัว

“อุตสำหรับชมว่าสวยแล้วไง ไปทำอะไรตรงนั้นอีกล่ะ ขนาด
ทำเมินยังน่ารักเลย ดุสิ เห็นท่วงท่าการเดินนั้นใหม่ บั้นท้ายนี้
แบบ...ฮืม เฮ้ย เธออะ จะให้ลูกค้ายืนไปถึงเมื่อไหร่”

ผู้ชายคนหนึ่งในกลุ่มเอ่ยถามพร้อมกับจ้องมองด้านหลัง
ของเอเวลินาอย่างโจ่งแจ้ง ลิเลียนาจึงหรีตาลง

“ยังไม่เลิกทำสายตาสกปรกอีกหรือคะ”

“ว่าไงนะ”

ถ้าเลอันโตรอยู่ตรงนี้ ผู้ชายพวกนี้น่าจะได้ตายโดยไม่
รู้ตัวแน่ๆ ที่เรียกว่าชายแต่งหญิงหรืออะไรเทือกนั้นก็น่าโมโห
แล้ว แต่ก็ยังพอจะมองข้ามไปได้ แต่ถ้าจ้องเอเวลินาด้วยสายตา
ทำทางแบบนั้น มันคนละเรื่องกันเลย

ลิเลียนาเอ่ยอีกครั้ง

“เลิกจ้องผู้หญิงคนนั้นด้วยสายตาแบบนั้นด้วยค่ะ”

“อืบ! อัสวินพี่ม้าขาวแสดงตัวแล้วว่ะ!”

พวกเขาพากันหัวเราะคิกคัก แต่ที่เรียกว่าอัศวินก็ไม่ผิด
ลิเลียนาจึงยกไหล่เบาๆ แทนคำตอบ

“เจ้าของอยู่ไหน ออกมาสิ! ที่นี่ต้อนรับลูกค้ากันแบบนี้
หรือวะ”

“ตายแล้ว เกิดเรื่องอะไรขึ้นครับท่าน!”

เอเวลินาพาเจ้าของโรงแรมออกมาเร็วกว่าที่คิด

หน้าที่ของลิเลียนาคือคุ้มกันเอเวลินา แต่ก็ไม่ได้อยาก
ทำให้กิจการโรงแรมเสียหายเช่นกัน ถ้าคนพวกนั้นไม่หาเรื่อง
เอเวลินาอีก ลิเลียนาก็จะยอมเจียบให้

“ไอ้ตัวนาขยะแขยงที่ไม่รู้ว่าเป็นชายหรือหญิงกันแน่ กล้า
บอกว่าสายตาของฉันทสกปรกอย่างนั้นหรือวะ!”

ชายคนนั้นตะโกนลั่น ถึงจะอธิบายสถานการณ์คร่าวๆ
ให้ฟังแล้ว แต่ดูเหมือนเจ้าของโรงแรมจะไม่กล้าต่อกรกับพวก
ชายร่างยักษ์จึงได้แต่พูดเสียงสั่นเครือ

“นะ...น่าจะเข้าใจผิดอะไรสักอย่างแน่ครับ เอาละ หยุด
ทำอย่างนี้แล้วรีบไปนั่งกันดีกว่าครับ อีกอย่างเด็กพวกนี้แค่มา

ช่วยงานพวกเราแค่วันเดียวเท่านั้น ไม่ใช่พนักงานที่ทำงานที่นี้
ครับ หากพวกท่านใจกว้างสักหน่อยและปล่อยพวกเธอไป...”

“นั่นไม่ใช่เรื่องของพวกเราซะหน่อย เอ้อ เสียอารมณ์อีก
แล้ว งั้นก่อนอื่นไปเอาเบียร์มาหกแก้ว แล้วก็ให้สาวสวยคนนั้น
มารินให้ด้วย”

ชายคนที่ดูเหมือนหัวหน้ากลุ่มผลึกเจ้าของร้านอย่างแรง
และนั่งลง เจ้าของร้านโซซัดโซเซไปเกาะเสาที่อยู่ใกล้ๆ กันและ
พยายามทรงตัว

เอ๊ะ เตี่ยวะ สาวสวยคนนั้นอย่างนั้นหรือ มันไม่น่าจะใช้
คำที่ใช้เรียกเจ้าของโรงแรม...หรือว่าหมายถึงฉัน เอเวลินาเบิก
ตากว้าง

“แต่การรินเหล้าไม่ใช่งานของฉันนะคะ”

เธอเอียงคอด้วยความสงสัย อะไรกัน ไม่มีมือมีเท้ากัน
หรือไง ตัวก็ใหญ่เท่าภูเขา รินเหล้ากินเองไม่ได้หรือ ถึงจะเคย
ดูแลคุณชายที่ขอให้ช่วยป้อนอาหารให้เพราะจู้จี้ ก็ใช้มือไม่ได้
แต่นี่มันก็ไม่ใช่ธุระของฉันอยู่ดี

“เป็นอะไรกัน ไม่อยากขายของหรือ หรือต้องให้ใช้กำลัง
ทำแบบนี้รู้ไหมว่าพวกเราเป็นใคร”

“รู้แล้วจะทำไมหรือคะ”

ไม่ได้อยากรู้เลยสักนิด ลิเลียนาถึงกับพูดไม่ออก ถ้ามา
กินอาหารก็กินให้เสร็จๆ แล้วก็กลับ ถ้ามากินเหล้าก็ดื่มกันไปสิ
ทำไมถึงต้องโมโหที่หลอกล่อเอเวลินาไม่ได้

ความทรงจำที่ตัวเองถูกหัวเราะเยาะว่าเป็นชายแต่งหญิง
ถูกลบออกไปจากสมองของลิเลียนาจนหมดเกลี้ยงตั้งนานแล้ว
เธอเคยมีประสบการณ์กับพวกผู้ชายที่แสดงออกว่าทำตัวรุ่มร่าม
กับเอเวลินาอย่างชัดเจนมาก่อนแล้ว

เพราะฉะนั้นคุณท่านถึงได้ให้ฉันคอยคุ้มกันเอเวลินา
สินะ ถ้าลิเลียนาหาเอเวลินาไม่เจอ เอเวลินาน่าจะต้องเจอความ
ยากลำบากแบบนี้เพียงลำพังอย่างแน่นอน เมื่อคิดขึ้นได้อย่าง
นั้น ลิเลียนาจึงโมโหขึ้นมาทันที

“พวกเราคือกลุ่มทหารรับจ้างจิ้งหรีดเหลืองนะ! ถ้ารู้แล้ว
ก็รีบพูดว่า ‘ตายจริง มาแล้วหรือคะ’ และมาปรนนิบัติซะสิ!”

“สัตว์มีตั่งเยอะตั่งแยะ ทำไมถึงต้องเป็นจิ้งหรีดด้วย...”

เอเวลินาพึมพำด้วยท่าที่อกสั่นขวัญหาย เธอไม่เคยพบ
เจากลุ่มทหารรับจ้างมาก่อน แต่ก็พอรู้ยู่บ้างว่าปกติแล้วจะใช้
ชื่อเป็นสัตว์ แต่จิ้งหรีดเนี่ยนะ แถมยังสีเหลืองอีก เป็นชื่อที่ไม่
อยากจินตนาการถึงเลยสักนิด

“จะได้หนังเหนียวไม่ตายง่าย ๆ เหมือนจิ้งหรีดยังไงล่ะ!
เห็นไหมว่าความหมายมันลึกซึ้งขนาดไหน กล้าดียังไงถึงได้ทำ
สีหน้าแบบนี้”

ชายคนที่ป็นหัวหน้ากลุ่มทำหน้าที่ตาบึงตึงอย่างน่า
หวั่นเกรง ท่าทางจะคุ้ยโวโธ่อดเก่งน่าดู เอเวลินากับลิเลียนา
คิดเหมือนกัน

“แล้วเมื่อไหร่จะเอาเบียร์ออกมาสักทีวะ เฮ้ย ลุง จะเกาะ
เสานั้นไปถึงเมื่อไหร่”

“ปล่อยไปเถอะ ดูท่าทางจะกลัวพวกเรานะ วะ ฮ่า ๆ ๆ!”

พวกเขาปรบมือและหัวเราะเสียงลั่นราวกับชอบใจอย่าง
มาก

ทันทีที่ได้ยินคำว่าจิ้งหรีดเหลือง สีหน้าของเจ้าของ
โรงแรมก็เหมือนจะซีดลงอีก แสดงว่าพวกเขาอาจจะเป็น
กลุ่มทหารรับจ้างที่โด่งดังพอสมควรในแถบนี้ แต่เอเวลินากับ
บลีเลียนาเป็นแขกที่มาพักแรมแค่ชั่วคราวไม่รู้ข้อมูลเกี่ยวกับ
พวกเขาเลย

“ข้างนอกเสียงดังหนวกหูอะไรกันตั้งแต่เมื่อกี้แล้วเนี่ย
ที่รัก มัวแต่ทำอะไรอยู่ ทำตัวเอื่อยเฉื่อยอีกแล้วหรือ”

น่าจะเป็นเพราะหายไปนาน ภรรยาของเจ้าของโรงแรม
จึงแหวกผ้าที่กั้นระหว่างห้องครัวกับห้องอาหารออกมา ดูเหมือน
ว่าเธอจะได้ยินเสียงดังหนวกหูระหว่างที่กำลังทำอาหารเย็น
สำหรับรับรองลูกค้า แต่ไม่ได้ยินเนื้อหาที่พูดคุยกัน

“อะ...ที่รัก ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น...”

เจ้าของโรงแรมพยายามอธิบายขณะที่เหงื่อแตกพลั๊ก
พวกเขามีรูปร่างสูงเกือบสองเมตร น่าจะยกเจ้าของโรมแรม
ขึ้นมาด้วยมือเดียวและทุ่มลงพื้นได้เลย จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เขา
จะรู้สึกเหมือนถูกข่มขู่

พวกนั้นยังมองเอเวลินาอย่างน้ำลายสอ น่าจะต้องรีบพาเธอขึ้นไปบนห้องให้ไวที่สุด แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่กล้าพูดออกไป เพราะกลัวจะโดนเล่นงาน

“โอ๊ย ป้า ทำไมที่นี้บริการห่วยขนาดนี้ บอกให้ไปเอาเบียร์มาหกแก้วไป! ฉันทรมานตั้งนานแล้วนะโว้ย!”

พวกเขาให้ห้อง ห้องอาหารดูเหมือนจะแน่นเอี้ยดทั้งที่มีลูกค้าแค่กลุ่มเดียวซึ่งบอกว่าตัวเองเป็นทหารรับจ้าง

“เฮ้อ เข้าใจแล้วละ เข้าใจแล้ว เอเวลินา มาช่วยฉันตรงนี้หน่อยได้ไหมจ๊ะ”

“ไม่ค่ะคุณป้า ขอโทษด้วยแต่ว่า...”

เอเวลินาขมวดคิ้วเหมือนกับรู้สึกผิด ถึงจะมีลีเลียดคอยปกป้องอยู่ก็จริง แต่ไม่เข้าใจผู้ชายพวกนั้นน่าจะดีกว่า จากนั้นเธอก็พูดต่อ

“วันนี้น่าจะช่วยไม่ได้แล้วละ ไว้พรุ่งนี้จะทำความสะอาดห้องอาหารให้แทนนะคะ คุณอัสวิน พวกเรากลับขึ้นไปกันเถอะค่ะ”

“อืม ก็ได้จ้ะ ฉันคงใช้แรงงานเธอหนักไป ขอโทษด้วยนะ”

“เปล่าค่ะ ไม่ใช่อย่างนั้นเลยค่ะ”

เอเวลินารีบโบกมือปฏิเสธ ถ้าไม่ใช่เพราะผู้ชายพวกนั้น เธอยินดีจะช่วยอย่างแน่นอน

ชายกลุ่มนั้นเปิดรายการอาหารและกำลังลืเล่ว่าจะสั่งอะไร แต่พอได้ยินเสียงเอเวลินาก็เงยหน้าขึ้นมามองที่ละคนสองคน

“อะไรกันคนสวย จะไปแล้วหรือ พวกเราเสียใจนะ”

“แล้วคุณอัศวินอะไรนั่นอีก ในชนบทแบบนี้มีอัศวินที่ไหนกัน”

ลิเลียนาคิดว่าการไม่สนใจคนพวกนี้น่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด เธอจึงเดินไปหาเอเวลินาโดยไม่ตอบโต้อะไร

และในตอนนั้นเอง เอียด...แก้อี้ที่ค่อนข้างหนักถูกดันไปข้างหลัง ชายคนหนึ่งในกลุ่มนั้นเดินตามลิเลียนามา

“ฮ่าๆ เดียวก่อน อย่าบอกนะว่าเธอเรียกไอ้ชายแต่งหญิงโรคจิตนี้ว่าคุณอัศวินนะ”

ลิเลียนาตั้งใจจะไม่สนใจพวกเขาจนกระทั่งชายคนนั้นยก
มือขึ้นมาวางบนไหล่ของเธอ

“อ้าก!”

ลิเลียนาคำว่าข้อมือของเขาและบิดมันตามสัญชาตญาณ
เนื่องจากต้องอยู่รอดในดงผู้ชายสมองทึบให้ได้ตั้งแต่สมัยที่เป็น
อัครวิณฝึกหัด เธอจึงเกิดความรู้สึกที่คล้ายกับอาการเกลียดผู้ชาย
ขึ้นมาโดยที่ตัวเองก็ไม่รู้ตัว

เธอจะรู้สึกสะอิดสะเอียนเหมือนสัมผัสโดนไส้เดือนทุก
ครั้งที่มือผู้ชายมาโดนตัว เธอตั้งสติกลับคืนมาได้หลังจากหัก
ข้อมือจนชายคนนั้นตาเหลือกด้วยความเจ็บปวด

“เอ่อ...ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำอย่างนั้นค่ะ แล้ว
ทำไมถึงมาแตะเนื้อต้องตัวคนอื่นโดยไม่บอกไม่กล่าวล่ะคะ”

ลิเลียนายิ้มอย่างอ่อนโยนเป็นครั้งแรกหลังจากพวกเขา
เข้ามา เธออดทนไว้มาโดยตลอดเพราะไม่อยากให้กิจการของ
คนอื่นเสียหาย

แล้วหลังจากนั้น

“อีก อีอ...”

“ฉันกำลังจะตาย ฉันกำลังจะตาย...มือไม่มีความรู้สึกแล้ว...”

ลิเลียนาจัดการผู้ชายสองคนด้วยมือเปล่าโดยไม่จำเป็นต้องใช้ดาบด้วยซ้ำ

ระดับอัศวินประจำตระกูลดยุกไม่มีทางโดนพวกทหารรับจ้างไร้ความสามารถเล่นงานอยู่แล้ว เธอผ่านการฝึกฝนมาอย่างเป็นระบบตั้งแต่ยังเด็ก การจัดการพวกผู้ชายที่มั่นใจในรูปร่างของตัวเองจึงไม่ใช่เรื่องยากอะไรขนาดนั้น

“ปะ...บ้าไปแล้ว! ไอ้แมงดานั้นล้มลูกพี่ไต่ยังงั้น...”

ชายกลุ่มนั้นได้แต่อ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง

ถ้าได้เห็นความสามารถของลิเลียนาเป็นครั้งแรกก็ไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะตกใจถึงขนาดนั้น แต่ปฏิกิริยาของเอเวลินากลับสงบนิ่งกว่าที่คิดไว้ เอเวลินาแอบชำเลืองมองลิเลียนาที่ปิดมีอแวบหนึ่ง ก่อนจะหันไปมองโต๊ะที่พังยับเยินเพราะผู้ชายพวกนั้นล้มทับก่อนจะถอนหายใจเบาๆ

“คุณอัศวิน ทำยังไงดีคะ พวกเราไม่มีเงินจะชดใช้คะ”

“อ่า...ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เรื่องมันวุ่นวายถึงขนาดนี้”

“ไม่ตั้งใจแต่เหวี่ยงคนใส่โต๊ะเนี่ยคะ”

อู๋ย รู้สึกเหมือนกำลังจะโดนบ่นเป็นชุดอีกแล้ว ลิเลียนาหลับตาปี ก่อนจะลืมตาขึ้นมาใหม่เหมือนกับเด็กที่โดนดุ

ลิเลียนาจัดการพวกทหารรับจ้างที่ตัวสูงจนหัวแทบแตะเพดานได้อย่างสบายๆ แต่เธอกลับไม่กล้าขยับเขยื้อนเมื่อถูกเอเวลินาบ่นอยู่

“คุณลุง ขอโทษด้วยนะคะ แต่ว่าจะทำยังไงดีคะ”

เอเวลินาเอ่ยขอโทษเจ้าของโรงแรมและบ่นพึมพำคนเดียวต่อว่า พาคุณอัศวินไปไหนก็ต้องเสียเงินเยอะตลอด

ลิเลียนาเกาแก้มอย่างเขินอาย ที่จริงแล้วเธอไม่จำเป็นต้องลงมือจัดการผู้ชายพวกนั้นอย่างที่เอเวลินาพูดก็ได้ แค่หักแขนนิดหน่อยไม่ให้เอามือมาแตะต้องเธอและแค่อุ้มตาไม่ให้มาจ้องเอเวลินาได้อีกก็น่าจะพอแก้ปัญหาได้แล้ว

“อะไรกันจะ จะขอโทษทำไม มองแค่ปราดเดียวก็ดูออก แล้วว่าฝ่ายนั้นทำผิดก่อน ฟอนั้นแหละมัวแต่ทำอะไรอยู่ ทำไม ไม่ห้ามตั้งแต่แรก”

ในขณะที่เจ้าของโรงแรมเอาแต่เกาะประตูห้องอาหาร พร้อมกับพูดอ้อๆ อึ้งๆ ภรรยาของเขาก็ออกตัวสนับสนุน ลีเลียนา ดูเหมือนว่าพวกผู้ชายที่นอนสลบเหมือดอยู่บนโต๊ะ พังๆ จะไม่อยู่ในสายตาเธอแม้แต่น้อย เธอจึงเอาแต่กระแอมและ พูดว่า ไม่นึกเลยว่าห้องอาหารของเราจะฝุ่นเยอะขนาดนี้

แค่ผู้ชายสองคนถูกเหวี่ยงไปกลางอากาศ ภายในห้อง อาหารก็ขาวโพลนไปหมดแล้ว

“ไม่ต้องชดใช้อะไรหรอก แค่ช่วยเก็บกวาดให้เรียบร้อยก็พอ เฮ้อ ไอ้พวกที่ชอบรังแกผู้หญิงมันน่าจะจับมาตัดไอนั้นให้หมดนัก...โอ๊ะ ตายจริง ฉันลืมไปสนิทเลยว่าติดเตาทิ้งไว้”

ภรรยาของเจ้าของโรงแรมหัวเราะเบาๆ ก่อนจะหายเข้าไปในครัว เอเวลินาจึงได้แต่กะพริบตาปริบๆ

“เฮ้อ...โชคดีนะคะที่คุณป้าเป็นคนสบายๆ คุณลุงคะ บอกมาตามตรงเถอะค่ะ คนที่มีอำนาจที่นี้คือคุณป้าใช่ไหมคะ”

“แค่นี้ยังมองไม่ออกอีกหรือ แม่สาวตัวเล็ก”

เจ้าของโรงแรมยิ้มเจื่อน

พอบอกว่าไม่จำเป็นต้องชดใช้ก็ได้ เอเวลินาจึงดูอารมณ์ดีขึ้นมาทันตา เธอยิ้มน้อยยิ้มใหญ่และหันไปมองพวกผู้ชายที่ตัวสั้นนั่งงก

“ยังคิดจะสั่งเบียร์หกแก้วอยู่อีกไหมคะ”

“มะ...ไม่ครับ ไม่เป็นไร”

คนที่เปื้อนหัวหน้ากลุ่มพูดจาสุภาพขึ้นทันทีหลังจากเห็นลูกน้องตัวเองหงายหลัง เขาค่อยๆ ลุกจากที่นั่งอย่างสำรวม

“วะ...ว่าแต่...เป็นอัศวินจริงๆ หรือครับ”

หัวหน้ากลุ่มเอ่ยถามตะกุกตะกัก

แต่ลิเลียนาคิดว่าไม่มีคำพอที่จะตอบจึงไม่พูดอะไรเอเวลินากลับเป็นฝ่ายพูดแทน

“แล้วคิดว่าเป็นอัศวินปลอมหรือคะ”

“ไม่ใช่ ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น...”

“แล้วอะไรคะ เมื่อไหร่ทำไมถึงเรียกคุณอัศวินว่าชายแต่งหญิงคะ แค่เห็นก็รู้แล้วนะว่าเป็นผู้หญิง”

เอเวลินาเอียงคอสงสัย ส่วนลิเลียนาอมยิ้มเล็กน้อย ที่จริงแล้วเธอไม่ได้โกรธเพราะเรื่องนั้น เนื่องจากเคยถูกเข้าใจผิดว่าเป็นผู้ชายเสมอ...แต่ถึงอย่างนั้นก็รู้สึกดีที่เอเวลินาออกหน้าแทน

“ฮืม คิดว่าฉันจะอยู่เฉยหรือไงวะ...!”

สัญญาตญาณทำให้ลิเลียนาหันหลังไปมอง ชายคนที่ถูกประคองให้ลุกขึ้นยืนมือออกมาทั้งที่ตัวเองยังเดินโซเซ แสดงว่าข้อมือของไอ้หมอนั้นยังเป็นปกติดี ลิเลียนาถึงกับถอนหายใจ

ถ้าจัดการไอ้คนอวดดีนั้น มีหวังโต๊ะได้พังเพิ่มอีกหนึ่งตัวแน่ๆ และถ้าเป็นอย่างนั้น เอเวลินาก็คงจะโมโหและบ่นว่า “แค่ตัวเดียวก็แย่แล้ว แต่ถ้าทำพังถึงสองตัวจะทำยังไงคะ!” อีก

“เฮ้อ พอสักทีเถอะ!”

แต่กลับผิดจากที่ลิเลียนาคาดการณ์ไว้พอสมควร เอเวลินา ยกเก้าอี้ที่อยู่ใกล้ๆ มาทุ่มใส่ชายคนนั้น

ตัวก็เล็ก แขนก็ผอมบาง “ไม่รู้เลยว่าเธอไปเอาแรงขนาดนั้นมาจากไหน

เก้าอี้ที่เธอโยนออกไปโดนหัวของชายคนนั้นเข้าเต็มๆ

“โอ๊ย!”

เหลี่ยมของเก้าอี้กระแทกเข้ากับใบหน้าของชายคนนั้น อย่างแรง ลิเลียนาจ้องเอเวลินาอย่างตกตะลึง

“มะ...มিসเอเวลินา”

“แค่นี้ก็น่าจะพอแล้วเนอะ ถ้าโดนไปถึงขนาดนี้แล้วยังมีแรงลุกขึ้นมาหาเรื่องอีกก็แปลกแล้ว ลิเลียนา ทำไมคุณถึงทำหมัดอีกแล้วล่ะ”

“มিসเอเวลินา ขอโทษนะ แต่ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะสลบไปแล้วค่ะ”

“โอ๊ะ ฉันไม่รู้ตัวเลย...”

ดูเหมือนว่าเอเวลินาจะไม่ได้สนใจเขาแม้แต่น้อย จึงยกมือขึ้นมาปิดปากด้วยความตกใจ นอกจากเธอจะเผลอพูดชื่อ ลีเลียนาออกมาอย่างธรรมชาติโดยไม่รู้ตัวแล้ว ยังพูดคุยอย่างสนิทสนมด้วย

ลีเลียนาก็มองมือตัวเอง เธอถูกเอเวลินาจับได้ว่ากำหมัดเพื่อเอาไว้และตั้งท่าเตรียมจะโจมตี

“ไม่เป็นไรค่ะ ต่อจากนี้ไปพูดเป็นกันเองแบบนี้ได้เลยค่ะ”

ลีเลียนาคลายกำปั้นพร้อมกับคลีอี้ม เอเวลินาลังเลอยู่สักครู่ก่อนจะแก้มแดงขึ้นมาราวกับเขินอาย

“อะ...เออฉันหรือ แต่พอได้ลองพูดครั้งหนึ่งแล้ว มันก็ไม่ได้ยากเกินไปนะ”

“ใช่ค่ะ เรียกชื่อด้วยก็ได้นะคะ”

“ถ้าฉัน...ฉันเรียกว่าลีเลียนาได้ใช่ไหม”

เอเวลินาเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง ลีเลียนาจึงตอบทันที

“ค่ะ แนนอนค่ะ”

“...”

แต่ว่าปฏิกิริยาของเอเวลินาดูแปลกๆ เธอทำหน้าบึ้ง เหมือนกับไม่พอใจอะไรบางอย่าง

คนที่ทำแก้อีพังในคราวนี้คือเอเวลินา ไม่ใช่ลิเลียนา แต่ลิเลียนากลับรู้สึกผิดในใจอย่างบอกไม่ถูกจึงสังเกตดูท่าทีของเอเวลินา

“เป็นอะไรไปค่ะ”

“คุณเองก็ต้องพูดจาแบบเป็นกันเองเหมือนกันสิคะ บอกให้ฉันพูดก่อน แต่ตัวเองไม่เห็นจะพูดตามเลย”

เอเวลินาบ่นอุบอิบ

จะว่าไปแล้วคนที่ขอให้พูดจาสนิทสนมกันคือเธอต่างหาก แต่เธอกลับตั้งใจพูดสุภาพที่สุด ลิเลียนาหัวเราะลั่น และพยักหน้าหงึกๆ

“ตกลงค่ะ เอาแบบนี้แหละ”

“แบบสุขภาพครึ่งหนึ่งก็ไม่เอาละ”

“เอ่อ ก็ได้”

ลิเลียนาลูบต้นคออย่างเชิโนาย จากนั้นเอเวลินาก็ยิ้มตอบราวกับพึงพอใจ

“ไปเก็บโต๊ะกับเก้าอี้ให้เรียบร้อยกันไหม แฮ็ วุ่นวายไปหมดเลย”

“แต่เก้าอี้ เอเวลินาเป็นคนทำพังนะ”

“แล้วใครเริ่มก่อนล่ะ”

“แฮ็ จะพูดว่ายังไงดี...”

ถ้าพูดแบบนั้น ลิเลียนาก็ไม่มีอะไรจะเถียง เพราะเธอเป็นคนทำให้เรื่องเล็กกลายเป็นเรื่องใหญ่

แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือในที่สุดก็ได้คุยแบบเป็นกันเองกับเอเวลินาแล้ว

ดูเหมือนว่าพวกผู้ชายกลุ่มนั้นจะรู้ตัวว่าไม่ควรอยู่ตรงนี้ต่อไป จึงออกจากห้องอาหารเงียบๆ ถึงจะได้ยินเสียงปิดประตู

พร้อมกับเสียงกระดิ่งดังกรู๊งกริ้ง แต่ไม่มีใครหันไปมองประตูเลยสักคน

หลังจากเก็บกวาดข้าวของเครื่องใช้ที่เสียหายเรียบร้อยแล้ว เอเวลินาและลิเลียนาก็ตัดสินใจไปช่วยงานในห้องอาหารแทนเจ้าของโรงแรมที่ถูกผลักดันจนแหวะเคล็ด

กว่าจะเสร็จงานก็ค่ำแล้ว พวกเธอกลับขึ้นไปห้องพักอย่างเหน็ดเหนื่อย เอเวลินาผล็อยหลับไปทันทีหลังจากอาบน้ำเสร็จ ส่วนลิเลียนามองดูเอเวลินาเงิบๆ สักครู่ก่อนจะหยิบปากกา

[เรียน ท่านดยุกเบลลาบิตี

...นั่นคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้ค่ะ คู่สามีภรรยาเจ้าของโรงแรมใจดีให้พวกเราพักที่โรงแรมต่อได้ ถึงแม้ว่าจะเกิดเรื่องวุ่นวายก็ตาม

หลังจากพวกทหารรับจ้างก่อเรื่อง ผู้คนในหมู่บ้านก็มาหาพวกเราค่ะ แนนอนว่ามีชายหนุ่มที่พยายามจะตามตีอีฟ เพราะเป็นรักแรกพบอยู่หลายคน แต่ฉันจัดการเรียบร้อยแล้วค่ะ

แล้ววันนี้พวกเราก็ได้ไปสมัครงานที่ปราสาทของท่านเคานต์เอสโปซิโตจนได้ อีฟมีประสบการณ์ทำงานในคฤหาสน์ของท่านดยุกมาก่อนจึงผ่านการคัดเลือกทันทีเลยค่ะ

แต่ฉันไม่มีประสบการณ์อะไรมาแสดงจึงถูกขอให้ลองทำความสะอาดให้ดูเป็นการทดสอบค่ะ ฉันพยายามอย่างสุดความสามารถแล้วค่ะ แต่เพราะทำให้ด้ามไม้ถูพื้นหักเป็นสองท่อนจึงน่าเสียดายที่ไม่ถูกว่าจ้างค่ะ

อย่างไรก็ตาม ในอีกใจหนึ่งฉันกลับคิดว่าโล่งอกไปที่ค่ะ เพราะหลังจากนั้นฉันได้ไปสืบมาว่ากลุ่มทหารรับจ้างจึงหรือเด็ลืองเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลในย่านนี้ เพราะว่าเคยเกิดเรื่องที่ร้านอาหารมาแล้ว ฉันจึงคิดว่าน่าจะมีเรื่องไม่ดีขึ้นอีกได้ค่ะ

สุดท้ายแล้ว หลังจากได้เงินค่ารถม้า พวกเราจึงตัดสินใจเดินทางลงใต้อีกหนึ่งคืนค่ะ วันนี้พวกเราไม่มีแผนจะทำอะไรแล้ว ฉันจึงขอจบไว้เท่านี้ละคะ ขอให้สุขภาพแข็งแรงค่ะ]

[ถึง ลีเลียนา

ดูท่าว่าค่าใช้จ่ายจะไม่พอสินะ เดี่ยวฉันจะส่งเงินจำนวนหนึ่งไปให้เพิ่ม

ส่วนกลุ่มทหารรับจ้างที่นายยะแขยงตั้งแต่ชื่อว่าจิ้งหรีดสีเหลืองอะไรนั้นแล้ว ฉันจะจัดการให้หมดเอง

ป.ล. ทำให้ถึงเรียกเอเวลินาว่าอีฟแล้วละ เอเวลินาคือเอเวลินาสี ไม่ใช่อีฟเสียหน่อย]

เลอันโตรอยากขย่ำจดหมายทิ้งเสียเหลือเกิน ส่งให้ไปคุ้มกันเอเวลินาแท้ๆ แต่กลับไปเที่ยวเล่นกันอยู่สองคน เขามองไปนอกหน้าต่างด้วยสายตาเศร้าหมอง

“รู๊นน่าจะตามไปด้วย...”

“หมายถึงที่ไหนหรือครับคุณท่าน”

ลอเรนโซที่กำลังเซ็ดฝุ่นตรงกรอบหน้าต่างเอ๋ยถาม
มิน่าล่ะถึงได้รู้สึกเหมือนมีอะไรขวางหูขวางตาอยู่ ปกติแล้ว
เป็นไอ้หมอนี่อีกแล้ว เลอันโดรส่งเสียงฮึดฮัด

“อย่ามาชวนคุย ฉันกำลังเครียดอยู่”

“ครับ”

ลอเรนโซยิ้มแย้มอย่างอารมณ์ดีและทำความสะอาดต่อ
จนเสร็จ

เขาเคยได้ยินบ่อยๆ ว่าเลอันโดรมีนิสัยหยาบคาย แต่พอ
ได้มาใกล้ชิดด้วยจริงๆ แล้ว เจ้านายของเขาก็แค่ลูกแมวที่ขู่
ฟอๆ เท่านั้น ตอนนี่ลอเรนโซจะเริ่มจะรับมือกับความเกรี้ยวกราด
ระดับนั้นได้พอประมาณแล้ว

“แต่ต้องฟังที่เอเวลินาบอกสิ”

เลอันโดรพยายามทำจิตใจให้สงบทั้งที่อยากวิ่งไปเดี๋ยวนี้
การปล่อยให้เอเวลินาออกไปจากคฤหาสน์แบบนี้คือความ
ผิดพลาดที่ใหญ่ที่สุดของเขา

ก่อนอื่นต้องทำให้คุณหาสน์เป็นที่ที่เธอกลับมาได้อย่างสบายใจเสียก่อน เขาหยิบเอกสารที่โยนทิ้งไว้ก่อนจะหันไปสนใจจดหมายของลิเลียนาขึ้นมาใหม่

“เอาละ ถึงแล้ว ดินแดนในการปกครองของบาร์อนเอติลโต”

“คะ? แต่ที่นั่นมันในป่านะคะ”

เอเวลินาแถมประตูลมม้าออกเล็กน้อยและมองสำรวจด้านนอก ก่อนจะเอ่ยถามด้วยความสงสัย

แต่คนขับรถม้าทำแค่ฉวยเหรียญที่อยู่ในมือของเธอไปและพูดจากระซอกโฮกฮา

“ผ่านป่านี้ไปก็เจอดินแดนในการปกครองของบาร์อนไง”

การกระทำอันแน่วแน่ของคนขับรถม้าทำให้ลิเลียนาจุกก็ก เธอดันเอเวลินาให้ไปอยู่ข้างหลังตัวเองแล้วเอ่ยถาม

“พวกเราไม่รู้เรื่องนั้นนี่คะ เหตุผลที่หยุดรถม้าเอาดี ๆ คืออะไรคะ”

“ฉันมาส่งได้ถึงแค่นี้ ถ้าจะให้เข้าไปในป่า สู้ข้ามแม่น้ำไป
น่าจะดีกว่า”

“แล้วจะให้ม้าข้ามแม่น้ำไปยังไงคะ”

“เฮ้อ แค่นี้ก็ยังฟังไม่เข้าใจอีกหรือ มันหมายความว่าฉัน
จะไม่ไปไง!”

คนขับรถม้าตะคอกเสียงดัง

เฮ้อ นากลัวจนพูดไม่ออกเลย เอเวลินาพึมพำอย่าง
หวาดกลัว

“ก็ตามที่ว่าไปนั้นแหละ ส่วนสัมภาระฉันจะเอาลงให้
พวกเธอขนกันไปเองก็แล้วกัน”

“ลุงคนนี่...ถ้าจะทำอย่างนี้ก็คืนเงินมาเลยล่ะ”

“ไม่ได้หรอก พามาส่งถึงตรงนี้ก็ต้องมีค่าตอบแทน
เหมือนกัน”

คนขับรถม้ายังมีเลศนัยและโยนสัมภาระของพวกเธอซึ่งมีจำนวนไม่มากลงบนพื้น เขาขี่ม้าหายไปอย่างรีบร้อน ก่อนที่ลิเลียนาจะทันทำอะไร

เอเวลินาย่อตัวลงปิดเศษดินที่เปื้อนกระเป๋าสี้อ้าออก

“ไม่อยากจะเชื่อเลย เขาเอาเงินมากกว่าที่ควรได้อีก”

“เขาฉวยไปหมดโดยไม่นับด้วยซ้ำ”

“อ้อ พวกเรากลับมาเป็นคนถึงแตกอีกแล้ว”

ไม่รู้เป็นเพราะต้องเจอกับสภาวะที่ไม่มีเงินบ่อย ๆ หรือเปล่า พอได้เจอเหตุการณ์อย่างเมื่อคืนนี้ อย่างว่าแต่โมโหเลย พวกเธอไม่ได้รู้สึกหงุดหงิดด้วยซ้ำ

เอเวลินาสอดมือเข้าไปในกระเป๋ากะโปรงและลองกะจำนวนเงินที่เหลืออยู่ ถ้าเป็นดินแดนที่ค่าครองชีพสูงก็คงจะพักที่โรงแรมเล็กๆ ไม่ได้ด้วยซ้ำ

ถึงจะไม่ได้หงุดหงิด แต่ก็อดถอนหายใจไม่ได้ ไม่อยากนอนข้างถนนเลยจริงๆ แต่บางที่อาจจะโชคดีมีโรงแรมที่ยอมให้พวกเธอพักฟรีเพราะเหมือนลูกสาวตัวเองแบบโรงแรมก่อนหน้านี้

นี้ก็ได้อีก แต่แน่นอนว่าก่อนที่จะไปถึงเรื่องพวกนั้น ตอนนี้ต้องออกจากบ้านให้ได้ก่อน

เอเวลินาคำหยาบคายจนเกิดเสียงดังกรู๊งกริ๊งพลางชำเลืองมองลิเลียนา เธอพิมพ์อะไรบางอย่างกับตัวเองเหมือนกำลังครุ่นคิดโดยถือกระเป๋าเดินทางของเอเวลินาดำด้วย

“เป็นเพราะย้ายไปย้ายมาบ่อยเกินไปหรือเปล่านะ จังหวะเวลาไม่เคยตรงกันเลย”

“อะไรหรือ”

“หือ? เปล่า ไม่มีอะไร”

ลิเลียนาส่ายหน้า

ถ้าเอเวลินารู้ว่าเลอันโดรจะส่งเงินมาให้คงรู้สึกลำบากใจอย่างมากแน่นอน เพราะฉะนั้นเธอจึงกลัวใจว่าจะต้องอธิบายที่มาของเงินอย่างไรดีตลอดทางที่นั่งรถม้ามา แต่สุดท้ายก็กังวลไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะยังไม่ได้รับจดหมายตอบกลับของเลอันโดรที่ปกติแล้วจะต้องมาถึงภายในวันสองวันเลย

ปกติเลอันโตรจะต้องเขียนจดหมายตอบกลับทันทีที่ได้รับรายงานของลิเลียนา แต่เนื่องจากช่วงสองสามวันมานี้ต้องเปลี่ยนรถม้า ทำให้สถานที่และเวลาที่จะได้รับจดหมายไม่แน่นอน สถานการณ์เช่นนั้นดำเนินมาจนกระทั่งเธอเดินทางมาจนถึงดินแดนในการปกครองของบารอนเอดิลโต ไม่ใช่สิ ถึงแถวๆ นั้น

จดหมายตอบกลับของเลอันโตรมาถึงไหนแล้วนะ ลิเลียนาจมอยู่กับความคิดอีกครั้ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นเมื่อรู้สึกได้ว่ามีสายตาจ้องมอง เอเวลินาจับตามองเธอด้วยความสงสัยใคร่รู้

“เป็นอะไรไป พอจะต้องสัมภาษณ์งานอีกเลยกลัวจะได้ยินว่า ‘ฉันคิดว่าคุณเป็นคนดีเกินไปที่จะทำงานที่นี่ค่ะ’ อีกหรือ”

“เลิกได้แล้ว ฉันก็กำลังสำนึกผิดอยู่”

โรงแรมที่พวกเธอพักเป็นเวลาสองสามวันเพื่อหาเงินค่าเดินทางตั้งอยู่ไม่ไกลจากใจกลางของภาคใต้มากนัก ที่ย่านใจกลางเมืองมีครอบครัวร่ำรวยจำนวนมากที่จ้างสาวใช้มาทำ

งานบ้าน ดังนั้นพวกเธอจึงไปสมัครงานตามคฤหาสน์เหล่านั้น
ก่อน

แต่ลิเลียนาไม่ใช่คนที่มีความสามารถทั่วๆ ไปจริงๆ

ที่คฤหาสน์หลังแรก เมื่อได้ยินว่าให้ซักผ้าเป็นการ
ทดสอบ เธอก็ใช้สองนิ้วบีบปูนบนราบทันที ส่วนที่คฤหาสน์
หลังที่สอง เธอได้โชว์ความสามารถพิเศษโดยการโยนมีดปก
มันฝรั่งขึ้นไปหมุนกลางอากาศสามรอบและรับมันไว้โดยไม่รู้ตัว

“แรงเยอะไม่ใช่เล่นเลยนะ แต่ฉันแนะนำให้ไปเข้าร่วม
กลุ่มทหารรับจ้างจิ้งหรีดเหลืองจะดีกว่า”

“ลองไปสมัครงานที่คณะละครสัตว์ดูดีไหม”

หลังจากได้รับคำชมไว้สาระจากคฤหาสน์ทั้งสองหลังแล้วก็
ไม่มีใครในย่านใจกลางเมืองเรียกตัวพวกเธอมาทดลอง
งานอีกเลย ดูเหมือนว่าข่าวลือจะแพร่กระจายออกไปในชั่ว
ข้ามคืน

มีผู้หญิงกับเพื่อนอีกคนที่บ้าๆ บอๆ ซึ่งโผล่มาจากที่ไหนไม่รู้ทำงานทำอยู่ ถ้าจ้างพวกเธอเข้ามาทำงาน คฤหาสน์น่าจะฟังทั้งหลังแน่นอน

นอกจากนั้นแล้ว อาจเป็นเพราะรูปลักษณ์ภายนอกของทั้งสองคนค่อนข้างสะดุดตาว่าคนอื่น ถึงแม้จะลองไปทำงานในแถบชานเมืองหน่อยก็ยังคว้าน้ำเหลวอยู่ดี เพราะคฤหาสน์ทุกหลังที่พวกเธอไปมองออกได้ทันทีว่าผู้หญิงบ้าๆ ในข่าวลือคือลิเลียนา

สุดท้ายพวกเธอก็ไม่มีทางเลือกนอกจากลงมายังดินแดนในการปกครองของบารอนเอดิลโตซึ่งตั้งอยู่เกือบใต้สุด

“ว่าแต่ว่าพวกเราจะได้เดินออกจากป่าภายในวันนี้ได้ไหม”

แต่โชคดียี่สิบตอนนี้อย่างค่อนข้างเข้า ถ้าขยันเดินหน่อยก็น่าจะไปถึงดินแดนในการปกครองของบารอนได้

“ไปกันเถอะ”

เอเวลินาซึ่งมองโลกในแง่ดีพูดพร้อมกับลากมือลิเลียนาไปโดยไม่ตอบคำถาม

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่ร้อยละเก้าสิบของสาเหตุที่ทำให้เกิดสถานการณ์อย่างนี้มาจากลิเลียนา และลิเลียนาก็รู้ตัวดี เธอจึงยอมตามเอเวลีนาไปแต่โดยดี แต่ก็ยังไม่วายบ่นว่าทำไมต้องเปลืองรำดาบที่เคยเรียนสมัยเด็กตอนสอบสัมภาษณ์ด้วย

“ดูจากแผนที่แล้ว ป่าไม่น่าจะใหญ่ขนาดนั้นนะ ถ้านั่งรถม้าไปน่าจะถึงภายในหนึ่งชั่วโมง...แต่ถ้าเดินก็คงจะใช้เวลาไม่นานหรอกมั้ง”

“รีบไปกันเถอะลิลลี่ ถ้าพวกเราไปถึงก่อนพระอาทิตย์ตก อาจจะลองแวะไปที่ปราสาทของบาร์อนดูก็ได้”

“เธอดูกระตือรือร้นมากเลยนะ”

“ก็ต้องเร่งอยู่แล้วสิ เพราะใครกันล่ะที่ทำให้ฉันต้องลงมาไกลอย่างนี้”

ลิเลียนาเถียงไม่ออก ได้แต่ค่อยๆ เจียบลง

พวกเธอเดินไปเรื่อยๆ อยู่ครู่ใหญ่ แล้วทำไมคนขับรถม้าถึงไม่ยอมเข้าไปในป่ากันนะ หรือว่าเขาเคยทำผิดในดินแดนของบารอน ความสงสัยผุดขึ้นมาไม่ขาดสาย

ในป่านี้ก็ไม่ได้มีสิ่งชั่วร้ายอาศัยอยู่เสียหน่อย แถมในแผนที่ก็ไม่มีอะไรด้วย ลิเลียนาตัดสินใจแล้วว่าถ้าได้เจอคนขับรถม้าคนนั้นอีก จะเตะกันเขาอย่างแรงเลยคอยดู

ฟิ้ว...

“ว้าว เริ่มมีลมพัดแล้ว ดีจัง เหงื่อท่วมพอดีเพราะเดินไม่ได้พักเลย”

สายลมเย็นสบายทำให้เรือนผมยาวของเอลินาปลิวไสว เมื่อเธอรวบรวมไปที่ไหล่ข้างหนึ่งและใช้มือพัด ลิเลียนาจึงจับตามองเธอหนึ่งๆ

ถ้ามันพัดขึ้นไปสูงๆ น่าจะดีกว่านะ ความคิดเช่นนั้นแวบเข้ามาในหัว จากนั้นลิเลียนาก็หยุดเดิน

“อีฟ เดียวก่อน ชูว์...”

ป่านี้น่าจะมีผู้คนสัญจรจึงน่าแปลกที่ไม่มีสัตว์ป่าโผล่ให้เห็นสักตัว อีกทั้งยังมีไม้ผลมากมาย แต่น่าแปลกที่เหลือแต่ใบไม้เขียวชอุ่มเหมือนกับมีใครบางคนเด็ดผลไปกินจนหมด

ถึงแม้ว่าจะถูกเสียงลมกลบแทบมิด แต่ลิเลียนาก็ยังได้ยินเสียงกิ่งไม้หักดังกรอบแกรบอย่างชัดเจน

เธอยกนิ้วชี้ขึ้นมาจ่อริมฝีปากและหลบตามองต่ำ อาจไม่มีอะไรก็ได้ แต่ก็ยังตั้งใจไม่หายที่คนขับรถม้าไม่ยอมเข้ามาในป่า ลิเลียนาพยายามเพ่งสมาธิไปที่เสียงที่ดังขึ้นเบาๆ

แต่แล้วเอเวลินาที่มองลิเลียนาอย่างงุนงงก็อุทานขึ้นมา

“ตายจริง น่าเอ็นดูมากเลย ลิลลี่ เธอน่าเอ็นดูที่สุดรองจากคุณชายเลย”

“นั่นคำชมหรือ ไม่รู้เลยว่าจะเห็นด้วยยังไงดี”

คำว่าน่าเอ็นดูเป็นคำที่เลอันโดรเกลียดตรงลงมาจากคำว่าน่ารัก จึงไม่แน่ใจว่าควรเขียนเรื่องนี้ลงในรายงานดีไหม ลิเลียนาหัวเราะในลำคอ

“รีบไปกันเถอะ ฉันไม่สบายใจที่จะอยู่ในป่านี้ยังงี้ก็ไม่รู้”

“เพราะว่าคนขับรถม้าปล่อยพวกเราลงตรงชายป่าหรือ”

“ส่วนหนึ่งก็ใช่ ฉันยังไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร แต่รู้สึกเหมือนกันว่าในป่านี้ไม่ได้มีแค่เราสองคน”

“คุณอัศวินคะ อย่าพูดอะไรน่ากลัวๆ แบบนั้นสิคะ มันน่าขนลุกนะ”

“น่ากลัว? ทำไมละ ฉันก็อยู่ด้วยนะ”

“อันที่จริง เธอที่ใช้หัวบีสบู่ขนาดเท่ากำปั้นจนแบนได้นะ น่ากลัวที่สุดแล้ว”

“...”

ลิเลียนามองเอเวลินาด้วยหางตาโดยไม่พูดอะไร เพราะเอเวลินาน่าจะยกเรื่องนั้นขึ้นมาล้อไปอีกพักใหญ่แน่ๆ เอเวลินาที่กล้าล้อเลียนแม้กระทั่งเลอันโดรไม่มีทางกลัวลิเลียนาอยู่แล้ว

“อีฟ ฉันไม่ได้พูดเล่น แต่รู้สึกอย่างนั้นจริงๆ นะ”

“เข้าใจแล้ว เพราะว่าฉันทำให้ข้าลงโซ่ไหม จะรีบให้แล้วกัน”

เอเวลินาพูดพลางก้าวเท้าจับๆ ด้วยความว่องไว ลิเลียนาพยายามจะอธิบายว่าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แต่ก็ต้องขมวดคิ้วเพราะกลิ่นเหม็นที่ลอยมากับลมเสียก่อน

“กลิ่นอะไรนะ”

“เธอก็ได้กลิ่นเหมือนกันใช่ไหม”

“อืม กลิ่นเหมือนมีอะไรเน่า...”

เอเวลินาลดเสียงลงหลังจากค้นพบอะไรบางอย่าง ก่อนจะรีบไปซ่อนตัวด้านหลังลิเลียนา

ทำไมถึงไม่มีวันไหนที่ผ่านไปได้แบบราบรื่นบ้างเลย
ลิเลียนาแสดงความหงุดหงิดขณะเอามือปิดจมูก

“ช่วงนี้ทำมาหากินลำบากจริงๆ”

“พวกเราเหมือนกันนั่นแหละ เพราะฉะนั้นมีอะไรส่งมาให้หมด”

จู่ๆ กลุ่มคนหน้าตาอัปลักษณ์และสกปรกราวๆ สิบคนก็โผล่ออกมา ในกลุ่มนั้นมีผู้หญิงอยู่ประมาณสามสี่คน นอกจากนั้นยังมีเด็กที่แอบอยู่ข้างหลังยื่นหน้ายื่นตาออกมาด้วย

ในที่สุด เอเวลินากับลิเลียนาก็เข้าใจแล้วว่าทำไมคนขับรถม้าถึงไม่ยอมเข้ามาในป่าเด็ดขาด

แต่ถ้ารู้เหตุผลอยู่แล้วก็ควรบอกพวกเราไม่ใช่หรือ ไอล์ลุงแล้งน้ำใจเอ๊ย เอเวลินาก่นตำคนขับรถม้าในใจและสวดหยาใจเข้าลึกๆ ก่อนจะยิ้มกว้างและสะกิดไหล่ลิเลียนา

“ลิลลี่ ใต้เวลาเอาความสามารถที่ถูกแนะนำว่าให้ไปเข้ากลุ่มทหารรับจ้างจึงหรีดเหลืองออกมาใช้แล้ว”

“เธอ... เธอไม่ได้เป็นคนออกไปสู้ก็เลยพูดได้ง่ายๆ ใช่มั้ย”

“อ้อ”

เอเวลินาตอบกลับเป็นเชิงเห็นด้วยทันที ทำเอาลิเลียนาถึงกับพูดไม่ออก

แต่ถึงจะพูดไม่ออกก็ยังคงทำหน้าที่ปกป้องเอเวลินาต่อไป อันที่จริงลิเลียนาหัวเสียตั้งแต่ได้ยินคำพูดอวดดีว่ามีอะไรส่งมาให้หมดแล้ว เธอจึงตั้งใจเตรียมต่อสู้ไว้แล้วเรียบร้อย

คนกลุ่มนั้นมีเพศและอายุค่อนข้างหลากหลาย แต่พวกเขามีลักษณะร่วมกันอย่างหนึ่งคือทุกคนแต่งตัวซอมซ่อ เสื้อผ้าใกล้จะขาดวันเต็มที ลิเลียนาจึงลงไปสักรูหนึ่ง

หญิงสาวคนหนึ่งซึ่งสวมกระโปรงที่มีใบแมงมุมติดอยู่เป็นก้อนก้าวมาอีกหนึ่งก้าวแล้วพูดว่า

“พวกเราไม่ได้ต้องการจะข่มขู่ค่ะ แต่เพราะไม่ได้กินอะไรมานานมากแล้วจึงเลี้ยงไม่ได้...คุณหนูผู้ใจดีได้โปรดเถอะค่ะ ขอแค่สักเหรียญก็ยังดี”

ว่าแต่ทำไมคนกลุ่มนี้ถึงต้องมาดักปล้นอยู่ในป่านี้ด้วยล่ะ เด็กน้อยเหล่านั้นผอมหนังหุ้มกระดูกเกินกว่าจะเป็นชาวจักรวรรดิ

จักรวรรดิเครสเซนโซเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ แม้แต่เด็กกำพร้าที่สูญเสียพ่อแม่หรือถูกทิ้งยังไม่อยู่ในสภาพย่ำแย่ขนาดนี้เลย ลิเลียนาพอจะเดาตัวตนของพวกเขาได้แล้ว

“แม่ วันนี้พวกเราไม่ต้องกินแต่น้ำแล้วใช่ไหม”

เด็กน้อยยกมือที่มอมแมมขึ้นมาถูใบหน้าและเอ๋ยถามพร้อมกับทำตาเป็นประกาย หญิงสาวจึงจับมือเด็กคนนั้นลงและพูดเสียงดังเหมือนต้องการให้เอเวลินากับลิเลียนาได้ยิน

“ไม่รู้สิ เรื่องนั้นมันขึ้นอยู่กับว่าพวกเธอจะทำยังไง”

“แต่เสียงจ๊อกๆ มันดังออกมาจากห้องตลอดเลย! ถ้าวันนี้ไม่ได้กินอะไรอีก หนูน่าจะนอนไม่หลับเพราะเสียงห้องร้องจ๊อกๆ แน่ๆ”

“แม่อีกกำลังพยายามเต็มที่อยู่! เพราะฉะนั้นอยู่เงียบๆ ก่อน”

หญิงสาวทำที่เป็นตวาด แต่ก็เหลือบมองมาทางฝั่งนี้ อยู่บ่อยๆ เพราะต้องการจะเรียกคะแนนสงสาร คำพูดและการกระทำของเธอแสดงความใส่ใจออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน

และก็ได้ผลอยู่พอสมควร เอเวลินาเริ่มลูบกระเป๋าทัวเอง และลองนับเหรียญที่เหลืออยู่ไม่มาก

“ขอโทษนะคะ แต่พวกเราก็ตกอยู่ในสภาพไม่มีที่ซุกหัวนอนเหมือนกันค่ะ เพราะฉะนั้นปล่อยพวกเราไปเถอะค่ะ ไม่อย่างนั้นพวกเราก็คงจะต้องซุกด้วยเหมือนกัน”

ถึงแม้จะสงสารเด็ก ๆ แต่พวกเธอไม่ได้อยู่ในสภาพที่จะไปช่วยเหลือใครได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับพวกที่มีจุดประสงค์จะปล้นอย่างชัดเจน

“เห็นทีคงจะไม่ได้ ฉันจะต้องเลี้ยงดูภรรยา กับลูก ๆ ของฉัน”

เมื่อลองเรียกคะแนนสงสารไม่สำเร็จ พวกผู้ชายจึงทยอยกันเดินเข้ามา

ถ้าก้าวมาอีกหนึ่งก้าว ลิเลียนาก็คงไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากชิงลงมือก่อนเช่นกัน ดูเหมือนที่บอกว่าไม่ได้กินอะไรมานานจะไม่ใช่เรื่องโกหก เพราะพวกผู้ชายก็อยู่ในสภาพผอมแห้งแรงน้อยเช่นกัน ความจริงแล้วเธอไม่ได้อยากเผชิญหน้ากับพวกเขาเลย

“เดี๋ยวก่อนค่ะ พวกเรามาแก้ปัญหากันอย่างสันติเถอะค่ะ อย่างสันติ”

เอเวลินาไม่ได้กลัวพวกเขาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ในเมื่อมี
ลิเลียนาซึ่งเป็นเครื่องจักรสังหารในอนาคตอยู่ข้างๆ ทุกคน
แล้วจะกลัวไปทำไม

ดูจากท่าทางของพวกเขาที่เต็มใจรับเงินเพียงเหรียญ
เดียวด้วยความขอบคุณแล้ว แสดงว่าไม่มีเงินสักเหรียญเลย
จริงๆ เพราะฉะนั้นถ้าโดนลิเลียนาจัดการ พวกเขาไม่น่าจะมี
โอกาสไปหาหมอแน่ๆ

“พวกเราเองก็ตั้งใจจะทำอย่างนั้น แต่พวกเรานั้นแหละที่
ไม่ยอมให้เงินดีๆ ไม่ใช่สิ”

“ฮืม ฉันสงสัยตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว พวกคุณไม่ใช่ชาว
จักรวรรดิใช่ไหม”

ลิเลียนามั่นใจในข้อสงสัยที่เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อสักครู่นี้แล้ว

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่มีอะไรแตกต่างกับชาวจักรวรรดิ
เลยเมื่อดูจากภายนอก แต่สำเนียงการพูดและภาษาที่ใช้มีความ
แตกต่างกันอยู่เล็กน้อย มันฟังดูไม่ใช่สำเนียงของทางใต้สัก
เท่าไร เพราะคนขับรถม้าที่ทิ้งเอเวลินากับลิเลียนาไว้กลางทาง
เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนมีสำเนียงที่แตกต่างกับคนกลุ่มนี้

“รู้ได้ยังไง”

แววตาของหญิงสาวดูดีขึ้น

เอ่อ เมื่อกี้ก็ไม่น่าพูดอย่างนั้นเลย ดูเหมือนว่าการพูด
เรื่องนั้นจะทำให้แผนแก้ปัญหาอย่างละมุนละม่อมตามที่เอเวลินา
ต้องการฟังไม่เป็นท่า ลิเลียนายกโหล่เบาๆ

“ตอนแรกฉันสงสัยว่าพวกคุณอาจจะจะเป็นพวกนักโทษ
แต่พอเห็นสภาพแล้วก็คิดว่าน่าจะเป็นพวกเร่ร่อนมากกว่า
ถ้าเป็นอย่างนั้นก็แสดงว่าน่าจะถูกไล่ออกมาจากดินแดนของ
บารอน แต่พอได้ฟังคุณพูดไปเรื่อยๆ ก็คิดว่าไม่น่าจะใช้อย่าง
นั้น หน้าซ้ำสำเนียงที่ใช้ยังค่อนข้างขัดหูด้วย”

“สำเนียงมันเป็นยังไงหรือ รู้ไหมว่าฉันพยายามมากแค่ไหน
ไหนที่จะพูดให้ได้เหมือนชาวจักรวรรดิ”

“คำพูดนั้นเหมือนเป็นการฆ่าตัวตายเลยนะ พวกคุณมา
จากอาณาจักรอัมโบรเซตติใช่ไหม”

เอเวลินาฟังที่หญิงสาวคนนั้นพูด เธอแทบไม่รู้สึกรู้ว่าแตกต่างอะไรกับชาวจักรวรรดิ เอเวลินาได้แต่กะพริบตาปริบๆ เหมือนกับว่าเป็นสิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อน

ในตอนทีเฟิ่งได้รับตำแหน่งในคฤหาสน์ของดยุกใหม่ๆ ลิเลียนาจำได้ว่าเคยได้ยินผ่านๆ ว่าหัวหน้าหน่วยอัศวินบอกว่าช่วงนี้มีชาวอัมโบรเซตติข้ามชายแดนมาก่อความวุ่นวายในจักรวรรดิ

แต่เนื่องจากดินแดนในการปกครองของดยุกเบลลาบิตีอยู่ไปทางเหนือของจักรวรรดิจึงไม่เคยมีเหตุการณ์ไม่สงบเกิดขึ้น เธอจึงมองว่าเป็นเรื่องไกลตัวมาโดยตลอด

“ในเมื่อถูกจับได้แล้ว พวกเราก็คงปล่อยพวกคุณไปไม่ได้ จะให้บารอนรู้ไม่ได้ว่าพวกเราอาศัยอยู่ในป่านี้”

หญิงสาวให้เด็กๆ ถอยไปข้างหลังเหมือนกับไม่ต้องการเจรจาท่องรองอีก

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ผู้คนที่สัญจรผ่านป่านี้จะไปแจ้งความว่าถูกปล้น หน่วยลาดตระเวนก็คงจะแค่ตรวจค้นป่าเท่านั้น

แต่ถ้าพบว่าพวกเขาเป็นชาวอัมโบรเซตติ เรื่องราวก็จะเปลี่ยนไปทันที

ทางการมีคำสั่งว่าถ้าใครพบชาวอัมโบรเซตติ ให้จับตัวมาทันทีและจะเนรเทศพวกเขากลับอาณาจักร ดังนั้น ถ้าบารอนรู้ว่าพวกนี้เป็นชาวอัมโบรเซตติก็น่าจะส่งคนออกมาลาดตระเวนไม่ขาดสายแน่นอน

“อะไรกัน จู่ๆ บรรยาการก็เคร่งเครียดขึ้นซะอย่างนั้น”

ตอนนี้จะทำอย่างไรดี เอเวลินากระซิบถาม

ลิเลียนาลูบดาบที่เหน็บอยู่ตรงเอว ดินะที่ไม่สนใจที่คนขับรถม้าพูดจาล้อเลียนว่า ใส่ชุดกระโปรงกับดาบเนี่ยนะ งานอดิเรกบ้าบออะไรกัน เพราะถ้าใส่ไว้ในกระเป๋าเดินทางน่าจะลำบากมากในสถานการณ์แบบนี้

“เอาละทุกคน หยุดเถอะละ แค่ให้เงินก็พอแล้วใช้ไหมคะ เลิกทำตัวน่ากลัวได้แล้วละ เด็กๆ ร้องให้กระจองอแงกันหมดแล้ว”

ในที่สุด เอเวลินาก็ต้องนำเงินทั้งหมดที่มีออกจาก กระเป๋າอย่างไม่มีทางเลือก เพราะไม่มีวิธีไหนที่จะเบี่ยงเบน ความสนใจของพวกเขาได้ดีไปกว่านี้แล้ว

หญิงสาวคนนั้นและเด็ก ๆ หันขวับไปมองมือของเอเวลินา ที่ทำเงินไว้เพื่อหลอกล่อตามคาด จากนั้นเอเวลินาจึงขมูมือขึ้น เหนือศีรษะ

“ฉันจะให้เงินพวกคุณค่ะ แต่ช่วยถอยไปก่อนด้วยค่ะ ฉัน กลัวว่าตัวเองจะได้รับบาดเจ็บ”

เอเวลินาไม่ค่อยรู้สถานการณ์ทางการเมือง แต่ถึงอย่าง นั้นก็ไม่อยากเห็นการนองเลือดซึ่งไม่น่าจะเป็นผลดีกับเด็ก ๆ

แต่พวกผู้ชายก็ยังไม่ยอมถอยไปอยู่ดี หญิงสาวจึงจับตัน คอพวกเขาแล้วลากไป

เมื่อเห็นอย่างนั้น เอเวลินาจึงคิดว่าหญิงสาวคนนี้น่าจะ ไม่อยากให้เด็ก ๆ เห็นภาพที่น่าดูเช่นกัน

“ถ้าอย่างนั้น หนึ่ง สอง!”

เมื่อพวกผู้ชายถอยหลังไป เอเวลินาจึงโยนเหรียญเข้าไป
ในพุ่มไม้ใกล้ๆ ทันที เหรียญที่หายเข้าไปในพุ่มไม้ไม่มี
แม้กระทั่งเสียงหล่น

“ปะ ไปเก็บ! เร็วเข้า!”

คำว่า “บ้าคลั่ง” น่าจะเหมาะกับสถานการณ์นี้ที่สุดแล้ว
คนที่เคยพูดว่าจะไม่ยอมปล่อยพวกเธอไปกระโจนเข้าไปหา
เหรียญในพุ่มไม้อย่างบ้าคลั่ง มีแต่พวกเด็กๆ ที่ยืนดูตื้นซกปรก
และมองดูเอเวลินากับลิเลียนาเหมือนกับไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร

“รีบไปกันเถอะ ซักว่านี่ไม่ได้แล้ว”

เอเวลินาคำว่ามือลิเลียนาอย่างรวดเร็ว

ไม่คิดเลยว่าจะแก้ปัญหาได้ด้วยวิธีนี้...ลิเลียนาตกตะลึง
จนไม่อยากจะเชื่อ แต่พอได้ยินเสียงของเอเวลินา ลิเลียนาก็เริ่ม
ออกวิ่งอย่างรวดเร็วทันที

“โอ๊ะ แม่! คนพวกนั้นไปแล้วนะ”

“จูเซปเป! ไม่เห็นเหรียญที่กลิ้งไปตรงนั้นหรือ”

แต่พวกเขาไม่ได้คิดจะไล่ตามพวกเธอถึงแม้จะได้ยินที่
เด็กน้อยพูดก็ตาม

พวกเขาอยากจนชั้นแค้นขนาดไหนกันนะ เอเวลินา
ตั้งหน้าตั้งหน้าวิ่งอย่างเดียวนเหนื่อยหอบ เธอวิ่งไปเรื่อย ๆ
และหันหลังกลับไปดูเป็นพัก ๆ ว่ามีใครตามมาหรือเปล่า

เมื่อเริ่มเห็นทางออกจากป่าราง ๆ พวกเธอจึงลด
ความเร็วลง เอเวลินาหอบหายใจพร้อมกับชำเลื่องมองลิเลียนา
แวบหนึ่ง

แต่ลิเลียนากลับดูปกติดี ไม่มีท่าทางเหนื่อยแต่อย่างใด
เธอมองตรงไปข้างหน้าและเดินไปเรื่อย ๆ เหมือนกำลังครุ่นคิด
อะไรบางอย่าง ก่อนจะหันหน้ามาด้านข้างเมื่อสัมผัสได้ว่าเอเวลินา
จ้องอยู่ ลิเลียนายิ้มทันทีเมื่อสบตากัน

“ตอนนี้ยังยิ้มได้อยู่หรือ พวกเรากลายเป็นขอทานจริง ๆ
แล้วนะ พวกเราไม่ต่างอะไรกับชาวอัมโบรเซตตีเมื่อไหร่เลย!
อีกหน่อยพวกเราก็คงจะต้องไปดักปล้นคนเหมือนพวกนั้นก็ได้
ถ้าถูกไล่ออกมาตอนสัมภาษณ์งานอีก”

“ไม่ใช่ละ ฉันไม่ได้ยิ้มเพราะมีความสุขซะหน่อย”

ลิเลียนาตอบกลับอย่างใจเสีย ปัญหาคือเธอยังพูดเรื่องนั้นไม่ได้ เพราะยังตัดสินใจไม่ได้ว่าต้องอธิบายที่มาของเงินที่เลอันโดรจะส่งมาให้อย่างไรดี ถ้าเงินมาถึงก่อนจะหางานทำในดินแดนของบารอนได้ก็คงจะดีไม่น้อย

“แต่ด้วยจิตสำนึกแล้ว เราไม่ควรขโมยเงินคนอื่นเพื่อให้อยู่รอดนะลิลลี ถ้าเกิดว่าหางานทำที่นี่ไม่ได้อีก พวกเราไปต่างประเทศกันดีไหม”

ท่าทางเซื่องซึมของลิเลียนาทำให้เอเวลินารับแสดงความคิดเห็นต่อไป

ในขณะที่ฟังอยู่นั้น ลิเลียนาลองจินตนาการถึงตอนที่เขียนรายงานว่าจะย้ายไปอยู่ต่างประเทศ จากนั้นภาพเลอันโดรซึ่งพยายามอดทนที่จะไม่ออกมาตามหาพวกเธอในทันทีที่ได้รับรายงานก็โผล่ขึ้นมาเป็นฉากๆ

“มาทำไมคะ ฉันบอกแล้วไงว่าอย่าตามหา”

ดูจากนิสัยแล้ว เอเวลินาน่าจะพูดแบบนั้นทันทีที่เห็นเลอันโดร ถ้าเป็นอย่างนั้น เลอันโดรคงจะสลดเกียรติยศของดยุกเบลลาบิตีทั้งและอาละวาดอย่างแน่นอน

ให้ตายสิ จินตนาการอะไรน่าขนลุกชะมัด! ลิเลียนาส่ายหัวและตั้งมั่นว่าจะต้องหางานทำในดินแดนของบาร์อนให้ได้ไม่ว่าจะเป็นงานอะไรก็ตาม

หลังจากออกจากป่าได้อย่างปลอดภัย เอเวลินากับลิเลียนาก็ตรงไปตลาดทันที ชาวเมืองมารวมตัวกันที่ตลาดอย่างหนาแน่น คึกคัก

“ขอโทษนะคะ ฉันกำลังหางานทำอยู่ค่ะ”

พวกเธอฝ่าฝูงชนออกไปและเริ่มสนทนากับอัศวินที่ดูเหมือนจะทำงานให้บาร์อน

อัศวินคนนั้นเป็นชายหนุ่มในวัยยี่สิบกลางๆ และดูเป็นมิตร เมื่อเห็นว่าคนที่ชวนคุยเป็นหญิงสาว เขาจึงทำตัวสุภาพอ่อนโยนราวกับว่าพร้อมจะทำทุกอย่างให้เธอได้

“ต้องการจะเป็นสาวใช้ในปราสาทของท่านบาร์อนใช่ไหมครับ แต่ดูเหมือนว่าตอนนี้จะไม่ได้มีคนเพิ่มนะครับ... ไหนดูซิว่า

ผมทำอะไรให้ได้บ้าง ลองไปหาหัวหน้าสาวใช้สักครั้งก่อนไหม
ครับ”

“ได้ใช่ไหมคะ ถ้าอย่างนั้นก็รีบกวาดด้วยนะคะ”

พอได้ยินประโยคที่ว่าไม่รับคนเพิ่มก็ทำให้ใจแป้วทันที
แต่ดีที่เลือกคุยกับอัครวินที่ดูมีน้ำใจ

“ตามมาเลยครับ เดี่ยวผมจะนำทางไปยังปราสาทให้เอง”

อัครวินพาเอเวลินาและลิเลียนาออกจากตลาด ปราสาท
ของบารอนอยู่ไม่ห่างจากหมู่บ้านเท่าไรนัก

เธอเคยดูจากในแผนที่มาแล้ว มันเป็นดินแดนเล็กๆ
อย่างที่คาดการณ์ไว้จริงๆ นั่นหมายความว่าถ้าบารอนไม่จ้างก็
คงไม่มีที่ไหนแถวนี้จ้างแล้ว

เอเวลินาชำเลื่องมองลิเลียนาที่เดินไปข้างๆ ด้วยสีหน้า
มั่นใจ แต่เอเวลินากลับรู้สึกพะวักพะวน เมื่อสักครู่นี้เธอแค่พูด
เล่นเท่านั้น แต่ถ้าครั้งนี้ยังสัมภาษณ์ไม่ผ่านอีกก็อาจจะต้องไป
ต่างประเทศจริงๆ ก็ได้

ขอให้คนในปราสาทไม่สังเกตเห็นว่าลิเลียนาโดดเด่นเกินกว่าจะจ้งเป็นสาวใช้

“ถึงแล้วครับ บอกทหารยามเฝ้าประตูที่สัปหงกอยู่ตรงนั้นได้เลยครับว่ามาพบหัวหน้าสาวใช้ ถ้าบอกว่าอันโตนิโอส่งมาเดี๋ยวเขาจะให้เข้าไปข้างในปราสาทครับ”

ดูเหมือนว่าอัศวินคนนี้จะชื่ออันโตนิโอ อันโตนิโอบอกว่าหายไปนานไม่ได้จึงกลับไปตลาดอีกครั้งหลังจากขยิบตาให้อย่างขี้อ่อน

เอเวลินาจัดเสื้อผ้าหน้าผมที่ยุ่งเหยิงเพราะวิ่งผ่านป่าให้ดูสุภาพเรียบร้อยที่สุดเท่าที่ทำได้

“ลิลลี ฉันเป็นยังไงบ้าง”

“อ้อ สวยแล้ว”

“เห็นแล้วรู้สึกอยากให้งานฉันทำไหม”

“อ้อ...แน่นอนสิ ถ้าเป็นฉันจะจ้งเธอทันทีเลย”

ลิเลียนายังคงทำสีหน้ามั่นใจไม่เปลี่ยน เธอน่าจะรู้ตัวอยู่แล้วว่าปัญหาไม่ใช่เอเวลินาแต่เป็นตัวเธอเองต่างหาก

“ขยับมาใกล้ๆ สิ เธอก็ควรหิวผมให้เรียบร้อยหน่อย”

เนื่องจากผมของลิเลียนสั้นเหนือต้นคอจึงไม่ค่อยมีจุดที่ต้องแกँสักรเท่าไร เมื่อเธอก็ม้วนหน้าลงซำๆ เอเวลินาจึงยื่นมือออกไปจัดเส้นผมนุ่มลื่นของลิเลียนาให้เรียบร้อย

เอเวลินาเคยเห็นกับตาตัวเองว่าลิเลียนาฝึกซ้อมอยู่กลางแดดจัดทุกวัน แต่ทำไมเส้นผมและผิวพรรณถึงได้สวยงามขนาดนี้กันนะ ผิวพรรณของลิเลียนากระจ่างใสราวกับไม่เคยโดนแดดสักครั้งตั้งแต่เกิดมา

“พอเห็นแบบนี้แล้ว เธอก็ดูเหมือนลูกหลานของตระกูลชั้นชนสูงที่ไหนสักแห่งเหมือนกันนะ บางทีเหตุผลที่เธอสอบถามผมไม่ผ่านทุกครั้ง อาจไม่ใช่เพราะทำกระดานชักผ้าหักเป็นสองท่อน แต่อาจเป็นเพราะเธอเปล่งประกายอะไรบางอย่างที่ทำให้ไม่กล้าใช้งานก็ได้”

“แต่ฉันไม่เคยอยากเปล่งประกายอะไรอย่างนั้นนะ...”

“ช่างเถอะ ว่าแต่ทหารยามเฝ้าประตูนอนกลางวันสบายใจเจ็บอย่างนั้นได้ด้วยหรือ”

“ต้องไม่ได้อยู่แล้ว ลองให้ทหารยามที่คฤหาสน์ท่านดยุกทำอย่างนั้นดูสิ ฉันจะเด็ดหัวไอ้หมอนั้น...”

“คุณอัศวินคะ ตั้งสติหน่อยค่ะ”

เอเวลินาจิ้มเอวลิเลียนาและหัวเราะอย่างซุกซน ลิเลียนารู้สึกเขินขึ้นมาทันทีที่รู้สึกได้ว่าเปลอกกำหมัด จากนั้นเธอก็ลูบเส้นผมที่เอเวลินาช่วยจัดให้

พวกเธอเดินต่อ ดูเหมือนว่าทหารยามจะไม่ได้ยินแม้แต่เสียงฝีเท้าจึงยังกรนดังครอกๆ ต่อไป

“เอ่อ จะปลุกยังงี้ดี ไม่อยากโดนตัวเขาเลย”

“ถ้าฟาดท้ายทอยสักทีจะแตกไหมนะ”

“วิธีนั้นไม่รุนแรงเกินไปหน่อยหรือ”

“ถ้าอย่างนั้นลองส่งเสียงดังดูก่อนแล้วกัน”

ลิเลียนาตะโกนสุดเสียง แต่ทหารยามที่นอนหลับสนิท กลับทำแค่ขยับปากส่งเสียงแจ็บ ๆ เท่านั้น

“ไม่ได้ผลอะะ ฟาดสักทีไปเลยดีไหม”

“เดี๋ยวก่อน ใจเย็น ๆ ก่อนลิลลี่”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะผลการสัมภาษณ์งานออกมาแย่ทุกครั้ง หรือเปล่า วันนี้ลิเลียนาถึงได้ดูเครียดเป็นพิเศษ

แต่แน่นอนว่าแค่ในสายตาของเอเวลีนาเท่านั้น ความจริงแล้วลิเลียนาแค่อยากฟาดทหารยามที่กำลังยุ่งงานต่างหาก

“ก็ได้ เอาอย่างนี้นะ ฉันจะไปโยนหินข้างหลัง ถ้าโดนหัวทหารยามเข้า เขาน่าจะตื่น”

“ต้องทำถึงขนาดนั้นเลยหรือ”

“ก็เธอบอกว่าไม่อยากโดนตัวเขา”

“เฮ้อ หนวกหูจริง ๆ ใครมันกล้ามาส่งเสียงอะอะหน้าปราสาทท่านบารอนกัน”

หลังจากเถียงกันสักครู่ ในที่สุดทหารยามก็ตื่น เขาหาว
ฟอตใหญ่ ก่อนจะกะพริบตาที่ยังงัวเงียปริบๆ และมองเอเวลินา
กับลิเลียนาสลับกัน

“เอ่อ สวัสดิ์ค่ะ”

เอเวลินายิ้มเจื่อนขณะทักทายเขา แต่ทหารยามกลับ
ขมวดคิ้วและแสดงท่าทีรำคาญอย่างเห็นได้ชัด

“สวัสดิ์อะไร เป็นชาวเมืองรี ไม่เคยเห็นหน้าค่าตา...”

ทหารยามเอียงคอสงสัย

ทำงานประจำอะไร เมื่อได้ยินเสียงบ่นพึมพำของลิเลียนา
จากทางด้านหลัง เอเวลินาจึงรีบพูดทันที

“พวกเรามาหาคุณวิโอลาที่เป็นหัวหน้าสาวใช้ค่ะ เซอร์อัน-
โตนิโอเป็นคนส่งพวกเรา...”

“อ้อ เซอร์อันโตนิโงั้นหรือ รอตงนี่สักครู่นะ”

นึกว่าเขาจะหงุดหงิดที่ไปขัดขวางเวลานอนกลางวันเสียอีก
แต่เขากลับมีมารยาทกว่าที่คิดไว้ กำลังกังวลอยู่พอดีว่าลิเลียนา

จะลงมือทำอะไรอีกก่อนที่จะได้เจอหัวหน้าสาวใช้ เห็นแบบนี้ก็
ค่อยโล่งอกหน่อย

เอเวลินาถอนหายใจเฮือก เธอนึกว่าลิเลียนาจะส่งเสียง
ฮึดฮัดทันทีที่ทหารยามลุกไปแล้ว แต่ลิเลียนากลับเงิบจนหน้า
สงสัย เอเวลินาจึงหันไปมอง

“ลิลลี่”

สายตาของลิเลียนาเหม่อมองไปไกลๆ ตรงนั้นคือ
ทางเข้าออกที่พวกคนรับใช้มักจะเข้าๆ ออกๆ เกือบตลอดเวลา

“เจ้าพวกนั้น แม้แต่งงานของผู้ชายก็ยังทำไม่ได้”

ถึงแม้จะไม่ได้หมายถึงทหารยาม แต่สุดท้ายลิเลียนาก็ส่ง
เสียงอย่างหงุดหงิดตามที่คาดไว้ คนงานสองคนที่ดูเหมือนจะ
ทำงานในปราสาทกำลังขนกระสอบมันฝรั่งขนาดใหญ่ในสภาพที่
เหงื่อไหลไคลย้อยอยู่ตรงประตูทางเข้าออก

จะว่าไปแล้วลอเรนโซก็ทำงานแบบนั้นซะইไหมนะ เอเวลินา
นึกถึงลอเรนโซที่แทบจะอ้อนวอนขอให้เธอรอสักครู่หนึ่ง ก่อนที่
เธอจะออกจากคุกหาสน์โดยไม่บอกกล่าว

น่าจะบอกเล่าให้เป็นกิจจะลักษณะกว่านี้ ถึงแม้ว่าความรู้สึกที่มีต่อกันจะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แต่เขาก็ยังเป็นเพื่อนร่วมงานที่เข้ากันได้ค่อนข้างดี

“แบบนั้นลอเรนโซชนได้สบายๆ เลยนะ”

เอเวลินาพึมพำออกมาโดยไม่รู้ตัว ลอเรนโซมีรูปร่างสูงใหญ่กำยำและมักจะชนะกระสอบไปคนเดียวครั้งละสองกระสอบ ในขณะที่คนงานอื่นๆ ชนะกันแค่คนละกระสอบ

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะคุ้นเคยกับภาพอย่างนั้นหรือเปล่า แต่คนงานที่ร้องโอดโอยชนะกระสอบที่มีขนาดแค่ครึ่งหนึ่งของตัวจึงดูน่าอับอายในสายตาเอเวลินาอย่างบอกไม่ถูก

ไม่ว่าจะหนักแค่ไหน แต่ที่รู้ๆ คือมันมีขนาดเท่าๆ กับเลอันโตรตอนเด็กๆ เอง เอเวลินาเคยผ่านช่วงที่ต้องอุ้มเลอันโตรจอมเอาแต่ใจไปไหนมาไหนมาแล้ว

“สภาพแบบนั้นจะชนะเสร็จก่อนพระอาทิตย์ตกหรือเปล่าก็ไม่รู้ ลิลลี่ พวกเราไปช่วยหน่อยดีไหม”

“ฉันก็ว่าจะทำแบบนี้อยู่พอดี ชักจะทนดูไม่ไหวแล้ว เหมือนกัน ไม่ตั้งใจทำงานแบบนี้ก็ได้ค่าจ้างด้วยหรือ”

ลิเลียนาแสดงสีหน้าคล้ายๆ กับเอเวลินา ดูเหมือนว่า พวกเธอสองคนจะคิดเหมือนกัน เอเวลินาถึงกับหัวเราะลั่น

“ที่นี้ไม่น่าจะมีใครแข็งแรงเท่าเธอแล้วนะ”

“เธออยู่ตรงนี้นะ เดี่ยวฉันมา”

“หืม? ฉันก็คิดจะไปช่วยเหมือนกันนะ”

“พวกผู้ชายมักจะชอบคิดเข้าข้างตัวเองเวลาผู้หญิงสวยๆ มีน้ำใจนะ”

ลิเลียนาพูดเช่นนั้นก่อนจะเดินตรงไปหาพวกคนงาน ดูเหมือนเธอจะ 모르ตัวว่าตัวเองก็เป็นผู้หญิงสวยเหมือนกัน ถ้าเธอ กลับมาคงต้องบอกให้รู้ตัวบ้างเสียแล้ว

เอเวลินายืนฟังประตูปราสาทและมองตามการ เคลื่อนไหวของลิเลียนา ลิเลียนาไม่สนใจเสียงหัวเราะเยาะของ พวกคนงาน จากนั้นก็เอากะสอบสองใบวางซ้อนกันและยกขึ้น วางบนไหล่ราวกับสาธิตให้ดู

พวกคนงานต่างจ้องลิเลียนาด้วยสีหน้าไม่พอใจ หลังจาก
มองภาพนั้นพร้อมกับหัวเราะคิกคักสักครู่ ประตูปราสาทก็เปิด
ออกพร้อมกับเสียงดังเอี๊ยด

“โอ๊ะ มิสวิโอลา”

เอเวลินารีบปรับทำยีนให้เรียบร้อยทันที มิสวิโอลาผู้เป็น
หัวหน้าสาวใช้เป็นหญิงวัยกลางคนที่มีผมสีม่วง

“คุณคงจะเป็นหญิงสาวที่อ้างชื่อของเซอร์อันโตนิโอสินะ
คะ ได้ยินว่ามีสองคน อีกคนไปไหนแล้วล่ะ”

วิโอลาเลิกคิ้วบางขณะเอ่ยถามด้วยท่าทางเข้มงวด

ถึงแม้จะเป็นดินแดนเล็ก ๆ แต่ถ้ามีตำแหน่งเป็นถึง
หัวหน้าสาวใช้ของปราสาทขุนนาง ชีวิตในแต่ละวันน่าจะต้อง
วุ่นวายน่าดู เธอจะโกรธไหมนะที่ถูกเรียกออกมาตอนกำลังยุ่ง
เอเวลินากลืนน้ำลายอีกใหญ่และสบตากับวิโอลาด้วยสายตา
กังวล

“เอ๊ะ?”

แต่วิโอลาเห็นลิเลียนาก่อนที่เอเวลินาจะทันได้ตอบ ที่จริงแล้วก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะมองเห็นลิเลียนาซึ่งโดดเด่นแม้จะอยู่ในระยะไกล

“นับจากตอนนี้ ฉันจะให้เวลาสิบวินาที ถ้าลุกขึ้นมาจนกระสอบที่เหลือไม่เสร็จ พวกนายจะหมดคุณสมบัติการเป็นคณงานที่นี้ทันที สิบ แก้ว แปด...สอง หนึ่ง กริ่ง! ทำงานไวๆ ไม่เป็นกันหรือ”

“มันจะเป็นสิบวินาทีไต่ยังไง! แล้วเวลาหลายวินาทีตรงกลางหายไปไหนหมด”

...เกิดเรื่องอะไรขึ้นตรงนั้นกันนะ ระหว่างที่เอเวลินากำลังทักทายวิโอลาอยู่ พอหันไปดูก็เห็นลิเลียนาดูพวกคณงานแล้ว

“แบกขึ้นไหล่มันง่ายจะตายไปอะ ทำไมทำไม่ได้”

“ถ้าทำอย่างนั้น กระตุกไหล่ก็เสียหมดสิ!”

“ไม่เสียหรอกอะ ลุกขึ้นเร็วเข้า! ฉันจะให้เวลาอีกสิบวินาที”

“อะไรกัน น่ากลัวชะมัด! ขึ้นมาจากนรกหรือไง!”

“สิบวินาทีอะไรไวกว่ากะพริบตาอีก!”

ลิเลียนาก็คือลิเลียนาอยู่วันยังค่ำ พวกคนงานไม่อาจ
ขัดขึ้นได้ถึงแม้ว่าจะโดนเธอต่อว่าทั้งที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก ส่วน
วิโอลาเองก็มองดูเหตุการณ์นั้นพลางคลี้อย่างพอใจ...หืม?
พอใจนั้นหรือ

เอเวลินายกแขนเสื้อขึ้นมายึดตาเพราะกลัวว่าตัวเองจะ
ตาฟาด แต่พอมองอีกครั้งก็เห็นว่าวิโอลากำลังยิ้มแน่นอน

“พวกเธอสองคนมาที่นี่ด้วยเรื่องอะไรคะ แต่ดูแล้วไม่
น่าจะมีเจตนาไม่ดีกับตาแก่บารอน แสดงว่าคงจะมาขอร้องงานทำ
ทำ”

“ตาแก่อย่างนั้นหรือคะ...เรียกเจ้านายแบบนั้นได้ด้วย
หรือคะ”

เอเวลินาลืมไปสนิทแล้วว่าตัวเองก็เคยพูดว่าเล่นันโตร
เหมือนคุณปู่เหมือนกัน

“แล้วมันมีปัญหาอย่างไรหรือคะ เขาไม่ได้อยู่ตรงนี้ด้วยซะ
หน่อย เอาเถอะ แม่หนูคนโน้นเป็นบุคลากรที่ปราสาทของท่าน
บารอนต้องการอยู่พอดี ฉันให้ผ่านค่ะ”

อะไรกันเนี่ย ไม่ใช่แค่เอเวลินาเท่านั้น แต่ลิเลียนายังไม่
คาดคิดมาก่อนเลยว่าเรื่องราวจะออกมาเป็นแบบนี้

แต่ถึงอย่างนั้น มันก็เป็นโอกาสทองที่ไม่เคยได้รับมา
ก่อน เอเวลินารวบสองมือเข้าหากันอย่างสุภาพแล้วยกขึ้นไป
ทาบบริเวณหน้าอกขณะเอ่ยถาม

“ถ้าอย่างนั้นพวกเรามาทำงานได้ตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป
ใช่ไหมคะ”

“เท่าที่ดู แม่หนูคนนั้นไปทำงานกับพวกคนงานได้เลยค่ะ
แล้วเธอจะทำงานอะไร”

“ทำได้หมดทุกอย่างเลยค่ะ! ทำความสะอาด ซักผ้า ทำ
อาหาร...แค่สั่งมาก็พอค่ะ”

คำถามที่ว่าอยากอยู่ตำแหน่งไหนแทนการบอกว่ามาทำงานได้ ทำให้เอเวลินายิ้มจนปากจะฉีกถึงหู “ไหนดูซิ” วิโอลา พุดพลางทำท่าเหมือนครุ่นคิดสักครู่ก่อนจะให้คำตอบ

“จะว่าไป สาวใช้ประจำห้องครัวคนหนึ่งขาแพลงเมื่ออาทิตย์ก่อนก็เลยยังอยู่ในช่วงพักฟื้น ได้ยินว่าทำอาหารเป็น ด้วยใช่ไหม อาหารสำหรับท่านบารอนต้องเป็นอาหารที่หัวหน้าแม่ครัวทำเท่านั้น เธอไปเป็นผู้ช่วยอยู่ข้างๆ ก็แล้วกันนะ”

วิโอลาจัดสรรหน้าที่ของเอเวลินาเสร็จภายในพริบตาเดียว

ลีเลียนาที่พับแขนเสื้อขึ้นพร้อมกับเร่งพวกคนงาน กลับมาที่ประตูปราสาทตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เธอกำลังจุ่นงกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น แต่พอได้สบตากับวิโอลา เธอก็ “ทำความเคารพแบบอัศวิน” ทันที โดยคุกเข่าลงข้างหนึ่งและยกกำปั้นขึ้นมาวางทาบตรงหน้าอกด้านซ้าย

“โอ้โฮ การทักทายแบบนี้ แม้แต่อัศวินของท่านบารอนก็ไม่เคยทำกันนะ”

“...”

“เอ่อ...คือว่า ลิลลี่ของพวกเราชอบทำตัวเท่ๆ นะคะ”

เอเวลินาอธิบายแทนลิลเลียนาที่เอาแต่กลอกตาสีเทาไปมาเพราะไม่รู้จักตอบอย่างไรดี ดูเหมือนว่าวิโอลาจะไม่สงสัยอะไรเลยถึงได้หัวเราะ

“มีเพื่อนแปลกๆ มาเพิ่มแล้วสินะ สมัยฉันยังเป็นสาวก็ชอบทำตัวโอ้อวดอย่างนั้นเหมือนกัน เลิกคุยเรื่องไร้สาระกันดีกว่า พวกเธอจะมาอยู่ที่หอพักเมื่อไหร่ดีล่ะ แต่บอกไว้ก่อนว่าพรุ่งนี้ต้องมาถึงห้องครัวภายในเจ็ดโมงเช้านะ”

“ถ้าเป็นไปได้ ฉันอยากเข้ามาอยู่หอพักให้เร็วที่สุดค่ะ พวกเรามาจากเมืองอื่นก็เลยยังไม่มีที่พักเลยคะ”

“เห็นแค่แวบเดียวก็รู้แล้ว เพราะถ้ามีคนทีหน้าตาสะสวยขนาดนี้อยู่ในดินแดนของท่านบารอนก็คงจะมีข่าวลือกระจายไปทั่วแล้ว ข้าของทีเอามาทั้งหมดมีเท่านี้ใช่ไหม ไหนๆ ก็พูดเรื่องหอพักแล้ว ก็เข้ามาอยู่ตอนนี้เลยสิ”

และแล้วพวกเธอก็แก้ปัญหาเรื่องที่ซุกหัวนอนคืนนี้ได้ เอเวลินาพยักหน้าพลางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่และตะโกนโห่ร้องอยู่ใน

ใจ เธอกังวลอยู่พอดีว่าลิเลียนาอาจจะถูกปฏิเสธตอนสัมภาษณ์
งานหรือเปล่า

คราวนี้ลิเลียนาถูกว่าจ้างในทันทีโดยที่ยังไม่ได้สัมภาษณ์
หรือทดลองงานด้วยซ้ำ เป็นเรื่องที่น่าใจได้ยากพอสมควร

“เอ่อ แต่ว่าตอนนี้เป็นเวลาทำงานของพวกสาวใช้ ส่วน
ห้องว่างก็ยังทำความสะอาดไม่เสร็จนะ...ไม่ว่าอะไรใช่ไหม”

“ไม่มีปัญหาเลยล่ะ การทำความสะอาดคือความสามารถ
พิเศษของฉันล่ะ”

“เป็นคนอ่อนหวานดีนะ ชื่ออะไรล่ะ”

“เอเวลินาค่ะ หรือเรียกสั้นๆ ว่าอีฟก็ได้ค่ะ”

“ลิเลียนาค่ะ”

“ฉันขอเรียกว่าลิลลี่ได้ไหม”

วิโอลาเอ่ยถามพร้อมกับคลี่ผมอย่างขี้อ่อน

จริงๆ คนสนิทมักจะเรียกเธอว่าลิเลียนามากกว่า แต่ว่า
ตอนนี้เธอไม่ได้สนใจว่าจะถูกเรียกว่าอะไร

“เรียกได้ตามใจชอบเลยคะ”

“ฉันเห็นอีฟเรียกว่าลิลลี่ก็เลยอยากเรียกอย่างนั้นบ้างนะ”

จากนั้นพวกเธอก็เดินตามวิโอลาเข้าไปในปราสาท
ปราสาทของบารอนที่ภายนอกดูเก่าแก่ ภายในก็ไม่ต่างเช่นกัน

อย่างน้อยก็ดียังสะอาดสะอ้าน เอเวลินาส่ายหัวอย่าง
เร็ว หลังจากแผลเปรียบเทียบสิ่งอำนวยความสะดวกเก่าๆ
ของที่นี่กับการตกแต่งอันหรูหราของคฤหาสน์ท่านดยุกโดย
ไม่ได้ตั้งใจ

“สาวใช้ที่ทำงานในปราสาทนี้มีทั้งหมดสิบสี่คน ถ้ารวม
พวกเธอเข้าไปด้วยก็เป็นสิบหกคน ส่วนคนงานมีเก้าคน”

วิโลานำทางลิลเลียนาและเอเวลินาไปยังห้องพักของคน
รับใช้พร้อมกับอธิบายรายละเอียดงานต่างๆ ที่ต้องรู้

ขณะที่กำลังฟังอยู่นั้น พวกเธอก็เดินมาถึงห้องที่อยู่สุด
โถงทางเดิน วิโอลาเปิดประตูและบอกพวกเธอ

“มีผ้าปูที่นอนสะอาดอยู่ในตู้เก็บของ พวกเธอเอามา
เปลี่ยนได้เลย...ตอนนี้ใกล้ได้เวลามื้อเย็นแล้ว ถ้าจัดห้องเสร็จ

เมื่อไหร่ก็มาที่ห้องอาหารได้เลยนะ เดี่ยวฉันจะแนะนำพวกเธอให้คนอื่น ๆ ได้รู้จักที่นั่น”

วิโอลาพูดจบก็ออกไปนอกห้องทันที

เอเวลินากวาดตาดูรอบห้องที่ถูกย้อมไปด้วยแสงสีส้ม เพราะพระอาทิตย์กำลังจะตกพอดี

ภายในห้องมีเตียงเก่าๆ สองหลังที่ดูเหมือนว่าแค่เอนตัวลงนอนก็จะส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าดแล้ว นอกจากนี้ก็ยังมีตู้เสื้อผ้าเล็กๆ และโต๊ะกับเก้าอี้ที่เก่าคร่ำคร่าไม่ต่างกัน

แต่ถ้าพลาดไปเพียงนิดเดียวก็อาจจะได้ไปนอนบนพื้นตลาดแทนก็ได้ ดังนั้นห้องที่ผู้หญิงแค่สองคนเข้าไปก็แออัดแล้ว จึงให้ความรู้สึกเหมือนโรงแรมสักแห่ง

“ลิลลี่ ขอบคุณมากนะ”

เอเวลินาต้องขอบคุณลิลเลียนามากๆ เพราะเธออาจจะแค่ต้องการต่อว่าพวกคนงานที่ใช้ไม่ได้ แต่สุดท้ายแล้วกลับเป็นสาเหตุที่ทำให้พวกเธอได้ทำงานที่นี่

“รู้สึกภูมิใจยังงี้ก็ไม่รู้แฮะ พุดตามตรงนะ ฉันคิดว่าครั้งนี้ก็น่าจะไม่ได้งานสาวใช้ทำเหมือนที่ผ่านๆ มา และคงจะถูกเธอ บ่นให้เลิกอวดว่ามีผละกำลังแบบเปล่าประโยชน์สักที”

ลิเลียนาถือว่าปรับตัวให้เข้ากับวิถีชีวิตของสามัญชนได้อย่างรวดเร็วจนน่ากลัว ทั้งที่เธอใช้ชีวิตในฐานะชนชั้นสูงมาตลอด สีหน้าของลิเลียนาดูสดใสขึ้นมาก เหมือนเป็นการบอกว่าที่พุดว่าภูมิใจเมื่อสักครู่นี้ไม่ใช่แค่พุดเล่นๆ

เพราะอย่างนั้นเธอจึงไม่เคยบ่นว่าห้องคับแคบเลย เธอวางสัมภาระลงและนำผ้าปูที่นอนสีครีมออกมาจากตู้เก็บของ

เอเวลินามองดูภาพนั้นเจียบๆ ก่อนจะนึกอะไรบางอย่างขึ้นได้จึงรีบเข้าไปช่วยลิเลียนา เพราะไม่อยากให้ลิเลียนาทำผ้าปูเตียงอันล้ำค่าที่จะต้องใช้ต่อไปอีกนานขาด

[เรียน ท่านดยุกเบลลาบิตี

เกือบหนึ่งสัปดาห์แล้วที่ไม่ได้ติดต่อกัน อีฟกับฉันได้ทำงานที่ปราสาทของบารอนเอดิลโตคะ ตั้งแต่นี้ไปคุณท่านส่งจดหมายมาที่ปราสาทของบารอนได้เลยค่ะ

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าเงินค่าใช้จ่ายที่คุณท่านเตรียมให้จะยังไม่ถึงคะ บางทีอาจจะสวนทางกันเพราะพวกเราย้ายมาในพื้นที่ค่อนข้างห่างไกล

ถ้าเงินมาถึงก่อน ฉันตั้งใจไว้ว่าจะเกลี้ยกล่อมอีฟให้ลงหลักปักฐาน แต่สุดท้ายก็ต้องมาทำงานเป็นสาวใช้อย่างเลียงไม่ได้ โปรดเข้าใจในจุดนี้ด้วยคะ

การที่อีฟมาเป็นสาวใช้อีกครั้งอาจทำให้คุณท่านไม่สบายใจ แต่งานสาวใช้ของที่นี่ไม่เหนื่อยขนาดนั้นคะ ฉันคอยไปช่วยอีฟบ่อยๆ เมื่อมีเวลาว่างคะ

โชคดีที่อีฟปรับตัวเข้ากับการใช้ชีวิตที่นี่ได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังดูค่อนข้างพึงพอใจอยู่ไม่น้อยด้วยคะ

แต่มีเรื่องแปลกอยู่อย่างหนึ่งคะ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะฉันตั้งใจทำหน้าที่มากเกินไปหรือเปล่า พอเห็นฉันไปไหนมาไหนกับอีฟเสมอ คนอื่นจึงเข้าใจไปว่าพวกเราแอบรักกันคะ

แต่ฉันคิดว่าการมีข่าวลืออย่างนั้นกับฉันน่าจะดีกว่าการมีพวกผู้ชายมายุ่มย่ามค่ะ

อย่างไรก็ตาม รายงานครั้งนี้เป็นการบอกที่อยู่ในการติดต่อหากันในอนาคต เพราะฉะนั้นฉันจึงขอจบไว้เพียงเท่านี้ค่ะ

ขอให้มีความสุขนะคะ]

[ถึง ลิเลียนา

เงินที่ส่งไปถูกตีกลับมาที่คฤหาสน์แล้วเพราะหาตัวเธอ กับเอเวลินาไม่เจอ คราวนี้น่าจะไม่ถูกตีกลับเพราะฉันจะส่งไปตามที่อยู่ล่าสุด

ฉันเคยหวังไว้ว่าขอแค่ไม่ใช้งานสาวใช้ก็พอ แต่สุดท้ายผลลัพธ์ก็ออกมาเป็นแบบนี้ฉันได้ ไม่พอใจเลย

แต่เรื่องที่ฉันไม่พอใจกว่าเรื่องนั้นก็คือ การที่เธอมีข่าวลือกับเอเวลินา

อะไรนะ “แต่ฉันคิดว่าการมีข่าวลืออย่างนั้นกับฉันน่าจะดีกว่า” งั้นหรือ (กระตาสงเกตหมายส่วนนี้ยับยู่ยี่)

ฉันส่งเธอไปปกป้องเอเวลินานะ แล้วเธอไปทำอะไรของเธอ ปกติแล้วการที่ผู้หญิงสองคนอยู่ด้วยกันไม่น่าจะทำให้เกิดข่าวลือไร้สาระอย่างนั้นได้นะ

ฉันขอเตือนเธอไว้ก่อนนะลิเลียนา ถ้าตอนที่ฉันไปหาเอเวลินาหลังจากสะสางปัญหาในตระกูลเสร็จเรียบร้อยแล้ว เอเวลินาเลือกเธอแทนที่จะเป็นฉัน รู้ไว้ด้วยว่าวันนั้นจะเป็นวันสุดท้ายที่เธอจะได้มีลมหายใจ

ป.ล. เธอใช้รู้จักผู้อ่านจดหมายของฉันหรือไง ฉันบอกว่าอย่าเรียกเอเวลินาว่าอีฟ]

[เรียน ท่านดยุกเบลลาบิตี

ฉันรีบหยิบปากกาขึ้นมาเขียนทันทีที่ได้รับจดหมายเลยคะ ทำไมคุณท่านถึงอิจฉาฉันผู้ได้รับมอบหมายหน้าที่ที่สำคัญอย่างยิ่งล่ะคะ

ฉันแค่อู้ง้างๆ อีฟเพื่อรับรองความปลอดภัยของเธอ
เท่านั้นค่ะ ได้โปรดอย่าเข้าใจผิดเลยนะคะ

พอรู้ว่ามีการลืออย่างนั้นเกิดขึ้น อีฟก็ยิ้มและตอบทันที
ค่ะว่าเป็นไปไม่ได้ สุดท้ายแล้วมันก็เป็นแค่ลือที่ไม่มีมูลค่ะ

คุณท่านวางใจได้เลยค่ะ]

[ถึง ลิลีนา

ดูเหมือนว่าเธอจะใช้จุดมุกอ่านจดหมายของฉันจริงๆ
ด้วยสินะ ฉันบอกไปตั้งแต่แรกแล้วไงว่าให้เรียกว่าเอเวลินา แต่
หลังจากนั้นเธอก็ยังจะเขียนมาอีกว่าอีฟ

เธอไม่ต่างอะไรกับเจ้าโลเรลเรลโลนาที่พยายามซ่อน
มะเขือยาวไว้ในไก่ให้ฉันกินเลย ฉันผิดหวังในตัวพวกเธอทั้งคู่
จริงๆ]

“แล้วฉันจะต้องทำยังไงเนี่ย...”

เนื่องจากดวงอาทิตย์ยังลอยเด่นอยู่กลางท้องฟ้า พวก
คนงานจึงยังฝ่าฝืนกันไม่เสร็จ แต่ลิเลียนาวางสูตร

เธอทำงานเสร็จไปตั้งหนึ่งชั่วโมงแล้วจึงมานั่งดูพวก
คนงานที่ไม่ได้เรื่องต่อ จากนั้นเธอก็ถือจดหมายของเลอันโดร
เข้าไปในห้องอาหาร

นอกจากหัวหน้าสาวใช้แล้วก็ไม่มีใครรับใช้คนไหนอ่าน
หนังสือออก ลิเลียนาจึงอ่านจดหมายในห้องอาหารได้อย่าง
เปิดเผย

เลอันโดรแสดงความอิจฉาเธออย่างชัดเจนราวกับไม่คิด
จะปิดบัง ลิเลียนาถอนหายใจเฮือกใหญ่และชำเลื่องมองเอเวลินา

“หืม? มีอะไรหรือ”

เอเวลินาเอ่ยถามยิ้มๆ เหมือนมีเรื่องอะไรดีๆ เกิดขึ้นโดย
ที่ไม่รู้ว่าลิเลียนาต้องรองรับอารมณ์โมโหของเด็กผู้ชายที่เธอให้
คำมั่นสัญญาว่าจะจงรักภักดีไปตลอดชีวิต

อาจเป็นเพราะเอเวลินาได้ยินมาว่าบารอนที่ชราภาพ
มากแล้วปวดฟันจึงกินลูกกวาดที่ทำมาจากผลไม้เคลือบน้ำตาล

ซึ่งเตรียมไว้เป็นของหวานไม่ได้ อาหารต่าง ๆ ที่บาร์อนไม่ได้
แต่จะต้องจะถูกนำมาให้เหล่าคนรับใช้กินกัน

ของหวานอย่างพวกลูกกวาดผลไม้ ถ้าไปที่คฤหาสน์ของ
ท่านดยุกก็จะได้กินทุกวันจนพุงแตกกันไปข้าง...

ลิเลียนามองว่าเอเวลินาที่ยิ้มแย้มชอบใจกับเรื่องที่คุณ
เล็กน้อยนั้นดูน่ารักดี จนเผลอหัวเราะออกมาหลังจากซ่อน
จดหมายข่มขู่แสนน่ากลัวของเลอันโดรไว้ในกระเป๋า

“ตายจริง...แค่พวกเธอสองคนมองหน้ากันก็น่ารักแล้ว”

ลิเลียนาไม่ได้นำไปเขียนรายงานเลอันโดรเพราะมอง
เป็นแค่เสียงนกเสียงกา

ดูเหมือนว่าในดินแดนชนบทที่เงียบสงบจนน่าเบื่อน่าจะไม่
มีอะไรให้ทำจริงๆ ยิ่งนับวันข่าวลือที่ว่าเธอกับเอเวลินาจะ
แอบหนีตามกันมาเพราะมีความรักที่โลกไม่อนุญาตก็ยิ่งสะพัด

พวกเขาเข้าใจผิดไร้สาระแบบนั้นได้อย่างไรกัน

ลิเลียนาไม่เคยเข้าใจ อาจเป็นเพราะรูปร่างของเธอที่สูง
โปร่งกว่าผู้ชายบางคนถึงแม้ว่าจะใส่เครื่องแบบสาวใช้ก็ตาม

“บอกว่าไม่ใช่อย่างนั้นไง”

ลิเลียนายกมือขึ้นเพื่ออธิบาย แต่พวกสาวใช้พากันยิ้ม
ตลกยีก่อนที่เธอจะได้ทันพูดอะไรออกไป

“ไม่ใช่อะไรกัน แล้วจะอธิบายที่พวกเธอสองคนจับมือกัน
ว่ายังไงล่ะ”

“เรื่องนั้น...”

ลิเลียนาจับมือกับเอเวลินามาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

และแน่นอนว่าคนที่จับมือก่อนน่าจะเป็นเอเวลินา

เอเวลินาไม่รู้ว่าตอนอยู่ที่จักรวรรดิเธอไม่ค่อยแตะเนื้อ
ต้องตัวใครเท่าไร ต่อให้เป็นเพื่อนเพศเดียวกันที่สนิทสนมกัน
มากก็ตาม

ตอนที่เธอคว้ามือลิเลียนาไปจับโดยที่อีกฝ่ายไม่ทันได้ตั้ง
ตัวที่โรงแรม ลิเลียนาค่อนข้างตกใจ แต่แค่ไม่แสดงออกมาให้

เห็นเท่านั้น ประสบการณ์ที่เธอเคยสัมผัสมีคนอื่นมีแค่ตอนชน
กำปั้นกับอศวินฝ่ายตรงข้ามในระหว่างการฝึกเท่านั้น

แต่ลิเลียนาที่ไม่ค่อยมีเพื่อนเพศเดียวกันไม่ได้มองว่ามัน
เป็นเรื่องแปลกและคิดว่าคนอื่นก็เป็นแบบนั้นเช่นกัน

ระหว่างเดินทางลงมายังดินแดนของเอดิลโต เธอได้จับ
มือกับเอเวลินาที่มักจะซุ่มซำบ่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นตอนที่เอเวลินา
เดินสะดุดหินจนเกือบหกล้ม หรือไม่ก็ตอนที่เจอกลุ่มโจรชาว
อัมโบรเซตตีในป่าและพากันวิ่งหนี

จะว่าไปแล้วเธอรู้สึกว่าการจับมือกับเอเวลินาเป็นเรื่อง
ปกติเหมือนกับการทำสิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวัน มีบางครั้ง
ที่เอเวลินาบอกว่าจะขออนอนกลางวันสักหน่อย แล้วยืมตัวลิเลียนา
ไปหนุน...ถ้าสาวใช้พวกนั้นได้รู้เรื่องนี้ด้วยละก็ คงจะกรีดกรีด
และเชียร์เธอกับเอเวลินาไม่เลิกแน่นอน

“ฉันปอกมันฝรั่งส่วนของตัวเองเสร็จแล้ว ถ้าไม่มีอะไรให้
ทำอีก ฉันจะไปเดินเล่นกับลิลลีนะ หัวหน้าแม่ครัวอนุญาตแล้ว”

ไม่ว่าจะปฏิเสธเท่าไรก็ดูเหมือนจะไม่เข้าหูคนพวกนั้นเลย แต่คนที่สงบนิ่งได้ในสถานการณ์เช่นนี้คือเอเวลินา เพราะในหัวของเธออาจจะคิดแต่เรื่องลูกกวาดผลไม้ก็ได้

“ถาล้างภาชนะใส่อาหารเสร็จแล้ว พวกเธออยากไปด้วยกันไหม จับมือเดินไปด้วยกันนี่แหละ”

“อ๊วยตาย ทำอย่างนั้นไม่ได้สิ! เดี่ยวลิลลี่จะหึงเอานะ”

อยากเปิดเผยความจริงเหลือเกินว่า จริงๆ แล้วคนที่จะหึงลิลเลียนาอยู่ที่คฤหาสน์ของท่านดยุกต่างหาก

แต่แน่นอนว่าบอกอย่างนั้นไม่ได้จริงๆ นอกจากนั้นแล้วเธอยังมีเรื่องที่ยากคุยกับเอเวลินาแค่สองคนจึงไม่อยากให้มีคนอื่นอยู่ด้วย

“อีฟ พวกนั้นคงไม่อยากจับเพราะว่ามีมือเธอเปื้อนดินนะ พวกเราไปกันแค่สองคนเถอะ”

“ไม่นะ ฉันเช็ดมือกับผ้ากันเปื้อนแล้ว”

เอเวลินากางมือตัวเองออกให้ดูว่าสะอาดแล้ว

แต่พวกสาวใช้ที่ดูเหมือนจะสรุปกันไปแล้วว่าลิเลียนา กำลังหึงหวงหัวเราะคิกคักและดันไหล่พวกเธอสองคนให้ไปใช้เวลาดีๆ ร่วมกัน

“ก็ได้นั้นเดี๋ยวฉันมานะ”

เอเวลินาที่อยากสนิทสนมกับสาวใช้คนอื่นๆ ให้มากขึ้น ต้องหันหลังไปอย่างเลิ่ยงไม่ได้ เธอเขย่ามือข้างที่จับกับลิเลียนา และเดินออกจากห้องครัว

“ต้องทำยังไงพวกนั้นถึงจะเลิกเข้าใจผิดกันนะ ตอนนี้นฉันจนปัญญาแล้ว”

พอมาถึงจุดนี้ ลิเลียนาก็เริ่มคิดแล้วว่าการปล่อยให้พวกสาวใช้จินตนาการกันไปตามที่พวกนั้นต้องการน่าจะเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพจิตตัวเองมากกว่า

ลิเลียนาไม่ค่อยพอใจที่ถูกเข้าใจผิดก็จริง แต่ก็ยังมีข้อดีที่ไม่ค่อยอยากเรียกว่าข้อดีอยู่ นั่นคือทำให้พวกผู้ชายที่ส่งสายตาวานเย็นมาให้เอเวลินายอมแพ้ไปได้ เพราะฉะนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแย่อะไรขนาดนั้น

ลิเลียนารู้ดีว่าพวกผู้ชายมักจะชอบจีบคนนั้นคนนั้นฆ่าเวลา เพราะเธอเองก็เคยโดนจีบตลอดการฝึกฝนเป็นอัศวินจนเอือมระอา แต่หลังจากที่ตัดผมสั้นเพราะรำคาญผมที่ยาวลงมาถึงเอว จำนวนผู้ชายที่พยายามเข้าหาก็ลดลงอย่างเห็นได้ชัด

เอ่อ แต่น่าแปลกที่หลังจากนั้นพวกผู้หญิงก็เริ่มหันมามองและพูดว่า “ในหน่วยอัศวินมีหนุ่มหล่อแบบนั้นด้วยหรือ”

อย่างไรก็ตาม ตอนนี้ปล่อยเรื่องในอดีตของเธอไปก่อน นับตั้งแต่ได้มาเป็นสาวใช้ในปราสาทของบาร์อน ลิเลียนาก็ไม่เคยปล่อยให้เอเวลินาอยู่เพียงลำพังเลย

อาจเป็นเพราะดินแดนแห่งนี้เป็นเมืองเล็กๆ พวกหนุ่มสาวจึงรู้จักกันอยู่แล้วตั้งแต่เด็ก พอมีสาวโสดสองคนปรากฏตัวขึ้นมา พวกผู้ชายที่อยู่ในช่วงวัยเท่าๆ กันจึงแห่กันมาสนใจ

และแน่นอนว่าจำนวนคนที่ชื่นชอบเอเวลินามีมากกว่าลิเลียนาผู้ส่งประกายที่ชวนให้คนไม่กล้าเข้าใกล้อย่างที่เอเวลินาเคยบอก

เห็นพวกเขาแต่ละคนแล้ว ไม่ใช่แค่เอเวลินาเท่านั้น แม้แต่ลิเลียนายังรู้สึกเหนื่อยใจ

เพราะฉะนั้นเมื่อพวกผู้ชายพยายามจะเข้าไปใกล้เอเวลินา ลีเลียนาจึงจ้องพวกนั้นเขม็งราวกับจะฆ่าให้ตายกันไปข้าง สายตาอันน่ากลัวใช้ได้ผลค่อนข้างดี ยกเว้นกับอันโตนิโอ คนเดียวเท่านั้น

“ไม่สิ เดียวนะ พอเห็นอย่างนี้แล้ว ดูเหมือนว่าคนที่ทำให้ ขาวลือขยายใหญ่ขึ้นคือฉันเองหรือเปล่า ลีเลียนาส่งเสียง คร่ำครวญ

“อีฟ จดหมายจากคุณท่านเพิ่งมาถึงเมื่อวาน”

ความกังวลของลีเลียนาไม่เคยจบลงอย่างง่าย ๆ เธอนึก ถึงถุงใส่เหรียญทองซึ่งมีจำนวนมากพอที่จะใช้ชีวิตอย่าง ฟุ่มเฟือยได้อย่างน้อยหลายปี

เธอคิดหนักมากตลอดว่าควรอธิบายว่าอย่างไรดี จนกระทั่งเงินมาถึง แต่ถึงแม้จะโกหกไปก็คงถูกจับได้ในสักวัน หนึ่งอยู่ดี สุดท้ายเธอจึงตัดสินใจออกไปตามตรงว่าเลอันโดรส่ง เงินมาให้

“คุณชาย...ไม่สิ ตอนนี้น่าจะต้องเรียกว่าคุณท่านแล้วหรือ เปล่านะ...บอกว่าสบายดี”

เธอจำได้ว่าลิเลียนากับเลอันโตรเคยติดต่อกันอยู่ แต่ก็ปล่อยไว้เฉยๆ เพราะคิดว่าถ้าเลอันโตรรักกับเอลิโอนอราแล้ว เขาก็คงจะค่อยๆ ลืมเธอไปเอง

ตอนเจอกันครั้งสุดท้าย เลอันโตรทำสีหน้าแบบไหนกันนะ เอลิณาทอดสายตามองทะเลที่มีสีคล้ายกับดวงตาของเขาอย่างไม่ตั้งใจ

“ก็ต้องสบายดีอยู่แล้ว...”

จะว่าไปแล้ว เอลิณามักจะหัวเราะเสมอถึงแม้ว่าเลอันโตรจะหงุดหงิดใส่ก็ตาม ดังนั้น แทนที่จะไปแทรกระหว่างกลางพวกเขาและทำตัวไม่ถูก จะดีกว่าไหมถ้าสอนหนังสือให้เอลิณาเพื่อให้เลอันโตรกับเอลิณาทติดต่อกันเองได้

ลิเลียนาคิดเช่นนั้นและกำลังจะพูดต่อ แต่เห็นสาวใช้สองคนเดินมาหาพอดีจึงปิดปากเงียบ เพราะจะคุยเรื่องเลอันโตรได้แค่ตอนอยู่ด้วยกันสองคนเท่านั้น

“เซอร์อันโตนิโอบอกว่ากลุ่มทหารรับจ้างจึงหิร็ดเหลือง ถูกล้างบางแล้ว”

“ล้างบางแปลว่าอะไร อย่าใช้คำศัพท์ที่หมิ่นยากนักได้ไหม”

“เธอนี่! ก็กลุ่มทหารรับจ้างที่ชอบสร้างปัญหาไปทั่วนั่นไง ดูเหมือนว่าครั้งนี้จะไปขัดใจผู้สูงศักดิ์ที่ไหนไม่รู้ หัวหน้ากลุ่มเลยถูกลากเข้าคุก ส่วนพวกที่เหลือก็แตกกระเจิงกันไปทั่ว”

ดูเหมือนว่าพวกสาวใช้จะไม่เห็นเอเวลินากับลิเลียนาก็เลยพูดคุยกันเอง ชื่อกลุ่มทหารรับจ้างจึงหลุดเหลือซึ่งเป็นหัวข้อของบทสนทนาเคยสร้างความประทับใจให้กับพวกเธอจนยากที่จะลืมได้ลง

เอเวลินาไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นจึงหันไปมองลิเลียนาพร้อมกับเอียงคอดด้วยความสงสัย ดูจากพฤติกรรมที่พวกนั้นทำแล้วก็ไม่แปลกใจที่จะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น แต่พวกนั้นสลายตัวไปแล้วจริงๆ อย่างนั้นหรือ

ในขณะที่เอเวลินาคิดเช่นนั้น ลิเลียนาก็กำลังอึ้งจนพูดไม่ออกอยู่ “ผู้สูงศักดิ์ที่ไหนไม่รู้” บุคคลที่พวกสาวใช้พูดถึงคือเลอันโดรแน่นอน

เห็นบอกว่าจะจัดการให้หมดเกลี้ยง แต่ไม่คิดว่าเขาจะทำ
อย่างนั้นจริงๆ...ลิเลียนาตั้งมั่นว่าจะไม่ทำอะไรนอกเหนือคำสั่ง
ของเลอันโตรเด็ดขาด ถึงแม้ว่าจะไม่เคยคิดที่จะทำอย่างนั้นอยู่
แล้วก็ตาม

“เอาเป็นว่านั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้น แล้วก็...โอ๊ะ ลิลลี่! กำลัง
ตามหาอยู่พอดีเลย”

ลิเลียนากำลังจะพาเอเวลินาหลบไป แต่ดันถูกคว้าข้อมือ
ไว้เสียก่อน หลังจากหันมาเห็นลิเลียนา พวกสาวใช้จึงเดินมา
พร้อมกับทำท่าทางเหมือนสนิทสนมกับเธอทันที

“วันนี้เปล่งประกายเหมือนเดิมเลยนะ พอได้รู้จักลิลลี่แล้ว
เนี่ย เซอร์อันโตนิโอก็กลายเป็นแค่ปลาหมึกที่ลอยไปลอยมาใน
ทะเลเลย”

“ฮ่าๆ ปลาหมึกนั่นหรือ! ถ้าเซอร์อันโตนิโมาได้ยินเข้า
คงเสียใจน่าดู น่าจะน้อยใจไปอย่างน้อยสามวันแน่ๆ แต่ฉันก็
เห็นด้วยนะ”

ได้ยินมาว่าก่อนหน้านี้เซอร์อันโตนิโอซึ่งเป็นคนพา
เอเวลินากับลิเลียนามาปราสาทของบาร์อนเป็นขวัญใจของสาว ๆ

ในดินแดนของบารอน แสดงว่ารอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยความ
มั่นใจของเขามีที่มาอย่างสมเหตุสมผล

“ตามหาฉันอยู่หรือ”

ลิเลียนาเอ่ยถามพลางยิ้มเขิน ถึงแม้จะเป็นคำชมที่ได้ยิน
จากพวกสาวใช้จนเบื่อแล้ว แต่ก็ควรมีปฏิกิริยาตอบสนองบ้าง
เล็กน้อย

“อืม ดินะที่ลองมาดูในห้องครัวก่อน ลิลลี เธอเคยเจอ
ท่านบารอนไหม”

“เคยเห็นแต่จากที่ไกลๆ ตอนที่เขาออกไปล่าสัตว์เป็น
บางครั้งนะ”

“เอ๊ะ? แค่นั้นเองหรือ ท่านบารอนสั่งให้ฉันมาตามตัว
เธอนะ”

สาวใช้ที่ดูแข็งแกร่งที่สุดในดินแดนอันแสนน่าเบื่อทำตาเป็น
ประกายไม่หยุดขณะที่พูด เหมือนกับว่ากำลังมีเรื่องน่าตื่นเต้น
อย่างไรอย่างนั้น

ความจริงแล้วการที่บาร์อนเรียกสาวใช้ที่เพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่นานไปพบสองต่อสองไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยนัก

“ไม่รู้ว่าเรียกไปด้วยเรื่องอะไร...แล้วฉันต้องไปตอนไหนหรือ”

“ไปตอนนี้เลยก็ได้”

มาขัตจังหะตอนที่ลิเลียนากังวลว่าเอเวลินาจะตอบสนองอย่างไรเมื่อบอกเรื่องเงินให้เธอรู้ ลิเลียนาถอนหายใจและปล่อยมือที่จับมือเอเวลินาอยู่

“เรื่องที่จะพูดเมื่อก็ไว้คุยกันต่อทีหลังในห้องพักนะ”

ดูท่าทางเอเวลินาก็น่าจะสงสัยอยู่ไม่น้อยเมื่อมีชื่อเลอันโดรออกมาด้วย เธอจึงยิ้มราวกับเสียดาย

หลังจากถามสาวใช้แล้วว่าบาร์อนอยู่ที่ไหน ลิเลียนาก็เดินกลับเข้าไปในปราสาทอีกครั้ง บาร์อนบอกว่าจะรออยู่ในห้องสมุด

ก๊อก ก๊อก ลิเลียนาเคาะประตู จากนั้นจึงได้ยินเสียงที่ฟังดูใจดีของบาร์อน

“เข้ามาได้”

“ได้ยืนยันว่าท่านเรียกฉัน...”

ลิเลียนาจับกระโปรงและค้อมตัวลงทักทาย บารอนยืน
เอามือไพล่หลังพิงหน้าต่างที่มีแสงแดดส่องเข้ามา

“ตกใจไหมที่ฉันเรียกมาพบเป็นการส่วนตัว”

ถ้าไม่นับการแต่งตัวที่ดูหรูหรา บารอนก็ดูเหมือนคน
ธรรมดาทั่วไป ไม่ต่างอะไรจากคุณตาคนหนึ่งในห้องบ้าน

แต่พอได้ยินคำถามไม่ทันตั้งตัวจากเขา ลิเลียนาจึงได้แต่
ยืนตัวแข็งทื่อ

“คนที่เป็นคนธรรมดาในสังคมชั้นสูงอย่างฉันพอจะ
มองออกได้ทันทีว่าเธอไม่น่าจะอยู่ในชนชั้นแรงงาน เป็นคุณหนู
ของตระกูลไหนกันล่ะ แล้วเดินทางมายังที่โกโรโกโสอย่างนี้ด้วย
เหตุผลอะไร”

“ฉันไม่เข้าใจค่ะว่าท่านพูดเรื่องอะไรอยู่”

ลิเลียนาพูดพลางยิ้มเจื่อน

เครื่องแบบหน่วยอัศวินก็ยึดไว้ในส่วนลึกที่สุดของ
กระเป๋าและเก็บไว้ในตู้เสื้อผ้าแล้ว ส่วนดาบก็เอาไปซ่อนไว้ใต้
พุกไม่ให้ใครเห็นเรียบร้อยแล้ว

จนถึงเช้าวันนี้ก็ยังไม่เคยมีร่องรอยว่ามีคนอื่นรुक้าเข้ามา
ในห้องพักของเธอ แต่บารอนรู้ได้อย่างไรว่าลิเลียนาไม่ใช่
สามัญชนทั่วไป

“เลิกทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เถอะ แค่เห็นไกลๆ ก็มองออกแล้ว
ว่าท่าทางการเดินของเธอแตกต่างกับสาวใช้ทั่วไป”

บารอนหัวเราะลั่นและพูดเสริมว่า “ไม่มีสาวใช้คนไหนใน
โลกที่แบกของหลังตรงได้แบบนั้นหรอก

“ไม่คิดเลยว่าตัวตนจะถูกเปิดโปงได้ง่ายดายขนาดนี้ ลิเลียนา
กัดกระพุ้งแก้มเบาๆ พลังครุ่นคิดว่าจะยอมรับสถานการณ์นี้
อย่างไรดี

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะถามละเอียดขนาดนั้น แค่สงสัยว่าทำไม
คุณหนูชนชั้นสูงถึงได้มาทำงานสาวใช้แบบนี้ ถ้าครอบครัวของ
คุณหนูรู้เข้า น่าจะไม่ค่อยยินดีเท่าไรนะ”

อย่างที่เขาพูด พ่อแม่ของลิเลียนาภาคภูมิใจยิ่งกว่าใครที่เธอได้เป็นอัครวิมลประจำตระกูลดยุก

ถ้าบอกความจริงว่าได้รับคำสั่งจากเลอันโดรให้มาเป็นสาวใช้อย่างเลียงไม่ได้ พ่อแม่ของเธออาจจะช็อกแน่ๆ แต่ก็คงไม่ถามว่าทำไมถึงปฏิบัติกับลูกสาวสุดที่รักของพวกเขาแบบนี้ เพราะฉะนั้นบารอนจึงไม่จำเป็นต้องมากังวลเรื่องครอบครัวของเธอ

แต่จะว่าไปแล้วเขาเป็นคุณตาใจดีอย่างที่ว่ามันจริงๆ ลิเลียนาคิดเช่นนั้นเมื่อเขาพูดประโยคถัดมา

“ถ้าทำแบบนี้เพราะอยากออกมาจากบ้านสักครู่ ทำไมไม่มาพักในปราสาทของฉันในฐานะแขกล่ะ อย่างที่รู้จักกัน ปราสาทหลังนี้มีห้องว่างเยอะแยะจะตายไป ยกให้เธอสักห้องหนึ่งก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ถ้าเธอต้องการจะให้แม่หนูที่มาด้วยกันอยู่ด้วยก็ได้ล่ะ”

ลิเลียนาคิดว่าควรเลิกแก้ตัวอย่างหน้าด้านๆ เหมือนสวมวิญญาณเอเวลินาว่า “ตายจริง ท่านมองว่าฉันเป็นพวกชนชั้นสูง

หรือคะ ต้องขอบคุณใบหน้าสวยๆ นะคะที่ทำให้ฉันได้ยินอะไร
อย่างนั้นอยู่บ่อยๆ”

เธอเตรียมตัวเตรียมใจที่จะต้องเล่นละครมาแล้ว...ลิเลียนา
จับชายกระโปรงและกัมศิระลง

“ขอบคุณค่ะ”

“ชื่อลิลลี่ใช่ไหม อยู่ได้ตามสบายเลยนะ เดี่ยวฉันจะเรียก
หัวหน้าสาวโซมาทำความสะอาดห้องไว้ให้”

“ฉันจะตอบแทนบุญคุณนี้อย่างแน่นอนค่ะท่านบารอน
ขอบคุณอีกครั้งนะคะ”

ไม่รู้เลยว่าเอเวลินาจะมีปฏิกิริยาอย่างไรถ้าเล่าเรื่องที่
เกิดขึ้นเมื่อสักครู่นี้ให้ฟัง บางทีเธออาจจะชอบก็ได้ที่ไม่ต้องหลัง
ขาดหลังแข็งทำงานสาวโซอีกแล้ว

หลังจากบอกลาบารอน ลิเลียนาก็ออกจากห้องหนังสือ
และเห็นว่ามีอัศวินคนหนึ่ง ซึ่งเป็นญาติของบารอนยืนอยู่ตรง
โถงทางเดิน ดูเหมือนว่าเขากำลังรอให้เธอออกมาก่อน

ในปราสาทของบารอนมีลานฝึกอยู่แห่งเดียวซึ่งปกติไม่ค่อยมีใครใช้ อาจเป็นเพราะเป็นดินแดนที่ปลอดภัยไร้อันตราย พวกอัศวินจึงไม่ค่อยขยันฝึกฝนร่างกายทั้งที่รับค่าจ้าง

แต่ไหนๆ ก็มีลานฝึกซ้อมแล้ว การปล่อยให้มันว่างเปล่าไม่น่าเสียดายไปหน่อยหรือ แนนอนว่าคนที่คิดอย่างนั้นมีแคลิเลี่ยนาคคนเดียว แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็มักจะไปที่ลานฝึกซ้อมบ่อยๆ เพื่อเพิ่มสมรรถภาพทางร่างกายกับพวกคนงาน

และบางครั้งเธอก็จะเจออัศวินคนนั้นที่ลานฝึกซ้อม ในตอนที่เตะหลังของพวกคนงานให้ไปวิ่งรอบลานฝึก ได้ยินมาว่าลานฝึกซ้อมมักจะไม่มีคนเสมอไม่ว่าจะฝนตกหรือหิมะตก แต่ไม่รู้ทำไมลิเลี่ยนาถึงได้เจอเขาบ่อยๆ

เขาคืออัศวินที่เคยเห็นหน้ากันโดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชื่ออะไร

“สวัสดีครับ”

“สวัสดีค่ะ”

แค่เดินไปแถวๆ ลานฝึกซ้อมในคฤหาสน์ของดยุกก็ทำ
เอาตาลูกกวาดเหมือนกับได้เปิดหูเปิดตาแล้ว แต่ทำไมที่นี่ไม่เห็น
เป็นอย่างนั้นเลย ลิเลียนาคำครวญ

เธอกับเอเวลินาเรียกอัศวินคนนั้นว่าอัศวินแดงกวาด
เพราะนอกจากเขาจะมีผมสีเขียวยังมีตาสีเขียวยาวแล้ว รูปหน้า
ของเขายังเป็นทรงยาวจึงไม่มีฉายาไหนที่เหมาะสมไปกว่านี้แล้ว

ตอนบังเอิญเจอกันที่ลานฝึกซ้อม เขามักจะยืนเฉยๆ
ด้วยท่าทางที่ไม่แน่ใจว่ามาฝึกหรือเปล่า แต่ไม่รู้ว่าวันนี้เขามาทำ
อะไรที่หน้าห้องสมุด

เมื่อไม่มีใครเป็นฝ่ายพูดก่อน พอทักทายกันเสร็จเรียบร้อย
ลิเลียนาจึงรีบขยับหลบไปยืนข้างประตู เพราะถ้าไม่ได้มีธุระกับ
บารอน เขาก็คงไม่มีเหตุผลที่จะมายืนอยู่ตรงนี้

“เข้าไปได้เลยค่ะ ท่านบารอนอยู่ด้านใน”

“เอ่อ ขอขอบคุณครับ”

อัศวินแดงกวาดพยักหน้าและเดินเข้าไปในด้านใน
ห้องสมุด

ลิเลียนาลังเลสักครู่ว่าจะกลับห้องครัวเลยดีไหม หรือจะเดินไปดูที่หน้าต่างว่าเอเวลินายังอยู่ตรงนั้นหรือเปล่า แต่ตอนนี้ยังไม่หมดเวลาพัก แสดงว่าเธอน่าจะยังเดินเล่นอยู่หรือไม่ก็คุยกับพวกสาวใช้ติดลม

“จริงหรือครับ ดิฉันจริงๆ ที่มาบอกท่านล่วงหน้า! สรุปลงแล้ว เธอเป็นชนชั้นสูงอย่างที่สงสัยจริงๆ!”

ลิเลียนามองออกไปนอกปราสาทพลางเงี่ยหูฟังเสียงที่ตั้งออกจากห้องสมุด เธอรู้อยู่แล้วว่าปราสาทนี้เก่ามากแล้ว ห้องจึงไม่ค่อยเก็บเสียง...แต่ถ้าได้ยินชัดแจ่มขนาดนี้ก็ควรปรับปรุงปราสาทใหม่จะดีกว่าไหม หรืออาจจะเป็นเพราะพวกเขาคุยกันเสียงดังก็ได้ เพราะเธอได้ยินทุกอย่างแม้กระทั่งเสียงของบารอนที่ตั้งขึ้นต่อจากนั้น

ลิเลียนาไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟังคนอื่นคุยกันอยู่แล้วจึงตัดสินใจเดินลงไปชั้นล่าง

“กำลังคิดอยู่พอดีว่าชายโสดอายุเกินสามสิบอย่างเธอจะแต่งงานเมื่อไหร่ ว่าแต่เธอชอบคุณหนูคนนั้นจริงๆ หรือ”

“ผมคิดอย่างนี้ตอนที่เห็นลิลลี่ลากคอนงานไปโน่นไปนี่
ครับ เอ่อ ผู้หญิงคนนั้น ถ้าเป็นผู้หญิงคนนั้นคงจะอยู่กับผมได้
ตลอดชีวิต”

เท่าที่ก้าวไปยังบันไดหยุดชะงักทันทีที่ชื่อของเธอถูกเอ่ย
ถึง พวกเขาคุยเรื่องอะไรกันอยู่ เธออดหัวเราะไม่ได้

“ถ้าเธอเป็นคุณหนูจากตระกูลสูงส่งจะทำยังไงล่ะ ตระกูล
แบบนี้อาจจะมองตระกูลबारอนของพวกเขาต่ำต้อยก็ได้”

“แล้วเป็นปัญหาตรงไหนหรือครับท่านลุง พุดตามตรง
การที่ธิดาของตระกูลชนชั้นสูงลงมาถึงชนบทแบบนี้แสดงว่าน่าจะ
มีเรื่องไม่ดีบางอย่างแน่นอนครับ!”

“ซูว์ เบา ๆ หน่อย ฉันกลัวว่าจะมีใครมาได้ยินเข้า”

“ได้ยินแล้วจะไปทำอะไรได้ครับ ในเมื่อท่านลุงแสดง
น้ำใจขนาดนี้แล้ว ทางฝั่งนี้น่าจะไม่กล่าปฎิเสธผมแน่นอนครับ”

อัศวินแดงกวาดหัวเราะรำ

ที่ผ่านมาไม่เคยหักทลายกันอย่างเป็นกิจจะลักษณะ
ด้วยซ้ำ กลับคิดถึงเรื่องแต่งงานกับคนที่เพิ่งเคยเจอกันเนี่ยนะ
น่าขบขันซะมิด

ลีเลียนาลูบแขนตัวเองและเดินกลับไปแถวห้องสมุดอีกครั้ง
อัศวินแดงกวาดำลังเปิดประตูเห็นว่าควรขอเธอแต่งงาน
แบบไหนอยู่ในห้องนั้น

“ให้แหวนเป็นของขวัญต่อหน้าผู้คนในวันที่จัดงานฉลอง
ดีไหมครับ ถ้ามีคนอื่นจับตามองอยู่ เธอน่าจะไม่มีทางเลือก
นอกจากยอมรับ”

“ไม่น่าจะใช้ความคิดที่ดีเท่าไรนะ เธอชอบคิดอะไร
อย่างรีบร้อนเสมอ...”

“ท่านลุง! ท่านลุงไม่ใช่หรือครับที่ชอบผสมโรงกับท่านแม่
และเอาแต่บ่นว่าเมื่อไหร่ผมจะแต่งงาน แล้วทำไมถึงพูดแบบนี้
ล่ะครับ”

“ฮ่าๆ เฮ้อ เข้าใจแล้วๆ ทำตามใจเธอเถอะ”

“งั้นก็เอาตามนี้ก็แล้วกันครับ ผมขอตัวไปหาช่างอัญมณี
ก่อนนะครับ”

อัศวินแต่งกวางหัวเราะชอบใจและเปิดประตูออกมา ดู
เหมือนเขาจะไม่รู้ตัวเลยว่าลิเลียนายืนอยู่หลังประตู ก่อนจะเดิน
ลับสายตาไปด้วยท่าทางสง่าผ่าเผย

มิน่าล่ะถึงได้รู้สึกแปลกๆ ลิเลียนาเคยเห็นบาร์อนแค่จาก
ที่ไกลๆ เท่านั้น แต่ว่าบาร์อนกลับรู้จักตัวตนของเธอด้วยวิธีไหนก็
ไม่รู้

น่าจะสงสัยตั้งแต่ตอนนั้น ลิเลียนาถอนหายใจเบาๆ

บนโลกนี้ไม่มีใครมีน้ำใจโดยไม่มีเหตุผลจริงๆ ยกเว้นแต่
คู่สามีภรรยาเจ้าของโรงแรมที่ให้พวกเธอพักโดยไม่สนเรื่องเงิน
ทองและคนไม่อยู่ในวงโคจรเดียวกันกับคนอย่างเอเวลินาที่
นานๆ ทีจะเจอสักครั้ง

“แสดงว่าหมอนั่นรู้ความจริงว่าฉันเป็นชนชั้นสูง ไอ้
แต่งกวางนั่นมันน่าห็นแล้วเอาไปให้อีฟมาสก์หน้าชะมัด ขอโทษ
คะ ฉันเผลอพลั้งปากไป เป็นเพราะอัศวินคนนั้นสืบเรื่องฉันมา
หรือคะ”

ลิเลียนาเอนหลังพิงผนังพร้อมกับครุ่นคิด ก่อนจะเอ่ยถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้มทันทีที่เห็นบารอนออกจากห้องหลังจากนั้นสักครู่ ในเมื่อฝั่งนั้นวางแผนชั่วคราวก่อน ทางฝั่งนี้จึงไม่จำเป็นต้องรักษามารยาทเช่นกัน

บารอนสะดุ้งเมื่อมีคนโผล่มาคำหยาบคายใส่ และตกใจมากกว่าเดิมเมื่อคนคนนั้นคือลิเลียนาซึ่งเป็นหัวข้อของการสนทนาอันร้อนแรงเมื่อสักครู่นี้

“โอ๊ะ...ฉันคิดว่าเธอเป็นคุณหนูที่มีมารยาทซะอีก ะมัดระวังคำพูด...”

“จะปฏิเสธหรือคะ คิดว่าฉันจะยอมแต่งงานกับหลานของท่านหรือคะ”

ลิเลียนาเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง ให้ตายสิ ไม่นึกเลยว่าจะมีวันที่เข้าใจหัวอกของเอเวลินาที่บอกว่าโลกภายนอกคฤหาสน์ของท่านดยุกอันตรายเป็นอย่างยิ่ง อย่างน้อยที่คฤหาสน์ก็ไม่มีใครกล้าพูดจาดูถูกลิเลียนาว่ามีตำหนิและขอแต่งงานกับเธอแบบนี้

“โกรธนั้นหรือ ฉันขอโทษแทนเขาแล้วกันนะ หลานฉัน เป็นพวกใจร้อนนะ แล้วอีกอย่างหลานฉันไม่ได้ซื้อแตงกวา...”

บารอนคลีอีมอย่างใจกว้างโดยไม่รู้ตัวเลยว่าเหงือกกำลัง ไหลลงตามจอผมซึ่งหงอกหมดแล้ว

เมื่อคืนนี้เธอยังมองเขาเป็นคุณตาที่จิตใจดีกว่าใครอยู่เลย แต่พอมาตอนนี้เธอกลับมองว่ารอยยิ้มนั้นเป็นแค่การพยายาม ปกปิดอะไรบางอย่างเท่านั้น

“โอ้แตงกวา โอ้ะ ฉันพลั้งปากอีกแล้วละ แต่ก็ช่างเถอะ ฉันไม่ได้อยากรู้ชื่อของเขาละ ที่สำคัญกว่านั้นคือ พวกเราน่าจะมีเรื่องที่ต้องคุยกันหรือเปล่าละ”

เอ่อ จะทำอย่างไรดี ภาพที่เอเวลินาตีใจเมื่อได้งานทำยัง ติดตาเธออยู่เลย

แถมยังออกปากชมไม่หยุดเลยว่าเธอทำให้ฉันได้ทำงาน นี้ด้วย พอได้ยินเสียงเอเวลินาพูดว่า “พีเท่มากเลยละ!” เธอ มักจะแอบอมยิ้มอยู่คนเดียว ถึงแม้ว่าภายนอกจะสร้างท่า เหมือนไม่รู้สึกรังไรก็ตาม

เพราะฉะนั้นเธอจึงไม่ควรยึดติดอยู่กับประเด็นการขอ
แต่งงานของอศวินแดงกวาง ลิเลียนายีม่ออย่างอ่อนโยนพร้อมกับ
ยกชายกระโปรงขึ้น

“พวกเรามาเริ่มกันใหม่ตั้งแต่แรกดีกว่าค่ะ สวัสดิ์ดีค่ะท่าน
บารอน ท่านทราบเรื่องชาวอัมโบรเซตติที่อาศัยอยู่ในป่าแถวๆ
ดินแดนเอติลโตไหมคะ”

สีหน้าของบารอนซีดเป็นไก่ต้มทันที

ชาวอัมโบรเซตติดักปล้นอย่างไม่เกรงกลัวใครอยู่ในป่า
ซึ่งเป็นเส้นทางเดียวที่จะเข้ามาในดินแดนในการปกครองของ
บารอนได้ เพราะฉะนั้นไม่มีทางที่เจ้าของดินแดนจะไม่รู้

ถึงแม้จะเป็นดินแดนที่มีผู้มาเยือนไม่มากก็จริง แต่ก็
น่าจะเกิดความเสียหายอยู่ไม่น้อยจึงน่าแปลกที่เรื่องนี้เงียบ
เชียบมาก

ว่าแล้วเชียว คิ้วข้างหนึ่งของลิเลียนากระตุก

ทั้งๆ ที่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นในป่า แต่บารอนก็เพิกเฉย
มาจนถึงทุกวันนี้

“ทะ...ทำไมจู่ๆ ถึงถามเรื่องนั้น”

“เหตุการณ์ที่ถูกพวกนั้นข่มขู่ให้ส่งทุกอย่างที่มีไปให้ยัง
ฝังใจฉันอยู่เลยล่ะ มันเคยเกิดเรื่องแบบนั้นมาแล้วก่อนหน้านี้
แต่เพราะไม่มีใครลงมือทำอะไร พวกนั้นถึงได้ข่มขู่ขนาดนั้น
ใจคะ”

“อย่าบอกนะว่าพวกนั้นทำอะไรเธอ”

“ไม่มีทางค่ะ”

อะไรที่ว่่านั้นน่าจะเป็นชาวอัมโบรเซตติมากกว่าที่โดน
โชคคิตีที่เอเวลินาเบี่ยงเบนความสนใจของพวกนั้นด้วยการปา
เหรียญทิ้ง พวกเธอจึงออกจากป่าได้อย่างปลอดภัย

แต่เพราะไม่จำเป็นจะต้องอธิบายถึงขนาดนั้น ลิเลียนาจึง
หุบปากเงียบ

บารอนลูปหน้าอกตัวเองราวกับโล่งใจ

“ฉันก็ได้รับการร้องทุกข์เรื่องชาวอัมโบรเซตติในป่าเป็น
ประจำ แต่พวกนั้นไม่เคยทำร้ายผู้คนมาก่อน การที่พวกเขา

ฉันดันมาอยู่ถึงที่นี่ แสดงว่าชีวิตในประเทศของตัวเองน่าจะลำบากมาก ฉันเลยไม่กล้าลงมือทำอะไร”

จากนั้นบาร์อนก็พูดเสริมว่าตอนแรกเขาเคยส่งทหารและอศวินไปจัดการปัญหานี้แล้ว

แต่พอเห็นเด็กน้อยเนื้อตัวมอมแมมที่พวกทหารจับตัวมาก็เห็นใจ ไม่กล้าลงโทษ

“เด็กพวกนั้นคงจะหิวโซจนทะเลาะกันเพื่อแย่งอาหารเน่าเสียแล้วที่แม้แต่ขอทานยังไม่คิดจะกิน เด็กๆ ไม่มีความผิดอะไร ฉันจึงตั้งใจจะชังแค่พวกพ่อแม่ไว้ในคุกและปล่อยพวกเด็กๆ ออกมา แต่ที่ดินแดนนี้ไม่มีสถานรับเลี้ยงเด็กจึงมีปัญหาว่าจะส่งเด็กไปที่ไหนดี”

ดูท่าว่าพอแก่ตัวลง จิตใจก็เริ่มอ่อนลงไปด้วย บาร์อนพูดอย่างหดหู่ใจ

นอกจากนั้นแล้ว เพราะว่าหนึ่งในเด็กพวกนั้นมีดวงตาสีส้มเหมือนกับหลานสาวเพียงคนเดียวของบาร์อน เขาจึงยังสงสารมากกว่าเดิม

...แต่ไม่ว่าบารอนจะอธิบายยืดยาวสักเท่าไร ลิเลียนาก็รู้สึกว่าเขาแค่ใช้วาทศิลป์เพื่อแก้ตัวเท่านั้น

“เพราะอย่างนั้นท่านก็เลยปล่อยพวกพ่อแม่ที่ดักปล้นชาวบ้านออกมาอย่างนั้นหรือคะ ฉันทราบดีค่ะว่าการตัดสินใจของคุณบิดาที่เกิดขึ้นใกล้กับดินแดนเป็นการตัดสินใจของท่านบารอน แต่ทางการได้ออกคำสั่งมาแล้วนี่คะว่าให้จับตัวชาวอัมโบรเซตติมาทันทีที่พบเห็น ท่านบารอนกำลังฝ่าฝืนคำสั่งนั้นอยู่นะคะ ถือว่าเป็นการทำผิดฉกรรจ์ค่ะ”

พวกอัศวินในดินแดนในการปกครองของบารอนไม่มีทางไม่รู้เรื่องนั้น

แต่ในดินแดนเล็กๆ ที่ไม่ค่อยมีผู้คนแวะเวียนมาแบบนี้ น่าจะไม่มีใครกล้าขัดขืนบารอนและเอ่ยถึงคำสั่งของทางราชวงศ์ขึ้นมา

และผลของการซุกปัญหาไว้ใต้พรมอย่างนั้นทำให้ลิเลียนาซึ่งเดินทางมาที่ดินแดนของบารอนได้รู้ถึงการมีอยู่ของชาวอัมโบรเซตติโดยบังเอิญ

ตอนนี้ลิเลียนามีจุดอ่อนของบารอนอยู่ในมือแล้ว

จักรพรรดิองค์ปัจจุบันเป็นคนค่อนข้างประนีประนอมมากเมื่อเทียบกับรุ่นก่อนๆ เขาจึงน่าจะไม่ได้รับโทษใหญ่โตมากมาย แต่อย่างน้อยก็น่าจะโดนโทษปรับแน่นอน

ไม่รู้ว่าบารอนซึ่งดูเหมือนไม่มีแม่แต่ทรัพย์สินพอที่จะซ่อมแซมปราสาทเก่าๆ จะจ่ายค่าปรับไหวหรือเปล่า

“ยกโทษให้ฉันด้วยเถอะ ตาเฒ่าอย่างฉันไม่เคยคิดมาก่อนว่าฉันจะร้ายแรงขนาดนั้น...”

เมื่อเอ่ยถึงราชวงศ์ สีหน้าของบารอนจึงหวาดกลัวทันที

เท่านี้ก็ น่าจะเพียงพอต่อการแก้แค้นที่เขารวมหัวกับหลานชายวางแผนเพื่อฉีกรัฐธรรมนูญแล้ว

ลีเลียนาค่อยๆ คลายสีหน้าตึงเครียดลง

“ทุกคนย่อมมีเรื่องส่วนตัวที่เลียงไม่ได้กันทั้งนั้นใช่ไหมล่ะคะ ที่ท่านบารอนทำเช่นนั้นก็คงเป็นเพราะท่านเป็นคนดี...”

“ชะ...ใช่แล้ว! ถึงแม้ว่าเด็กคนนั้นจะไม่ได้มีดวงตาเหมือนกับหลานสาวของฉันก็ตาม...”

“ช่วงเวลานั้นเถอะคะ แต่พอมาคิดดูอีกครั้ง น่าจะดีกว่านะคะถ้าท่านลืมเรื่องที่จะให้ฉันเป็นแขกของที่นี่ไป”

พอคิดว่าจะไม่ต้องอยู่ด้วยกันอย่างเบียดเสียดในห้องแคบๆ กันสองคน ลิเลียนาก็รีบยกมือทั้งสองข้างขึ้นด้วยความดีใจทันที แต่พอมาตอนนี้เธอคิดว่าปฏิเสธไปน่าจะดีกว่า

ถึงแม้ว่าตอนนี้ในปราสาทจะมีแค่บารอนอาศัยอยู่แค่คนเดียว แต่สักวันหนึ่งอาจจะมีแขกมาพักก็ได้

แค่พวกลูกๆ ของบารอนที่แต่งงานออกไปก็มีหลายคนแล้ว

ถ้าพักอยู่ในปราสาทของบารอนในฐานะคุณหนูชนชั้นสูง ก็คงจะต้องทักทายคนนั้นคนนี้ไม่หยุดทุกครั้งที่พวกเขา来เยี่ยมเยียน

ถ้าเป็นอย่างนั้น พวกเขาน่าจะสงสัยเกี่ยวกับคนที่ชื่อลิเลียนา ส่วนแวดวงชนชั้นสูงเล็กๆ ทางใต้ก็น่าจะเพ่งเล็งเธอเป็นพิเศษแน่นอน

เลอันโดรสั่งให้มาปกป้องเอเวลินา ไม่ได้สั่งให้มาดึงดูดความสนใจโดยไม่จำเป็น ความจริงแล้วลิเลียนาเองก็ไม่ชอบที่จะต้องถูกห้อมล้อมด้วยเรื่องที่น่าปวดหัวอย่างนั้นเหมือนกัน

บารอนรีบพูดขึ้นมาทันทีเหมือนกับกลัวว่าเธอจะประกาศกร้าวว่าจะออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้

“เป็นเพราะหลานชายของฉันหรือเปล่า ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้นเลย! เดี่ยวฉันจะไปพูดกับหลานให้ ทำตัวตามสบายเลยนะ คิดว่าที่นี่เป็นบ้านตัวเองได้เลย”

พอถึงตอนนี้ก็เริ่มเดาไม่ออกแล้วว่าที่เขาพูดอย่างนั้นเป็นเพราะลิเลียนาจับผิดว่าบารอนช่วยชาวอัมโบรเซตติซ่อนตัว หรือว่าเป็นคนดีจริงๆ จึงต้องการแสดงความมีน้ำใจต่อคุณหนูชนชั้นสูงผู้ไม่มีที่ไปกันแน่

แต่อย่างน้อยเธอก็ดีใจที่ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องอื้อฉาวไร้สาระกับอัศวินแดงกาว

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันแค่อยากทำงานที่นี่ต่อไปโดยไม่ถูกดึงเข้าไปพัวพันกับเรื่องน่ารำคาญค่ะ อีกอย่างนะคะ ตอนนี้ฉันเริ่มจะถนัดงานสาวใช้มากขึ้นแล้วด้วย อืม คงนั่นมังคะ”

ลิเลียนาตัดสินใจไม่เล่าเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เมื่อวานนี้ที่ตก
แขนเสื้อขึ้นและตั้งท่าจะช่วยเอเวลินาที่กำลังล้างาน เธอเกือบ
ทำงานที่บาร์อนหวงแหนแตกกระจายเสียแล้ว แต่การสั่งให้พวก
คนงานไปลานฝึกซ้อมก็นับว่าเป็นงานสาวใช้อยู่แหละมัง...

แน่นอนว่าลิเลียนารู้อยู่แล้วว่าไม่ใช่ แต่ในเมื่อวิโอลาซึ่งเป็น
หัวหน้าสาวใช้ดูพึงพอใจ เธอจึงไม่ได้สนใจอะไร

“เอาแบบนี้แล้วกันค่ะ ฉันจะไม่เปิดโปงท่านบาร์อนที่
ฝ่าฝืนคำสั่งของทางการ เพราะฉะนั้นท่านบาร์อนก็ต้องแกล้งทำ
เป็นไม่รู้ตัวตนของฉันด้วยนะคะ”

“หมายความว่า จะปล่อยให้มันผ่านไปทั้งอย่างนี้เลยหรือ
สงสัยจ้ะว่าคุณหนูแบบเธอมีเหตุผลอะไรถึงได้...อะแฮ่ม ไม่มี
อะไร”

เป็นข้อเสนอที่ไม่คาดคิดมาก่อนเลยจริงๆ

บาร์อนกำลังจะถามเหตุผลของลิเลียนา แต่ก็ต้องรีบหยุด
พูดทันทีที่เธอพิมพ์ว่า “จริงๆ แล้วเรื่องที่ฝ่าฝืนคำสั่งของ
ทางการก็...” พลังสายตาเป็นเชิงบอกว่าคงเลียงไม่ได้ที่จะไม่
รายงาน

“ท่านต้องควบคุมปากของอัศวินแดงกว่าให้ดีด้วยนะคะ
ตอนนี้ใกล้จะหมดเวลาพักแล้ว ฉันต้องขอตัวกลับก่อนค่ะ”

ลิเลียนายิ้มบางๆ และเดินผ่านบาร์อนไป

บาร์อนถอนหายใจด้วยความโล่งอกเหมือนกับคิดว่า
แก้ปัญหาได้แล้ว

แต่เธอไม่ได้คิดจะปล่อยเรื่องนั้นไปง่ายๆ แบบนี้

ในคืนนั้น ลิเลียนาก็หิบบปากกาขึ้นมา

[เรียน ท่านดยุกเบลลาบิตี

คุณท่านคะ มีชาวอัมโบรเซตติอาศัยอยู่ในป่าบริเวณ
ดินแดนในการปกครองของบาร์อนเอติลโตค่ะ ที่ผ่านมาบาร์อน
ไม่เคยรายงานเรื่องนี้เพราะเขาคิดว่าจะแก้ไขปัญหานี้ได้ด้วย
ตัวเอง

แต่ฉันกลัวว่าถ้าเขาปล่อยให้ชาวอัมโบรเซตติอยู่อย่าง
นั้นไปเรื่อยๆ เหตุการณ์จะยิ่งบานปลายค่ะ

ตอนแรกฉันก็คิดว่าเขาไม่ควรฝ่าฝืนคำสั่งของทางการในฐานะที่เป็นขุนนางของจักรวรรดิ แต่พอได้เข้ามาทำงานก็คิดว่ามันไม่ใช่เรื่องแปลกเลยสำหรับชายชราที่ไม่เคยออกจากดินแดนทางใต้ด้วยซ้ำ แล้วนับประสาอะไรกับเมืองหลวงล่ะคะ

แต่ฉันคิดว่าควรจะต้องรายงานเรื่องนี้ให้คุณท่านทราบ เรื่องที่ฉันอยากบอกอีกอย่างคือ บารอนรู้แล้วว่าฉันเป็นชนชั้นสูง

ฉันตัดสินใจอยู่ในปราสาทของเขาต่อด้วยเงื่อนไขที่จะไม่ปริปากพูดเรื่องชาวอัมโบรเซตติ เพราะฉะนั้นถ้าคุณท่านจะแจ้งเรื่องนี้ให้ทางการทราบ โปรดเมตตากับบารอนหน่อยนะคะ

ถุงเหรียญทองที่คุณท่านส่งมาให้มาถึงตอนเย็นวันนี้แล้วค่ะ ฉันซ่อนไว้ในกล่องที่มีสัสมิ์เลือดใส่อยู่จนเต็ม เผื่อคนที่ไม่รู้มาเห็นเข้าจะได้ดูเหมือนว่าเป็นของที่แม่ส่งมาให้แบ่งเพื่อนร่วมงานกินค่ะ

ทุกคนมารวมตัวกันและกินกันอย่างเอร็ดอร่อยเลยค่ะ โดยเฉพาะอีฟที่ชื่นชอบมากเป็นพิเศษ แต่ดูเหมือนว่าเธอจะ 모르

นะคะว่าสัมผัสเลือดคือของขึ้นชื่อประจำดินแดนในการปกครอง
ของดยุกเบลลาบิตี

พรุ่งนี้ฉันน่าจะบอกเรื่องถุงเหรียญทองกับอีฟคะ ฉันไม่
อาจรู้ได้ว่าสุดท้ายแล้วอีฟจะเลิกทำงานตามที่คุณท่านต้องการ
หรือเปล่า แต่ฉันอยู่ข้างคุณท่านเสมอ นะคะ]

“...ฉบับนี้ก็ยังจะเรียกอีฟจนจบเหมือนเดิม”

เลอันโดรขมวดคิ้วทันทีที่อ่านรายงานของลิเลียนาซึ่งเพิ่ง
มาถึงขณะกำลังประชุมกับพวกคนรับใช้

ความจริงแล้วคนอื่นๆ ต่างก็เรียกเอเวลินาว่าอีฟกันหมด
มีเขาเท่านั้นที่ยังคงยืนยันกรานว่าจะเรียกว่าเอเวลินา...

ยอมแพ้เรื่องนี้น่าจะง่ายกว่า แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังหงุดหงิด
อยู่ดี

เลอันโดรส่งเสียงฮึดฮัดก่อนจะวางจดหมายลง

จากนั้นเขาก็บอกพวกคนรับใช้ว่ามีเรื่องด่วนกะทันหัน และเดินออกจากที่ประชุมไปดื้อๆ จากนั้นก็กลับไปห้องทำงาน

[ถึง ลิเลียนา

ฉันอ่านรายงานของเธอแล้ว (แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ค่อยพอใจเท่าไร จึงมีร่องรอยของการกดปากกาหนักๆ)

ตอนบ่ายวันนี้ ฉันว่าจะแวะไปที่พระราชวังด้วยเรื่องเกี่ยวกับการค้าในดินแดนในการปกครองพอดีก็เลยไปสืบเรื่องชาวอัมโบรเซตติมาด้วย

แต่ฉันคงไม่ต้องพูดถึงแล้วละ เพราะมีขุนนางคนหนึ่งที่แวะไปที่นั่นเคยแจ้งเรื่องนี้ไปแล้ว ดูเหมือนว่าเขาจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบารอนก็เลยยกเว้นความผิดที่บารอนเป็นคนก่อ

แต่ดูเหมือนว่าจะยังไม่มีเวลาไปจับชาวอัมโบรเซตติพวกนั้นทันที เพราะเมื่อสองวันก่อน ชาวอัมโบรเซตติลักพาตัว

ลูกชายของตระกูลท่านเคานต์ลู่เซไป ทำให้ในพระราชวังวุ่นวายเป็นอย่างมาก

เจ้าหญิงแห่งอาณาจักรอัมโบรเซตติเป็นคนใจรักพาตัวด้วยตัวเองและบอกว่าจะพยายามเกลี้ยกล่อมให้เขาปล่อยบุตรชายท่านเคานต์คนนั้น ทำให้เจ้าชายปวดหัวมาก แต่ไม่รู้ว่าเสียงของเจ้าหญิงจะเข้าหูพวกคนร้ายที่ลักพาตัวขุนนางของจักรวรรดิไปบ้างหรือเปล่า

ดูเหมือนว่าเจ้าชายจะคิดอย่างนั้นเหมือนกันจึงออกไปห้ามปรามเจ้าหญิง ทำให้เธอร้องไห้ร้องไห้ต่อหน้าผู้คนมากมาย

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนนั้นทำให้ฉันไม่แน่ใจว่าจะยื่นมือเข้าไปจัดการปัญหาในชนบททางใต้อันห่างไกลได้หรือเปล่า

ถ้าทางการส่งคนไปไม่ได้ ฉันจะส่งอัศวินประจำตระกูลไปเอง ถ้าชาวอัมโบรเซตติทำร้ายเธอหรือเอเวลินาให้รีบติดต่อมาทันที

ป.ล. ถ้าส่งสัมสีเลือดไปอีก เอเวลินาจะคิดว่ามันแปลกใหม่]

[เรียน ท่านดยุกเบลลาบิตี

คุณท่าน อย่าบอกนะคะว่าคุณท่านก็เป็นห่วงฉันเหมือนกัน]

[ถึง ลิลีเยนา

เปล้าเสียหน่อย]

“....หมายความว่ามันเป็นของที่คุณท่านส่งมาให้ฉันหรือ”

เธอยื่นถุงเหรียญทองให้เอเวลินาหลังจากเสร็จงาน
กลับมาที่ห้องพัก

เอเวลินายกถุงขึ้นมาเพื่อประเมินมูลค่าจากน้ำหนัก ก่อน
จะตาเบิกกว้างด้วยความตกใจหลังจากได้เห็นสิ่งที่อยู่ข้างใน

นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นเหรียญทองมากมายขนาดนี้

“ที่ผ่านมาพวกเราไม่มีเงินและใช้ชีวิตอย่างยากลำบากมา
หลายครั้ง พอคุณท่านรู้ก็เลยไม่สบายใจนะ”

ลิเลียนารีบเข้าข้างเลอันโตรเพราะกลัวว่าเอเวลินาจะ
ปฏิเสธ

เอเวลินาฟังลิเลียนาพูด ก่อนจะเท้าคางและใช้ความคิด
สักครู่

“ฮืม...”

“คิดซะว่าเป็นเงินบำนาญก็ได้”

“มีสาวใช้คนไหนในโลกได้เงินบำนาญเยอะขนาดนี้กัน
เล่า”

“ก็ใช่...”

เป็นเรื่องใหญ่แล้วค่ะคุณท่าน

ถ้ารูปการณ์เป็นอย่างนี้ เอเวลินาน่าจะบอกให้ส่งเงินคืน
ไปแน่ๆ เลย

ลิเลียนาจ้องเอเวลินาอย่างกระวนกระวายใจ เธอสงสัย
ตัวเองอย่างบอกไม่ถูกที่ต้องมาเป็นคนกลาง

“ลิลลี่ เงินจำนวนเท่านี้ซื้อปราสาทริมทะเลสาบได้ไหม”

“อืม? มันไม่น่าจะเยอะพอจะซื้อปราสาทได้นะ”

นึกว่าเอเวลินาจะลำบากใจเสียอีก โชคดีที่อย่างน้อยเธอก็ไม่ปฏิเสธ

คำถามของเอเวลินาทำให้ลิเลียนาที่กำลังจินตนาการถึงโบหน้าโหดๆ ของเลอันโดรเมื่อเห็นถุงเหรียญทองที่ถูกส่งกลับมาถึงกับโล่งใจ

“จั้นหรือ น่าเสียดายจัง”

“เธออยากซื้อปราสาทหรือ ทำไมล่ะ”

“ฉันอยากใช้ชีวิตหรูหราในช่วงบั้นปลายชีวิตดู”

ถ้ารอจนกระทั่งเลอันโดรมีอำนาจจนไม่มีใครกล้าโต้แย้งการตัดสินใจของเขา เอเวลินาก็ไม่จำเป็นต้องซื้อปราสาทหรือเปล่า...

ประโยคนั้นติดอยู่ในลำคอ แต่เธอไม่กล้าพูดออกไป เพราะไม่ว่าจะมองอย่างไร เอเวลินาก็ดูจะไม่ต้องการเป็นนายหญิงของตระกูลดยุก

ถึงแม้หนทางจะยาวไกลก็จริง แต่ดูเหมือนมันยังยาวไกล
ได้อีกค่ะคุณท่าน

ลิเลียนาพึมพำถึงเลอันโตรในใจอีกครั้ง

“ถึงจะซื้อปราสาทไม่ได้ แต่ก็น่าจะพอเช่าอยู่ได้หลายปี
แล้วก็น่าจะจ้างคนรับใช้ได้จำนวนหนึ่งด้วย”

“ไม่เอา การเช่ารายเดือนก็ไม่ต่างอะไรกับการเอาเงินไป
ไปรยเล่นเลย”

“เอ่อ นั่นสินะ”

“อืม งั้นก็เก็บเงินไว้ก่อนดีกว่า ฉันจะตั้งใจทำงานหาเงิน
ไปซื้อปราสาทให้ได้เลย...”

เอเวลินากำหมัดแน่นเหมือนกับตัดสินใจอย่างแน่วแน่

แต่เลอันโตรไม่มีทางปล่อยให้เธอทำอย่างนั้นแน่ๆ พุด
กันตามตรงว่ามันเป็นการกระทำที่ไร้สาระมาก แต่ลิเลียนาก็ได้
แต่พูดว่าตามใจและพยักหน้าให้เอเวลินา

“ก็ได้ ตามใจเธอแล้วกัน อ้อ ฉันมีอีกเรื่องจะบอก”

เอเวลินากะพริบตาปริบๆ เป็นเชิงบอกให้รีบพูดมาเร็วๆ
ลิเลียนาดันถุงเหรียญทองหลบและเอ่ยถาม

“เธออยากเรียนหนังสือไหม ฉันจำได้ว่าเธอพูดหลายครั้ง
ว่าปราสาทของบาร์อนน่าเบื่อ”

นี่เป็นความคิดที่ผุดขึ้นมาเพราะลิเลียนาคิดว่าเธอคงเป็น
คนกลางให้ตลอดไปไม่ได้

แต่ตัวหนังสือของจักรวรรดิทั้งซับซ้อนและยากมาก
จนไม่แน่ใจว่าเอเวลินาจะเรียนรู้ได้ภายในเร็ววันไหม แต่สักวัน
หนึ่งเลอันโตรกับเอเวลินาก็จะต้องติดต่อกันและกันอยู่ดี

ถ้าเป็นอย่างนั้น เธอก็จะได้ไม่ต้องรองรับอารมณ์โมโห
ของเลอันโตรที่เอาแต่ห้ามไม่ให้เรียกอีฟ อีฟ และห้ามทำตัว
สนิทสนมกัน...

ความจริงแล้วจุดประสงค์ที่แท้จริงคืออย่างหลัง แต่ว่าไม่
มีใครรู้ความในใจของลิเลียนาอยู่แล้วก็เลยไม่ค่อยสนใจเท่าไร
นัก

“ดีเลยสิ ฉันอยู่แบบไม่รู้หนังสือไปตลอดชีวิตไม่ได้หรอก”

การตอบสนองของเอเวลินาเป็นไปในแง่ดี ลิเลียนาจึงคลี่
ยิ้มดีใจ

แต่สิ่งที่พวกเธอมองข้ามไปอย่างหนึ่งคือ เมื่อฤดูกาลผัน
เปลี่ยน ช่วงเวลาว่างที่จะมานั่งบ่นว่าเบื่อก็หายไป

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วจนน่าตกใจ

อาศัยอยู่ในดินแดนของบารอนมาสามปีแล้วหรือเนี่ย...

เลอันโดรที่มักจะโวยวายว่า “เลิกเรียกเอเวลินาว่าอีฟลัก
ที!” ในจดหมายก็เปลี่ยนไปพอสมควรเหมือนกันในช่วงเวลาสาม
ปีที่ผ่านมา เมื่อดูจากการที่เขาถามสารทุกข์สุกดิบของลิเลียนา
เป็นครั้งคราว

จะว่าไปแล้ว ในจดหมายที่ได้รับเมื่อไม่นานมานี้มีการ
เอ่ยว่า ในที่สุดเลอันโดรก็ไล่พวกที่เคยแทรกแซงเรื่องในตระกูล
ออกไปหมดได้สำเร็จแล้ว

ดูเหมือนว่าพวกที่เคยเมินเฉยต่อเขาเพราะมองว่าเขายัง
เด็กก็น่าจะหายไปหมดแล้วเช่นกัน

นั่นหมายความว่าในที่สุดเลอันโตรก็ทำให้คฤหาสน์หลังนั้นกลายเป็นของตัวเองได้แล้ว ตอนนี้เขาคงเตรียมการเพื่อพาเอเวลินากลับไปอยู่สินะ

หลังจากเขียนว่า “เซอร์อันโตนิโอส่งจดหมายรักให้เอเวลินา” ไปในรายงานที่ส่งให้เลอันโตรเมื่อสามวันก่อน เธอก็มักจะคิดเรื่องนั้นบ่อยๆ

[ถึง ลิลเลียนา

อัศวินคนนั้นชื่ออะไรแล้วนะ ฉันไม่ได้คิดจะทำอะไรหรอกนะ แค่อถามเพราะอยากรู้เฉยๆ]

ยังได้อ่านจดหมายตอบกลับที่มองแวบเดียวก็รู้ว่าเขาดังใจจะทำอะไรก็ยิ่งกังวลมากขึ้นไปอีก

“ลิลลี คำนี้อ่านว่าอะไร”

เอเวลินาโอตครองเพราะหนังสือนิทานสำหรับเด็กมา
ครูใหญ่แล้ว

ถ้าถามว่าทำไมยังอ่านไม่คล่องอีกทั้งที่ผ่านมามาตั้งสามปี
แล้ว เอเวลินาก็จะมีข้อแก้ตัวมากมายตลอด

อย่างแรกคือ ช่วงเวลาว่างในปราสาทของบาร์อนมีแค่
ช่วงฤดูร้อนเท่านั้น ตั้งแต่ฤดูใบไม้ร่วงเป็นต้นไปก็ต้องเตรียมตัว
สำหรับฤดูหนาว ทำให้ต้องไปช่วยเตรียมอาหารที่จะเก็บไว้กิน
เป็นเวลานานได้ ซึ่งงานนี้ใช้เวลาช้านานกว่าที่คิดไว้พอสมควร

อย่างที่สองคือ เพราะจะให้ใครรู้ไม่ได้ว่าลิเลียนาซึ่งเป็น
แค่สาวใช้รู้หนังสือ

ดังนั้นช่วงเวลาที่เรียนหนังสือได้จึงเหลือแค่ช่วงเย็น
หลังจากเสร็จงานแล้วเท่านั้น แต่พวกสาวใช้ที่เริ่มสนิทกันมาก
ขึ้นแทบจะไม่ปล่อยให้ลิเลียนากับเอเวลินาอยู่ด้วยกันในห้องสอง
คนเลย

หลังจากเจออุปสรรคมากมาย ในที่สุดก็มีเวลาเรียน
หนังสือเพิ่มขึ้น ถึงแม้ว่าจะแค่หนึ่งถึงสองครั้งต่อสัปดาห์ก็ตาม
และเป็นช่วงเวลาสามสิบนาทีถึงหนึ่งชั่วโมงก่อนนอน

ในเมื่อช่วงเวลาในแต่ละปีผ่านไปแบบนี้ ระดับความรู้
ของเอเวลินาจึงไม่มีที่ท่าว่าจะดีขึ้นเลย

แต่ช่วงนี้เธอมีพัฒนาการอย่างรวดเร็วจนน่าตกใจ

การเรียนต้องทำอย่างสม่ำเสมอและมีการฝึกฝนจริง ๆ
เมื่อเอเวลินาอ่านคำศัพท์ที่ถามไปก่อนหน้านี้ ลิเลียนาจึงยิ้ม
กว้างด้วยความชื่นชม

“มองแค่แวบเดียวก็ดูออกแล้วว่าลิลลี่ไม่น่าจะใช้คนที่อยู่ใน
ชนบทแบบนี้”

สาวใช้ที่นอนพักอยู่บนเตียงพลางกินคุกกี้ที่แอบหยิบ
มาจากห้องครัวเอ่ยขึ้น

สามัญชนที่รู้หนังสือมีประมาณกี่คนกันนะ

แต่น่าจะน้อยจนนับนิ้วได้

นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอเก็บซ่อนความลับนี้ไว้จนถึง
ตอนนี้ แต่ดูจากปฏิกิริยาของสาวใช้ที่ไม่ได้ตื่นเด่นอะไรมาก
ดูเหมือนว่าความพยายามทั้งหมดที่ลิเลียนาทำมาจนถึงตอนนี้
จะสูญเปล่า

ห้องพักสำหรับสองคนคับแคบเกินไป เอเวลินากับลิเลียนา
จึงย้ายมาอยู่ห้องที่กว้างขึ้นตั้งแต่ปีที่แล้ว และต้องอยู่กับสาวใช้
คนอื่นๆ

หลังจากได้ออกกิน นอน และเล่นด้วยกัน จึงไม่สามารถเก็บ
เรื่องนี้เป็นความลับได้อีกต่อไป

ลิเลียนามักจะสอนหนังสือโดยอาศัยช่วงที่สาวใช้คนอื่นๆ
ไม่อยู่ แต่จนแล้วจนรอดก็โดนจับได้ในที่สุด

ลิเลียนากังวลว่าพวกสาวใช้จะสงสัยเกี่ยวกับตัวตนของ
เธอเหมือนกับบาร์อน แต่พวกเธอไร้เดียงสาอย่างมาก

“ลิลลี่ อย่าบอกนะว่าเธอเป็น...อัจฉริยะ”

พวกเธอแค่สงสัย หลังจากนั้นลิเลียนาก็ไม่ค่อยสนใจแล้ว
ว่าพวกสาวใช้จะอยู่ด้วยหรือไม่

ถ้ารู้อย่างนี้ก็คงจะสอนแบบเปิดเผยตั้งแต่แรกแล้ว ปานนี้
เอเวลินาคงเขียนจดหมายคุยกับเลอันโดรได้สบายไปแล้ว

“พูดแบบนี้ก็อีกแล้วนะ เลิกพูดแบบนี้แล้วมาเรียนบ้าง
ไหม”

ถ้ามีนักเรียนที่ต้องสอนเพิ่มอีกสักคนก็น่าจะมีปัญหา
ลีเลียนาสะกิดเอวเอเวลินาเบาๆ

“ไม่เป็นไร ดูรอยย่นตรงหว่างคิ้วของอีฟลิ ฉันไม่อยาก
เอาตัวเองไปลำบากโดยไม่จำเป็นนะ”

สาวใช้ชักไหล่

ที่จริงแล้วถึงเธอจะไม่รู้หนังสือก็ไม่ได้มีอุปสรรคในการใช้
ชีวิตประจำวันแต่อย่างใด จึงพอจะเข้าใจได้ว่าทำไมเธอถึงไม่
อยากพยายาม

ลีเลียนาหันมองไปอีกทางและเห็นเอเวลินาตั้งใจอ่าน
นิทานอยู่

ดูเหมือนว่าจะติดตรงส่วนไหนอีกแล้ว เธอถึงได้เอียงคอ
สงสัยแบบนั้น แต่จู่ๆ สาวใช้ก็ปรบมือเสียงดังลั่นเหมือนกับคิด
อะไรออก

“เจ้าชายจะเสด็จมาพรุ่งนี้ไม่ใช่หรือ”

“ถึงวันแล้วหรือ เวลาผ่านไปไวจริงๆ เอ๊ะ ลิลลี่ ช่วยอ่าน
ตรงนี้ให้ฟังหน่อย”

คนที่ดูเฉยเมยเมื่อได้ยินข่าวการเสด็จของเจ้าชายมีแค
ลีเลียนากับเอเวลินาเท่านั้น

ในทางกลับกัน บรรดาสาวใช้ที่เหลื่อกลับตื่นเต้น
เหมือนกับว่าในที่สุดหัวใจก็กลับมาเต้นอีกครั้ง แต่ก็ไม่ใช่เรื่อง
แปลกอะไร เพราะโอกาสที่ชาวจักรวรรดิทั่วไปจะได้เห็นหน้า
เจ้าชายอาจไม่มีสักครั้งในชีวิตเลยก็ได้

อะไรก็ได้ ขอแค่อย่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นก็พอ ลีเลียนาส่าย
หัวหลังจากชำเลืองมองสาวใช้ที่ยิ้มแย้มพร้อมกับพูดว่า “ฉันไม่
กล้าหวังสูงถึงเจ้าชายอยู่แล้ว แต่ขอให้ได้สบตากับคนสนิทของ
พระองค์ก็ยังดี”

วันต่อมา ลีเลียนารู้ได้เลยว่านางสังหรณ์ที่ไม่ดีของตัวเอง
นั้นถูกต้อง ดึกดื่นปานนี้แล้ว แต่สาวใช้คนนั้นก็ยังไม่กลับมา

รวมถึงเอเวลินาที่ออกไปตามหาเธอด้วย

[เรียน ท่านดยุกเบลลาบิตี

มีเรื่องด่วนค่ะ อีฟออกไปตามหาสาวใช้ที่อยู่ห้องเดียวกัน
แต่ตึกขนาดนี้แล้วก็ยังไม่กลับมา

พออีฟกลับมาตอนราวๆ เช้ามืด ฉันจึงถามเธอและเธอก็
ตอบกลับมาว่าอยู่กับเจ้าชายค่ะ

ดูเหมือนว่าจะไม่ได้เกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่ฉันกลัวว่า
เจ้าชายจะเรียกอีฟให้ไปหาอีกค่ะ

ถ้าเป็นคนอื่นอาจจะไม่เป็นไร แต่เจ้าชายอยู่นอกขอบเขต
ที่ฉันจะจัดการได้ ฉันควรทำอย่างไรดีคะ

ฉันจะรอการตอบกลับจากคุณท่านนะคะ]

[ถึง ลิเลียนา

จะอย่างไรได้อีกละ ฉันจะไปรับเอเวลินากลับมาเอง

ที่ผ่านมาเธอทำได้ดีมาก]

จดหมายมาถึงภายในเวลาไม่ถึงวัน เลอันโตรเขียนด้วยลายมือหวัดๆ อย่างเร่งรีบแตกต่างจากลายมือเรียบร้อยยามปกติ

ลิเลียนามองเอเวลินาที่คร่ำครวญเรื่องที่ถูกเจ้าชายแย่งองุ่นที่เตรียมไว้และตั้งใจจะเอามาให้เธอกิน แล้วความคิดบางอย่างก็แวบขึ้นมาในหัว

“หมายความว่าชีวิตสาวใช้จะจบลงตรงนี้แล้วใช่ไหม...”

ลิเลียนาไม่สามารถลบความรู้สึกดีใจปนอาลัยอาวรณ์นี้ไปได้เลย เพราะถ้าได้กลับไปที่คฤหาสน์แล้วก็คงจะไม่ได้ใช้เวลากับเอเวลินาบ่อยๆ อย่างในตอนนี้อีก

ดูเหมือนว่าพวกเราจะสนิทกับมากขึ้นเยอะเลย ถึงได้มีความคิดแบบนี้ขึ้นมา

ลิเลียนาคลี่ยิ้มพลางลูบหัวเอเวลินาเบาๆ และแกลังทำเป็นมองไม่เห็นใยแมงมุมที่ติดอยู่ตรงปลายนิ้วซึ่งไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายไปมุดตามซอกหลืบที่ไหนมา

จบบริบูรณ์

คำสาปร้ายคุณชายชาตาน เล่ม 6 (จบ)

날것: 공작가의 하녀로 빙의했습니다 A Tender Heart

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Peony Publishing

날것: 공작가의 하녀로 빙의했습니다 A Tender Heart

Copyright © Jooahri 2018 / D&C MEDIA

All rights reserved.

First published in Korea in 2016 by D&C MEDIA Co., Ltd.

This edition is published by arrangement with D&C MEDIA Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

Jooahri.

คำสาปร้ายคุณชายชาตาน เล่ม 6 / Jooahri : เขียน; Vitamin B : แปล จาก 날것: 공작가의

하녀로 빙의했습니다 A Tender Heart .— กรุงเทพฯ: ฟิโธน อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 386 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. Vitamin B, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7321-9